

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

νατριχίλα. Πραγματικά, μόλις
βρέθηκε στην ανάγκη ν' απο-
μακρυνθώ για λίγο απ' τη Λα-
ουρα και ναρθώ σ' αυτόν έδω-
τόν πυργό, με κυριέψανε ξαννά-
κι αυτές οι παράξενες κρίσεις,
που με κρατάνε δομαδές ολο-
κληρες στο κρεβάτι. Ή μόνι-
μου παρηγοριά είναι τα γράμ-
ματα της αγαπημένης μου.

«...ίστοστο, αν ήμουν προληπτικός, θα μπορούσα να πω ότι μελετήσατε το κακό κι' ο λόγος σας έπιασε! Πραγματικά, κάθε τρυφερό γράμμα που παίρνω από τη Λάουρα, φαίνεται να χειροτερεύει άμέσως την κατάστασή μου. Οι όρκοι της αγαπημένης μου δε με δώ ζωογονούνει την ευχή, παρά μόνο γι'να να με κάνουν να νοιώσω πώς πλησιάζει ο θάνατος».

— "Αν σᾶς κάνουν κακό αὐτά τὰ γράμματα, εἶπε μὲ σαρκαστικό ὕφος ἡ Μερσεντές, θὰ ὀφείλεται σίγουρα στὸν τρόπο, πὺ τὰ διαβάζετε... Σᾶς φέρνω τώρα ἄλλο ἕνα. Πάρτε το!

μή τὰ χέρια του πού τρέμανε ἀπὸ τὴν ἄδυναμίαν, τὸν ἄνοιξε καὶ διψασμένα τὸ γράμμα. Ὑστερα τὸ φέρε στὰ χεῖλη του καὶ τὸ γέμισε φιλιὰ.

Ἡ Μερσέντες τὸν κύτταξε με
προσοχή... Σὲ λίγα λεπτά,
νέος ἔπρεπε ἐξαντλημένος στὰ μα
ξιλάρια. Τὸ θυρφο πρόσωπο
τοῦ εἶχε μουσκευθῇ ἀπὸ ἰδρώτα

— Βλέπετε πού βγήκα χειρότερα πάλι; είπε άναστυνάζοντας. Είναι μοιραίο, φαίνεται...
— Αυτό προέχεται, όπως σά είπα, άπ' τόν τρόπο πού διαδράζετε τή γυμναστική άπάντασε.

Μερσεντές με τον ίδιο σαρκαστικό τόνο. Είναι επικίνδυνο αυτός ο τρόπος... Οί άνθρωποι διαβάζουν με τὰ μάτια, κι' όχι με τὰ χέλια!

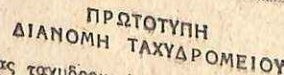
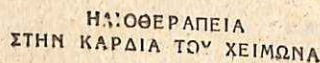
— Δὲ σὰς καταλαβαίνω, εἶπ
ὁ νέος. Ἐξηγηθῆτε καλλίτερα.
— Θὰ ἐξηγηθῶ, Μάριο. Μά

‘Η... Μπριζίτ

A cartoon illustration of a man in a bowler hat and suit, holding a cane and a book, standing next to a small table.

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Σ. ΦΟΛΕΥ.

ὁ ἀνθρωπίνος διανομὸς τοῦ θά-
λου (Κέντρον, Ἦν, Πολιτειῶν) πα-
ρὰ τὰ γράμματα, τοὺς δικαιοῦ-
μεν κατασκευῆς, "Ἐστὶν διὰ τὸν
ράξεται ἀλλὰ καὶ τελειῶν διὰ τὸν
υπογράφου, ἀδελφότητος γὰρ τὸν
καρῶ. Ὁ διανομὸς αὐτῶν, ποὺ περ-
νᾶται τῆς ἐλευθερίας ἀπὸς τοὺς ἀν-
τις μηχανικῆς, χρησιμοποιοῦν γὰρ τὴν
τασκευῆ τοῦ μικροῦ δόχμου γὰρ τὴν
μίας κατασκευῆς ποιοῦντες καὶ
ἕνα μεγάλο ἐξέλιον κινῶν.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

καὶ τέλειος ὁ αὐτὴ τὴν τέχνην. καὶ δε

Ο ΘΑΚΟΣ

ὀφείσθηκες, όταν τὸν εἶδες.
Ἡ γερόντισσα προσπάθησε νὰ σταθε-

Εντάλμα

Ἡ μεγάλη τέχνη

... σου... ἀπάντα ἀτασάχος ὁ Πινελλίδης.
Καί ἡ κυρία κάπως διαστακτική, τοῦ
ἑστί:
— Ἐλπίζω... ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχετε
παιδιά...

Ἡ ἀνάκρισις τῆς Μαρίας

— Σὲ ρωτῶ ἐπειδὴ μοῦ φάνηκε σὰ νὰ
ξαναϊστώθηκες, ὅταν τὸν εἶδες.
Ἡ γερόντισσα προσπάθησε νὰ στρε-

ώση τὰ σαγόνια της πούτρεμαν.

— Δέν... δέν ταραχτήκα. Μονάχα, δ-
λα αὐτὰ μὲ τράκισαν. Δέν τὸ καταλαβαί-
νετε;

— Βέβαια, ἔχεις δίκιο, παραδέχτηκε ὁ
κύριος Βαλντέζ.

— Ἐπειτα τίς εἶπε ἐμπιστευτικά:

— Ἔρεϊς γιατί ζήτησα νὰ μείνουμε μό-
νοι; Ἐπειδὴ θέλω νὰ σὲ ρωτήσω κάτι γιὰ
τὴν κυρία σου. Καθὼς μοῦ εἶπαν, τὴ γνω-
ρίζεις χρόνια, ἀπὸ παιδί...

— Ναι, ἀποκρίθηκε σιγὰ ἡ γερόντισ-
σα καὶ τὰ μάτια της πήραν μιὰ ἐκφρασι
τρόμου.

— Λοιπὸν, μοῖρεῖς νὰ μοῦ πῆς κάτι,
κυρία Μαρία;... Βλέπετε ὅταν γίνῃ ἕνα
κακό, ὁ νοῦς μας πρέπει νὰ πηγαίῃ σὲ
πολλὰ. Μήπως ξέρεῖς ἐσὺ νὰ τὴν ἀγαπῶ-
σε κανεὶς τὴν κυρία σου, πρὶν παντρευτῇ
μὲ τὸν κύριο ντ' Ἀλκάτρα;

— Πῶς; εἶπε ἡ γερόντισσα γουρλώνον-
τας τὰ μάτια της.

— Δέν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβῃς
αὐτὸ πού σὲ ρωτῶ. Μήπως ὁ κύριος ντ'
Ἀλκάτρα εἶχε κανένα ἀντίζηλο; Ἐτοί εἶ-
ναι πῶς ἀπλὸ πού στὸ λέω, ἔ; Νά, αὐτὸ
σκέπτομαι ἐγώ. Κανένας ἀπὸ τὸ χτῆμα δὲ
μοῦ φαίνεται ὑποπτός. Κανένας γείτονας
δὲν τὸν ἐχθρεύονταν τὸν κύριό σου. Τόσα
χρόνια ἐγώ, δὲν ἄκουσα νὰ λένε κακὸ γι'
αὐτόν. Κανένα ἐπεισόδιο δὲν ἔγινε πού νὰ
μπορούσε νὰ μᾶς βάλῃ σὲ ὑποψίες. Τίπο-
τε ἀπολύτως. Κι' ὅμως, κάποιος τοῦρρι-
ξε τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά. Σκέφθηκα,
λοιπὸν, μήπως αὐτὸς ὁ κάποιος εἶναι κα-
νένας ἀπογοητευμένος θαυμαστής τῆς ὁ-
μορφῆς κυρίας Μπιάνκας...

— Ὁχι!... Για τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅ-
χι, ξεφώνισε βραχνὰ ἡ γερόντισσα.

— Μὴν ταραξάσαι καλὴ μου Μαρία, εἴ-
πε κατευθυντικὰ ὁ κύριος Βαλντέζ. Δὲ θὰ
ἦταν οὔτε τόσο πρωταξιοῦστο αὐτό, οὔτε
τόσο φοβερό. Κι' ἐξ ἄλλου, δὲ θάφταιγε
σὲ τίποτα ἡ ἴδια ἡ κυρία, ἀν κανεὶς τρελ-
λὸς καὶ κακὸς σκέφτηκε νὰ τὴν ἐκδικηθῇ
μετὰ ἑξή μηνες, γιὰ τὴν περιφρόνησι πού
ἴσως τοῦδεῖς.

— Κύριε ἀνακριτὰ! φώναξε ἡ γιοιὰ ὑ-
πηρέτρια. Νὰ μὴ πᾶν σ' αὐτὸ τὸ μυαλό
σου. Μπορῶ νὰ σὰς δοκιμῶ μὲ τὸ αἶ-
μα μου πῶς ἡ Μπιάνκα δὲν ἦταν τέτοια
κοπέλλα. Κανένας δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει
τόσο, πού νὰ θέλῃ νὰ τὴν κἀνῃ γυναῖκα
του. Κανένας. Αὐτὸ ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ
πῶ, μὰ σὰς τὸ λέω, Κι' ἔτσι κανένας δὲ
μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄντρα
της.

— Ὁ ἀνακριτὴς τὴν κύτταζε στὰ μάτια.
Ὅταν τέλειωσε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ γιοιὰ
Μαρία, ὁ κύριος Βαλντέζ ἀναστενάξε:

— Κύρια! Ὅστε οὔτε αὐτὴ ἡ ὑπόνοια
φαίνεται βᾶσιμη; Κι' ὅμως, βᾶταν τὸ μὴ-
νο πού θὰ μπορούσε νὰ ρίξῃ κάποιο φῶς
σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ ὑπόθεσι.

— Ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' εἶπε νὰ ξαναπᾶνε
τὴ Μαρία στὴν κάμαρά της.

— Ὁ Ἀλόνσο ἤρθε κοντὰ του.

— Λοιπὸν; Φωτιστήκατε καθόλου;

— Καθόλου, ἀποκρίθηκε μὲ ἀπογοήτευ-
σι ὁ ἀνακριτὴς.

— Τελείωσε λοιπὸν ἡ ἀνᾶκρισι;

— Σχεδόν. Μοῦ μένει ἀκόμα νὰ ἐξετά-
σω τὴν κυρία ντ' Ἀλκάτρα.

— Αὐτὴν, ἔκανε μὲ φόβο ὁ Ἀλόνσο.

— Δὲν τὴ λυπόσατε, κύριε ἀνακριτὰ; Εἶναι
πίσμα... Τὸ δυστύχημα αὐτὸ τὴν ἔχει
συντρίψει. Γιατί ἴσως νὰ ξέρετε πῶς ἀγα-
πιόταν τρυφερὰ μὲ τὸν ἄντρα της.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω. Ἐξή μηνες τοὺς πα-
ρακολούθησα καὶ τῶς ἀντιληφθῇ, ἈΛΛΑ
δυστυχῶς δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀπαλλά-
ξω. Εἶναι κι' αὐτὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώ-
τερους μάρτυρες.

— Τί μπορεῖ νὰ ξέρῃ αὐτὴ; Εἶχε φύ-
γει, θὰ βρισκόταν μακριὰ, ὅταν ἔγινε τὸ
κακό.

— Μὰ δὲ θὰ τὴν ἀνακρίνῃ γι' αὐτὴ τὴ
στιγμὴ βέβαια. Γενικά... Ἐναι ἀνάγκη.

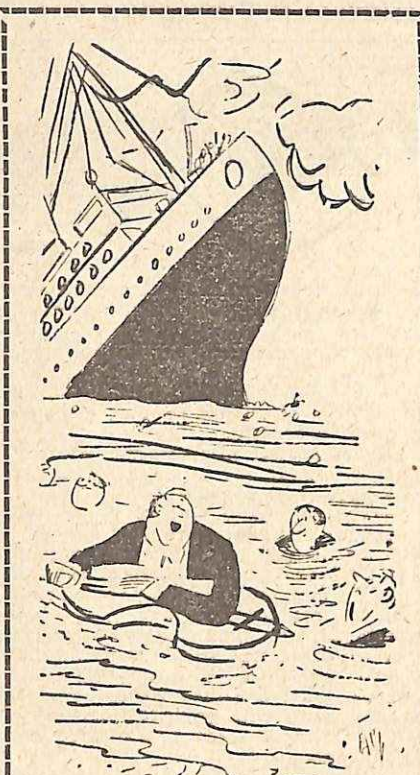
— Τότε θὰ πᾶν νὰ τὴ φέρω μόνος μου.

— Πῆγε ὁ Ἀλόνσο στὸ δωμάτιο τοῦ πλη-
γωμένου παιδιοῦ του. Ἡ Μπιάνκα καθό-
ταν ἀκόμα στὴν ἴδια θέσι, ἀκίνητη, σὺν
γαλῶμα. Μόλις ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοι-
γῇ, ἀνατόχισσε, ἀλλὰ δὲν κουνήθηκε.

— Παιδί μου, εἶπε μαλακὰ ὁ Ἀλόνσο.

— Ἦλθε ἡ σειρά σου. Προῖπει νὰ ὑποστής κι'
εὐὲ τὴν ἀνάκρισι.

— Σὺν αὐτόματῳ σηκώθηκε ἡ γυναῖκα.

— Στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι
προτιμώτερο νὰ παῖξῃ κανεὶς βιόλα
παρὰ κλαρίνο!...

— Πῶς ἀμέσως! ἀποκρίθηκε.
Καὶ τράβηξε μὲ βῆμα κλονιζόμενο στὸ
ἄλλο δωμάτιο.

— Ἡ ἀνᾶκρισι τῆς Μπιάνκας

— Ὁ κύριος Βαλντέζ τὴ βοήθησε μὲ συμ-
πόνοια νὰ καθῆται σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Θάρος, κυρία, εἶπε. Ὁ γιατρός ἐλ-
πίζει.

— Τί θέλετε νὰ μὲ ρωτήσετε; ἔκανε ἡ
γυναῖκα ἀχνά.

— Ἔρετε τίποτα ἐσεῖς;

— Μὰ σὰς εἶπε ὁ κύριος Ἀλόνσο ὅτι εἶ-
χα φύγει πρὶν ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω. Μήπως καθὼς προ-
χωροῦσατε στὸ δάσος ἔτυχε νὰ συναντή-
σετε κανένα ὑποπτό τύπο;

— Δὲ συνάντησα ἀπολύτως κανένα.

— Εἰστε βέβαια; Μήπως δὲ θυμᾶστε
καλὰ;

— Εἶμαι ἀπολύτως βέβαια. Ἐφθασα
ὡς τὰ πρόθυρα τοῦ κτήματος τῆς κυρίας
Γκονζάλγκο, χωρὶς νὰ συναντήσω κανένα.

— Πού πληροφορηθήκατε τὸ δυστύ-
χημα;

— Στὸ χτῆμα τῆς κυρίας Γκονζάλγκο.

— Ποιὰ ὥρα φθάσατε ἐκεῖ;

— Στις ὀκτὼ τὸ πρωί.

— Δηλαδή, εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας σχε-
δὸν μετὰ τὸ δυστύχημα;

— Σὰς εἶπα ὅτι βρισκόμουν κιόλας μα-
κριὰ ἀπὸ τὰ ἐρείπια ὅταν ἔγινε τὸ δυσ-
τύχημα. Εἶχα φύγει πρὶν ἀπὸ δέκα λεπτὰ
τῆς ὥρας, ἴσως κι' ἕνα τέταρτο.

— Καὶ εἶσατε βέβαια πῶς δὲ συναντή-
σατε κανένα ἄνθρωπο; Κανένα χωρικό;

— Κανένα περσαστικό; Κανένα ταξιδιώτη;

— Ἡ Μπιάνκα ἀποκρίθηκε ἥρεμα:

— Σὰς εἶπα μιὰ φορὰ, κύριε Βαλντέζ,
πῶς δὲ συνάντησα κανένα.

— Μὲ συγχωρεῖτε πού ἐπιμένω, κυρία.

— Ἀλλὰ καταλαβαίνετε πῶς αὐτὸ βᾶταν τὸ
μόνο σημεῖο πού θὰ μπορούσε νὰ μᾶς δια-
φωτίσῃ. Μιὰ ὑποπτὴ συνάντησι στὸ δά-
σος, βᾶταν ἐπὶ τέλους κάποιο ἴχνος.

— Ἡ Μπιάνκα φάνηκε νὰ διστάζῃ μιὰ
στιγμὴ. Στὸ τέλος ξαναεἶπε ἀναστενάζον-
τας:

— Ὅσο καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ θυμηθῶ,
εἶδα κανένα καὶ νὰ μὴ ποῦκα ἐντύπωσι.

— Ὁπωσδήποτε μοῦ φαίνεται πῶς μπορῶ νὰ
ἀπολύτως κανένα.

— Τότε, ἔτσι θάναι ἀφοῦ τὸ λέτε. Φαί-
νεται πῶς ὁ δολοφόνος θάχε λάβει τὰ μέ-
τρα του νὰ μὴ κινήσῃ ὑποψίες. Θάναι κα-
νένας πολὺ πονηρός. Ἀντὶ νὰ τρέξῃ καὶ νὰ
φύγῃ μετὰ, θάμεινε ἴσως ἀκίνητος στὴ θέ-
σι του ὥσπου νὰ ἀποσοδηθῇ κάθε κίνδυ-
νος. Ποῖος ξέρει;... Δὲ μπορῶ νὰ ὑπο-
θέσω πιά τίποτα.

— Αἰσθάνομαι πῶς τὸ κεφάλι μου γυ-
ρίζει, ἀναστενάξε ἡ Μπιάνκα.

Καὶ μὲ μάτια σβυστά, ἔφερε τὸ χέρι
της στὸ μέτωπό της.

— Ὁ, τι καὶ νὰ πῆτε σεις, κυρία, ἔχετε
δίκιο, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς μὲ συμπόνοια. Δὲ
θὰ σὰς κουράσω. Θὰ σὰς κάνω ὅμως μιὰ
ἐρώτησι. Μπορεῖ νὰ σὰς φανῇ ἀδιάρκητη.

— Ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ ἀπαντήσετε.

— Δὲν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση, ἀποκρί-
θηκε ἡ Μπιάνκα ἐντελῶς ἥρεμα.

— Μονάχα τὰ μάτια της τρεμπούπαῖαν γιὰ
μιὰ στιγμὴ.

— Κυρία ντ' Ἀλκάτρα. Δὲν εἶναι μυ-
στικό πῶς πρὶν παντρευτῇ μὲ τὸν Κά-
ρλο, ἤσαστε μιὰ δημοφιλὴς ἥθοποιος τοῦ
ἐλαφροῦ θεάτρου.

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν... εἶναι βέβαια ἐντελῶς φυ-
σικό καὶ αὐτονόητο νᾶστε πολλοὺς θαυ-
μαστές καὶ πολλὰς κατακτήσεις...

— Ὁ... ἔκανε ἡ Μπιάνκα ἐπαναστα-
τημένη.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Δὲ θέλω νὰ σὰς θί-
ξω. Ὁ Κάρολος μοῦχει πῆ τόσα λόγια γιὰ
σὰς, πού μπορῶ κι' ἐγώ νὰ πᾶρω ὄρκο
γιὰ τὴν ἠθική σας. Ἀλλὰ, βέβαια δὲ μπο-
ρούσατε νὰ ἐμποδίσετε τοὺς ἀνθρώπους
νὰ σὰς θαυμάζουν. Κι' ἀκόμα—νὰ μοῦ ἐπι-
τρέψετε τὴ λέξι—νὰ σὰς ἀγαποῦνε.

— Τί σχέσι ἔχει αὐτό;...

— Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἀπόλυτη σχέσι.

— Πολλὰ ἐγκλήματα τέτοιου εἶδους ὀφείλον-
ται σὲ ἐρωτικές ἀπογοητεύσεις τύπων πα-
θολογικῶν βεβια.

— Λυποῦμαι πού δὲ θὰ σὰς βοηθῶ
οὔτε σ' αὐτὸ τὸ σημείο, ἀποκρίθηκε ψυχρὰ
ἡ Μπιάνκα. Ἀλλὰ δὲν εἶχα ποτὲ τέτοιου
εἶδους θαυμαστή.

— Δηλαδή, ἄνθρωπο πού
θὰ μπορούσε νὰ φτάσῃ στὸ ἐγκλημα.

— Δὲν εἶχατε ἀπογοητεύσει κανένα;

— Πολλούς... καὶ ὅλους ἀν ἐλέετε.

— Ἀλλὰ κανένας δὲ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὑ-
πόπτος.

— Μ' ὅλα αὐτὰ! ἐπέμεινε ὁ κύριος
Βαλντέζ.

— Ἡ Μπιάνκα ἔγειρε πίσω στὴν καρέκλα
της. Ὅταν χλωμὴ σὰν κέρινη, καὶ φαινό-
ταν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ.

— Ἀχ, ἀναστενάξε. Δὲ βαστῶ πιά. Ἀ-
φῆστε με νὰ πᾶω κοντὰ στὸν ἄντρα μου.

— ἔχετε δίκιο, μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν
ἐπιμονή μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἀνακριτὴς.

Καὶ τὴ βοήθησε νὰ πᾶν ὡς τὸ δωμάτιο
τοῦ Κάρολου.

— Αὐτὸς στριφογύριζε τώρα ταραγμένος
στὸ κρεβάτι του καὶ παραληρούσε. Ἀ-
εἶχε ἔλθει στὴν αἰσθησὶς του, δὲν
λόγια ἀσυνάρτητα, καὶ δὲν ἀναγνώριζε
κανένα.

— Τὸ γιατρό! τὸ γιατρό! ξεφώνισε ἡ
Μπιάνκα μὲ ἀλοφροσύνη.

Κι' ὁ γιατρός ἤρθε πάλι.

— Πυρετός! εἶπε. Καίγεται...

— Γιατρέ...

— Τὰ μάτια τῆς Μπιάνκας σπληνώθηκαν ἱ-
κετευτικά, ἀπελπισμένα, στὰ μάτια τοῦ
γέρο γιατροῦ. Αὐτὸς γύρισε ἀλλοῦ τὴ μα-
τιά. Μὰ συνάντησε τὰ μάτια τοῦ Ἀλόν-
σο πού καθότανε βουδῶς σὲ μιὰ γωνιά.

Καὶ τότε ψιθύρισε ὁ γιατρός:

— Κρίσιμη κατάστασις...

— Ἀπελπιστική; ρώτησε ὁ Ἀλόνσο μὲ
χείλη πανισμένα.

— Σχεδόν...

— Ὁ πατέρας του ἔγειρε τὸ κεφάλι του
στὸ στήθος του κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Ἡ
Μπιάνκα δάγκωσε τὸ δάκτυλό της γιὰ νὰ
μὴ ξεφωνίσῃ. Τὸ αἷμα ἔτρεξε ἀπὸ τὸ δά-
κτυλό καὶ τὸ ξεφωνητὸ πνίγηκε στὸ στή-

— Ἐπειτα ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ γιατροῦ
καὶ σὺνθηκε γονατιστῇ.

— Νὰ τὸν σώσετε! Ὁέλω νὰ τὸν σώ-
σωσέτε!... Τ' ἀκούτε;... Ὁέλω νὰ μοῦ τὸν
σώσετε!

— Μήπως ἐγὼ δὲν τὸ θέλω;... ἀπο-
κρίθηκε αὐτὸς μὲ φωνὴ πνιγμένη. Ὁά πα-

λέσουμε, παιδί μου, θὰ πωλέσουμε.

— Ὁλη αὐτὴ τὴ νύχτα ξαγρύπνησαν στὸ
προσκέφαλο τοῦ ἀρρώστου ἡ Μπιάνκα, ὁ
Ἀλόνσο κι' ὁ γιατρός.

— Ὁ Κάρολος ἡ παραληρούσε ἡ ἔμεινε βυ-
θισμένος σὲ λήθαργο. Φαινόταν πῶς πᾶ-
λευε ὁ ὁργανισμός του ἀπγνωσμένα. Ἀλ-
λὰ κανένας δὲ μπορούσε νὰ πῇ ἂν θὰ νι-
κούσε ὁ γέρος νεανικός ὁργανισμός.

— Τρία μερόνυχτα νὰ βαστάξῃ, ψιθύ-
ρισε ὁ γιατρός, καὶ θὰ τὸν γλυτώσουμε.
Μὰ θὰ βαστάξῃ τὰ τοῖα μερόνυχτα;

— Ἡ ἀγωνία τῆς γιοῖς Μαρίας

— Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα ὅταν ἤρ-
θε ἡ μικρὴ Περλίτα στὴ Μπιάνκα.

— Κυρία!... Ἡ Μαρία! Θέλει νὰ σὰς
μιλήσῃ.

— Δὲ μπορῶ, ἀποκρίθηκε αὐτὴ.

— Μὰ, εἶναι σὲ κακὴ κατάστασι. Μοῦ
φαίνεται πῶς δὲν εἶναι διόλου καλὰ.

— Δὲ μπορῶ νὰ φύγω ἀπὸ δῶ! ξανάπε
ἀχνὰ ἡ Μπιάνκα.

Κι' ἡ Περλίτα ἔφυγε.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε.

— Κυρία! Λυπηθῆτε τὴν! Μοῦ φαίνεται
πῶς θὰ πεθάνῃ.

— Μὰ τί ἔχει; εἶπε παραξενεμένος ὁ
γιατρός. Νὰ πᾶν νὰ τὴ δῶ ἐγώ.

— Ὁχι... λέει πῶς θέλει τὴν κυρία.

— Ἡ κυρία δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τώρα
τὸν ἄντρα της. Θὰ πᾶω ἐγώ.

Πῆγε ὁ γιατρός, καὶ σὲ λίγο ξαναγύ-
ρισε.

— Πραγματικὰ ἡ κατάστασι τῆς γυναῖκας
αὐτῆς εἶναι ἀνησυχητική. Δὲ μπορῶ νὰ
καταλάβω. Κλαίει μ' ἀναφυλλήτῃ. Τὸ πό-
δι τῆς μ' ὅλα αὐτὰ, εἶναι καλύτερα. Δὲν
προέρχεται ἀπὸ ἐκεῖ ἡ ταραχὴ της.

— Ἀχ! ἀναστενάξε ὁ Ἀλόνσο. Φαί-
νεται πῶς θὰ τὴν τᾶραξε αὐτό...

Κι' ἔδειξε μὲ μιὰ κίνησι ἀπελπισμένη
τὸν κατόικοτο γυιό του.

— Δὲν ξέρω. Πάντως, κυρία Μπιάνκα,
ἂν πεταγούσατε μιὰ στιγμὴ...

— Ὁχι!... εἶπε αὐτὴ κοφτά, κι' ἔγει-
ρε τὸ κεφάλι της πίσω στὴν πολυθρόνα
της.

— Νὰ πᾶω ἐγώ, λοιπὸν, νὰ δῶ τί θέ-
λει! εἶπε ὁ Ἀλόνσο κι' ἔκανε νὰ σηκωθῇ.

Τότε ἡ Μπιάνκα πετάχτηκε, σὺν τρο-
μαγμένη.

— Ὁχι! Ὁχι! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶ-
τε ἐσεῖς. Καμμιά ἀνάγκη. Ἐτοί τὴν πι-
άνει...

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶν κανεὶς.

— Καλὰ, παιδί μου, μὴ ταραξάσαι! ἀ-
ποκρίθηκε ὁ Ἀλόνσο καὶ ξανακάθισε. Κι'
ἐγὼ τὸ ἴδιο λέω, πῶς δὲν πρέπει τώρα νὰ
γίνεταί κουβέντα γι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ πού
ἐδῶ παλεύουμε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸ θά-
νατο.

— Ὁλη τὴ νύχτα ἔστειλε καὶ ξανάστειλε
ἡ Μαρία καὶ ἐκλιπαροῦσε τὴ Μπιάνκα νὰ
πᾶν κοντὰ της. Ἡ Μπιάνκα ὅμως δὲν κουνή-
θηκε ἀπὸ τὸ προσκέφαλο τοῦ ἀνδρός
της.

— Μιὰ ἀναπάντεχη ἐπίσκεψι

— Ὁ Κάρολος βρισκόταν στὴν ἴδια κατὰ-
στασι τὸ πρωί, ὅταν ἤρθε πάλι ὁ ἀνακρι-
τὴς.

— Τίποτε νεώτερο; τὸν ρώτησε ὁ Ἀ-
λόνσο μὲ ἀγωνία.

— Ἀπολύτως τίποτα. Φαίνεται πῶς δὲ
μπορεῖ νὰ ξεδιαλυθῇ τὸ μυστήριο, ἀπο-
κρίθηκε αὐτός.

Κι' ἔπεσε κουρασμένος σὲ μιὰ καρέκλα.

— Δὲν κοιμήθηκε ὅλη τὴ νύχτα, συνέ-
χισε. Δὲ μπορῶ νὰ βρῶ τὸ παραμικρὸ
ἴχνος. Κάτι πού νὰ ρίξῃ ἕνα ἐλάχιστο φῶς.

— Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα πιά βᾶταν δικὴ μου
δουλειά. Ἀλλὰ δὲ βρίσκεται τίποτα!...

— Ἡ Μπιάνκα δὲν εἶχε παρουσιαστῇ στὸν
ἀνακριτὴ. Καθόταν δίπλα στὸν ἄντρα της
πάντα.

— Λίγο ἀργότερα ὅμως μπῆκε ἡ Περλίτα
καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Ἡ κυρία Γκονζάλγκο. Ἦρθε νὰ σὰς
δῇ καὶ νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὸν κύριο.

— Στ' ὄνομα αὐτοῦ, ἡ Μπιάνκα σηκώθηκε.
Μὲ βῆμα κλονιζόμενο προχώρησε πρὸς τὸ
σαλόνι.

— Μόλις τὴν εἶδε ἡ γιοιὰ κυρία σηκώθηκε,
ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της.

— Ἀχ! παιδί μου... Παιδί μου!...

— Τέτοια ἀγωνία!... Δὲ μπόρεσα νὰ κλει-
σῶ μὰτι ἀπὸψε ὅλη τὴ νύχτα. Πῶς εἶναι;

— Τὰ ἔτσι, ἀποκρίθηκε μὲ χεῖλη πανι-
σμένα ἡ Μπιάνκα, κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυ-

θρόνα.

— Ἀχ! Ἀχ!... Βόγγηξε ἡ κυρία Γκον-
ζάλ

ΣΟΒΑΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΠΥΡΟΣ: Ψηλός, νέος, μελαγχολικός, νόστιμος. Είκοσιπέντε χρόνων. Φοιτητής Ιατρικής. **ΝΕΛΛΗ:** Λεγερή, χαριτωμένη, αθέρινη, με μία φυσική κομψή άνεση στο ύψος και στις κινήσεις, που την κάνει ακόμα πιο «τραβηγμένη». Είκοσιδύο χρόνων. **ΠΙΤΣΑ:** Κοινός τύπος συμπαθητικής κοπέλλας. Φίλη της Νέλλης. **ΠΑΥΛΟΣ:** Κοινός τύπος συμπαθητικού νέου. Φίλος του Σπύρου.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο μικρό σαλονάκι της Νέλλης που βρίσκεται στο ιδιαίτερο διαμέρισμά της. Έπιπλωμένο με πολύ γούστο).

ΝΕΛΛΗ (συνεχίζει κουβέντα): Αυτά που λές. Μου λένε όλες γιατί δεν έχω ένα φλέρτ... κι' ακόμη γιατί δεν παντρεύομαι! Άλλα ό γάμος είναι κάτι πολύ σοβαρό. Πρέπει ν' αγαπήσεις και να εξετάσεις καλά τον εαυτό σου να δες αν αγάπες σ' αρέσει.

ΠΙΤΣΑ: Μα εγώ δε σου είπα ότι ο γάμος είναι κάτι που σου και χορέψης και πηδούσας και σου παντρεύεται! Άλλα όχι νάχης κι' αντροφοβία! Πάμε σ' ένα «καστό» και κάθεται σε μία γυνίνα μελαγχολική απίθανη ή παίζει «πινάκ» με τις γρήγες κυρίες για να γλυτώσας απ' τις παρέες των νεαρών. Κι' αν κανείς δε κυνηγήσει μ' επιμονή και δε μπορείς να τον αποφυγείς, του άπαντας με ψυχρά μισόλογα και δεν τον κυττάς ποτέ στα μάτια.

ΝΕΛΛΗ: Ναι, δλ' αυτά είν' αλήθεια. Άλλα εγώ μπορώ να κάνω άλλοι, φέρωμαι όπως αισθάνομαι.

ΠΙΤΣΑ: Πώς αισθάνεσαι, δηλαδή; Φοβάσαι τους άντρες;

ΝΕΛΛΗ: Φοβάμαι το χαρακτήρα τους. Τον τρόπο που σκέπτονται οι νέοι της εποχής μας.

ΠΙΤΣΑ: Και που τον ξέρεις; Μήπως τους συναναστραφής;

ΝΕΛΛΗ: Άκουω και διαβάζω. Μου φτάνει. Όλοι οι σύγχρονοι νεαροί σε βλέπουν, άμα είσαι πλούσια, σε μία πολύ καλή επίκριση, που θα τους λύσει τα προβλήματα τους.

ΠΙΤΣΑ: Αυτό είνε «ιντέ φέξ». Είναι «κομψάκι». Ψυχική άρρωστια που πρέπει να τη θεραπεύσεις.

ΝΕΛΛΗ: Και πως θα τη θεραπεύσω; Ύπάρχει φάρμακο;

ΠΙΤΣΑ: Φυσικά. Να κατοχυρώσεις από τους φόβους του εαυτού σου. Νομίζεις πως δε ζυγώνουν οι άντρες για την προίκα σου, επειδή ξέρουν πως είσαι πλούσια. Ν' αρχίσας να κάνεις τη φτωχική! Τότε, όποιος έρχεται κοντά σου, έρχεται για σε να κι' όχι για τα λεφτά σου.

ΝΕΛΛΗ: Και πως μπορώ να κάνω τη φτωχική; Τρελλάθηκες;

ΠΙΤΣΑ: Καθόλου. Θ' άλλαξες περιβάλλον. Θα γράφεις σ' ένα-δυό έκδρομικούς ομίλους, σε κανένα κολλυμπητικό, θα πας σ' ένα χοροδιδασκαλείο... Σ' αυτούς τους κύκλους δε σε ξέρει κανείς. Έσύ δλ' άμα σου τα χρόνια τα πέρασες στην Ευρώπη κι' απ' όταν ήρθες εδώ δεν πήγες παρά μόνο σε μεγάλα κοσμικά σαλόνια.

ΝΕΛΛΗ (σκέπτεται δαγκώνοντας τα χείλη της): Ή ή-δλ' δεν είν' άσχημο. Άλλα τ' όνομά μου; Πως θα το κρύψω;

ΠΙΤΣΑ: Δεν υπάρχει λόγος να το κρύψεις. Νέλλη Παντελιά. Άμα σε ρωτάνε αν έχεις καμιά συγγένεια με τον εφοπλιστή, θα χαμογελάς και θα λές «μακάρι να είχα!» Τι ρόλο παίζει το όνομα; Ύπάρχει Παντελιάς εφοπλιστής και γραφείς βήτα στο Δίμο Αιγάλεω!

ΝΕΛΛΗ: Σωστό κι' αυτό! Έχεις δικιο! Ή ιδέα σου μ' αρέσει και σαν περιπέτεια. Θα προσπαθώ να την εφαρμόσω.

ΠΙΤΣΑ: Πάρε μερικά έτοιμα φτηνά φουστανάκια. Θα λές πως είσαι δακτυλογράφος-στενογράφος κι' ότι ζητάς δουλειά.

ΝΕΛΛΗ: Κι' αν μου προσφέρουν θέσι;

ΠΙΤΣΑ: Θα την πάρεις! Αυτή θα είναι... ή όλοκληρω-ότι της περιπέτειας!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο έντεκτιριο της «δυο σολιατρικής Λέσχης»). Άλλοι παίζουν «πινγκ-πινγκ», άλλοι σκάκι κι' άλλοι κουβεντιάσουν.

ΣΠΥΡΟΣ (συνεχίζει διάλογο): Ναι... στη θύσι βρίσκεται κανείς εκτός απ' τη σωματική υγεία και την ψυχική γαλήνη. Εάχτε προσέξτε πως ύστερ' από μία όλοκληρη μέρα στο υπαίθρο γυρίζουμε το βράδυ ανανεωμένοι. Άκόμη κι' η κουράση που νιώθουμε είναι γλυκειά.

ΝΕΛΛΗ: Πολύ σωστά. Ύστερα είναι η αντηροφία του ευχάριστη. Όλοι σας είσαστε άγνοι κι' αυθόρμητοι.

ΣΠΥΡΟΣ: Τώρ' αποκτάς με και σάς. Το καμάριας. Το στολίδι της Λέσχης.

ΝΕΛΛΗ: Ευχαριστώ. (Σιγή).

ΣΠΥΡΟΣ: Βρήκατε δουλειά;

ΝΕΛΛΗ: Δυστυχώς όχι ακόμη.

ΣΠΥΡΟΣ: Άπό την ημέρα που μου τώπατε κυττάς κι' εγώ να σάς βρω μία θέσι. Στο μεταξύ... χωρίς να με παρεξηγήσετε... με όλο το φιλικό θάρρος... ήθελα να σάς πω πως αν βρεθίτε σε ανάγκη να μη διατάσσετε ν' αποταχίτε σε μένα. Θα υπορυσσά να σάς δανείσω λίγα χρήματα και μόλις βρείτε δουλειά μου τα επιστρέψετε.

ΝΕΛΛΗ: Ό, σάς ευχαριστώ θερμά! Προς το παρόν τα καταφέρνω.

ΣΠΥΡΟΣ: Οι φτωχοί πρέπει να βοηθούνται μεταξύ τους.

ΝΕΛΛΗ: Γιατί να μη τους βοηθούν οι πλούσιοι;

ΣΠΥΡΟΣ: Γιατί... δεν τους ξέρουν. Κι' ύστερα... δεν αρεσκίζονται να τους σκεφθούν. Δεν έχουν καιρό!

ΝΕΛΛΗ: Ίως... (μικρή σιγή). Έσεις πάντως, μάλλον εύκολα μπορείς να γίνε-τε πλούσιοι.

ΣΠΥΡΟΣ: Έγώ; Γιατί; Ένας γιατρός θα γίνω. Μπορεί καλός μπορεί και μέτριος. Αν βέβαια πετύχω πολύ τ' αποκτάς μεγάλη «φίρμα», τότε βέβαια,

ΝΕΛΛΗ: Και η προίκα; **ΣΠΥΡΟΣ:** Προίκα; Δεν πήγε ποτέ ό νους μου, δεσποινίς, σ' αυτό του είδους την επίκριση! Να παραιτηθώ απ' το μεγάλο δικαίωμα της αγάπης, απ' την ευτυχία του γάμου από έρωτα για ν' αποκτώ λεπτά που δε θα τα χαίρωμαι, γιατί θα ζω συμβατικά πλάι σε μία γυναίκα που θα μου είν' αδιάφορη, μπορεί κι' ένοχλητική.

ΝΕΛΛΗ: Ά, έτσι σκέπτε-σθε.

ΣΠΥΡΟΣ: Φανταζόσαστε πως μπορεί να σκέπτωμαι κι' αλλοίως;

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τηλεφωνική).

ΝΕΛΛΗ: Ναι! Το άποφάσισα! Χτες το βράδυ μου το είπε σοβάρ. Πάρνει φέτο το δίπλωμά του αλλά θέλει άλλα δυό χρόνια για ειδικότητα. Μα στο μεταξύ εργάζε-ται και βρική τώρα κι' άλλη θέσι να εργάζεται και τ' απογεύμα, θα μου βρη κι' έ-μένα. Λέει, μια δουλειά και θα ζήσουμε στην αρχή φτω-χικά μ' ευτυχισμένα! Δεν ξέρεις τι ένδοξοισαμένη που είμαι! Σε σένα τα χρωστάω όλα!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο έντεκτιριο).

ΝΕΛΛΗ (ύστερ' από μα-κρύ διάλογο): Είσαι μελα-γχολικός;

ΣΠΥΡΟΣ: Είμαι μελαγχολικός γιατί είσαι πλούσια.

ΝΕΛΛΗ: Τι σημασία έχει; Έσύ δε μ' αγαπάς πλούσια. Μ' αγαπάς φτωχική. (Μικρή σιγή). Αύριο θα πά-με στο σπίτι. Να δες τι ώρα είναι που θα σου φερθούν κι' ό μπαμπάς κι' η μαμά.

ΣΠΥΡΟΣ: Ό καμύρος τους ήταν να με δούν ν' αγαπάω, ν' απο-κτών ένα ένδοξο έργο για τη ζωή.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Σ' ένα μπαρ).

ΠΑΥΛΟΣ (συνεχίζει κου-βέντα): Το πών οφείλεται σε μένα. Άν εγώ δεν είχα την έμπνευση να την παρα-κολουθήσω να τη δώ να μπαίνει κάθε βράδυ στη λι-μουζίνα που ήταν κρυμμένη στα σκοτάδια, να μαρκάρω το σπίτι του πατέρα της και να μάθω πως αυτή ήταν η κόρη του Παντελιά, το που-λί θαξε πετάζει. Θα μάς την είχε βουτήξει κάποιο άλλο «τζινί» και τώρα ό ράφτης θα σουδναζε το σακάκι στο δρόμο. (Τρίβει τα χέρια του). Θα στήσουμε μία κλι-νική πολυτελείας που θα κά-νι στράκες. Και με τους κοσμικούς κύκλους που θα μπής δε θλέπω γρήγορα κα-θηγητή του Πανεπιστημίου.

ΣΠΥΡΟΣ: Το κακό είναι πως την αγάπησα. Και τώρα έχω τύψεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Μην είσαι κορό-ϊδο. Οι τύψεις είναι για τους ηλίθιους.

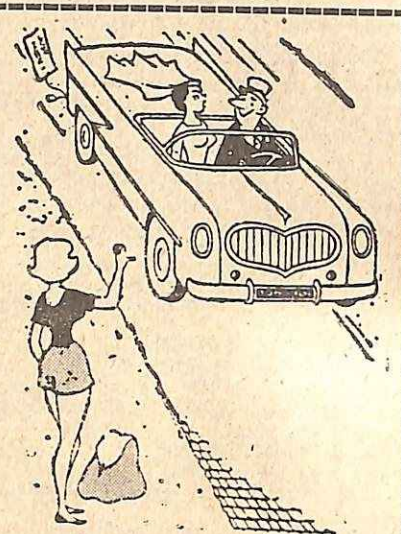
ΣΠΥΡΟΣ: Έτσι μουρχεται να της τα πω όλα.

ΠΑΥΛΟΣ: Κυττάς μη σε πιάση η τρελλάρα και χαλά-σας τη δουλειά! Ούτε γι' α-στεία μην τα λές αυτά. Στο κάτω-κάτω της γραφής δεν κάνανε και καμμία ατίμια. Ούτε αδικήσαμε κανένα, ούτε κλέψαμε. Σκεφθήκαμε ρεαλιστικά με το μυαλό της εποχής μας. Τι τύψεις και σαχαλαρές, μου τσαμπου-νάς; Τ' ήθελες, δηλαδή; Να παντρεύεσαι μία φτωχούλα ύ-παλληλο και να τρέχεις νύ-χτα-μέρα με τη σύριγγα στην τσέπη να κάνης ένδο-ξες ένεσεις για δυό τάλληρα; Ή ευτυχία, χρυ-σά μου Σπύρο, θέλει «καλο-ρήφες» και κοτόπουλο. Δε ζή στην παγωνιά με ρένγες.

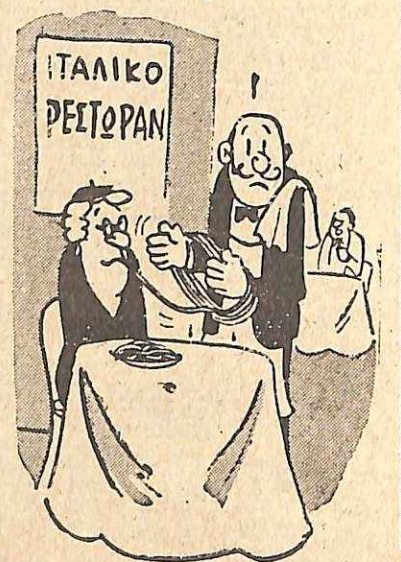
ΣΠΥΡΟΣ: Δεν έχεις και πολύ δικιο.

ΠΑΥΛΟΣ: Πολύ δικιο έχω. (Στο μπαρ). Τζιμ! Βά-λε μας δυό ούσκι με σόδα. (Αύλαιο).

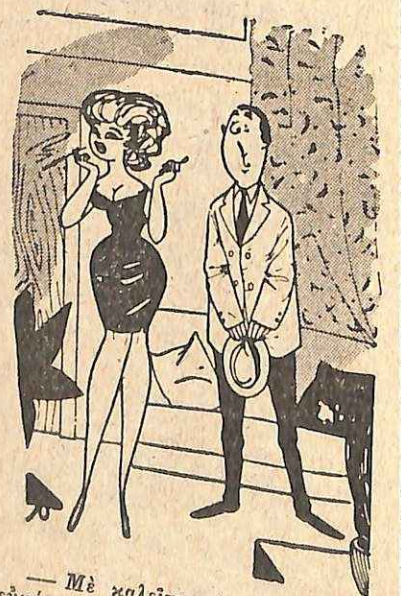
ΕΠΙΛΟΓΗ

— Δε μπορείς να την πάρης, Ορα-σύδουλε! Έπειτα μην ξεχνάς, πως πάμε για το μήνα του μέλιτος!

Χωρίς λόγια.

— Με καλείτε να περάσουμε ένα ευχάριστο απόγευμα στο σπίτι σας, πουλα να παίξουμε;

Το «Διεθνές Σχολείο» ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Παιδιά όλων των φυλών και των χρωμάτων στα ίδια θρανία

ΣΤΟ Παγκοσμίο Βιλαχί, ένα πρόσγειο της Νέας Υόρκης, λειτουργεί ένα από τα πρωτοπόμα σχολεία του κόσμου: Το «Διεθνές Σχολείο», προοριζόμενο για τα παιδιά των αντιπροσώπων των κρατών-μελών του ΟΗΕ.

Διακόσια παιδιά, απ' όλες τις φυλές και όλα τα έθνη, λευκά, μελαγχ, κίτρινα, μαύ-ρα, φοιτούν εκεί στα ίδια θρανία, χωρίς τον παραμικρό διαχωρισμό μεταξύ τους. Πρόκει-ται για ένα έργο, που δεν αποβλέπει μόνο στο να προσφέρει μία λύσι στο πρόβλημα της εκπαιδεύσεως των παιδιών αυτών, αλλά ταυτόχρονα και στην διεξαγωγή ενός ση-μαντικού πειράματος: Άπό την όμοιη και αποτελεσματική λειτουργία του σχολείου αυτό θα κριθί, αν πραγματικά τα κοινά στοιχεία ανάμεσα στους ανθρώπους είναι πιο πολλά και πιο ισχυρά από τις έθνικές, τις φυλετικές και τις πολιτικές διαφορές που τους χωρίζουν.

Άπό την άποψη αυτή — παρατηρεί ένας «Αμερικανός δημοσιογράφος» — το σχολείο για τα παιδιά των αντιπροσώπων στον ΟΗΕ εκτελεί ένα ρόλο σπουδαιότερο κι' από τον ίδιο τον ΟΗΕ!

Οι δάσκαλοι του «Διεθνούς Σχολείου» προέρχονται και αυτοί, όπως οι μικροί μα-θητές τους, από διάφορες χώρες και έχουν διαλεχτεί με εξαιρετική επιμέλεια. Πολλοί από αυτούς δεν έχουν περιορίσει στη χώρα τους την ως τώρα εκπαιδευτική τους δρα-στηριότητα, αλλά έχουν αναλάβει και ση-μαντικές αποστολές στο εξωτερικό, που έ-χουν συντελέσει στην προετοιμασία για τον σημερινό δύσκολο ρόλο τους.

Η διδασκαλία γίνεται σε τρεις βασικά γλώσσες — τα αγγλικά, τα γαλλικά και τα ισπανικά — ό κοινωνικός, όμως, προβλέπει την προσθήκη και άλλων, έφ' όσον αυτό ζη-τηθί από δώδεκα το λιγότερες εκπαιδευτι-κές μεθόδους. Οι μικροί μαθητές λ.χ. εαυ-τοδιδάσκονται τα γλωσσικά, παίρνοντας με-ταξύ τους τη γεωγραφία, παίρνοντας με-ταξύ τους τα ταχυδρομεία, που αναλαμβάνει να στέλνι κάρτες και γραμμάτια τους στις διάφορες χώρες.

Άγνοια και κορίτσια αναλαμβάνουν με τη σειρά τους το καθένα το ρόλο του «ταχυ-δρομικού υπαλλήλου, που παραλαμβάνει και ξεχωρίζει τα γράμματα.

Τις μεγαλύτερες δυσκολίες για τους δα-σκαλούς του «Διεθνούς Σχολείου» τις πα-ρουσιάζει το μάθημα της Ιστορίας. Κάθε έ-θνος, όπως ξέρουμε, έχει τη δική του έκδο-ση για τα διάφορα ιστορικά γεγονότα, προ-παντός για εκείνα που το άφορουν σε συ-νίστη με άλλα έθνη, ώστε να αποτελή α-ληθινό έθλο να διδαχθί αυτό το μάθημα, χωρίς να διγί κανενός ή έθνικη ευθεία. Κα-θώς, άλλωστε, δεν υπάρχει κανένα «έπι-σημο» διδακτικό έθλο Ιστορίας, οι δά-σκαλοι βρίσκονται υποχρεωμένοι να αυτο-σχεδιάζουν την διδασκαλία συμβιβαστικών εκδόσεων!

Οι δάσκαλοι έχουν καταποιοτή επίσης με ειδικές μελέτες για τα ήθη και τις προκα-ταλήψεις, που υπάρχουν σε κάθε χώρα, ό-στε να μη δημιουργηθούν, από παρεξηγή-σεις, θλίβερα ζητήματα, όχι τόσο με τα έ-θνη, αλλά με τους γονείς τους.

Έτσι, έχει απαγορευθί, στο σχολείο αυ-τό, κάθε σωματική πεινή, όχι γιατί οι μαθη-τές του είναι πιο φρόνιμοι και πιο έπιμε-λείς από τους άλλους, αλλά γιατί το σκαί-πλο αποτελεί θανάσιμη προσβολή για κάθε έ-θνος, ανεξαρτήτως ηλικίας, και το τρέψι-μα των αυτιών για κάθε Κινέζο! Έπειδή, λοιπόν, είναι αντίπαροδογανικό να γίνονται έξαφροές, γλυτώνουν και οι άλλοι, για το χατήρι των έθνων και των Κινέζων συμ-μαθητών τους, τον κίνδυνο του σκαίπλου και του τρέψιματος των αυτιών!

Όστόσο, οι διδασκόμενοι, που υπορουν να συναχθούν για την ώρα σε ποδ τις δυνα-τότητες ένοχης άνοτροφης παιδείας από δια-φορετικές φυλές, θρησκείες και έθνη, έπι-τρέπουν — όπως δήλωσε εκπρόσωπος του «Διεθνούς Σχολείου» σε συνέντευξί του προς τον τύπο — τη μεγαλύτερη αίσιορξία. Οι μικροί μαθητές τα πηγαίνουν θαυμάσια με-ταξύ τους και το τελευταίο πράγμα, που φαίνεται να τους σκιάζει, είναι το γράμα, που έχει ή επιδερμίδα του έθνός ή το έθλου συμμαθητή τους!

«Πιστεύουμε — κατέληξε ό εκπρόσωπος του «Διεθνούς Σχολείου» — πως από τα θρανία αυτά θα βγούν οι αόριστοι «πολίτες του κό-σμου», με την καλύτερη έννοια του όρου».

«... Η πρώτη αγάπη δεν λησμονείται, δεν ξεριζώνεται απ' την καρδιά...»! (ΙΟΥ Β ΚΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΥΛΛΟΓΙΖΟΜΑΙ...

Συλλογίζομαι... πολλές φορές τυχαίνει, μια βραδυά, παληά βραδυά, λησμονημένη που μου έλεγε το πόσο μ' αγαπάς...

Αίγους μήνες την αγάπη σου την κρατήσας κι' ένα βράδυ, δίχως λόγο, με παρήσας και δε μούπες ποιός σε πήρε και που πας...

Συλλογίζομαι τα βράδια τα παληά μας, όταν είχαμε το μέλι στη μιλιά μας, όταν είχαμε τον πόθο στην καρδιά, που φτερουγίζαν στο πλάι μας οι έωστες και περνούσαν οι βραδυές μας άσημέριες τότε πούμαστε παιδιά, πολύ παιδιά.

Όλ' αυτά, πρίε καιρός πούχουν περάσει κι' οι καρδιές μας τώρα έχουνε γεράσει με θυμούνται τα σβυσμένα, τα παληά... Κι' ίσως άδικα — το ξέρω — βασανίζομαι που έπιμένω τις βραδυές να συλλογίζομαι, που μεθούσα με γλυκόλαλα πουλιά.

Τι τα θέλω και γιατί να τα θυμάμαι τα παληά που δίωι στ' αλήθεια τα ξεχνάμε, γιατί κάνουμε τον πόνο πιο βαθύ; Κι' όμως κάτι με σμοντά και στα γεράματα συλλογίζομαι και τ' άγνοια χαράματα τώρα πια πούχουνε σβύσει και γαθή...

Τα παληά... Νοσταλγικά και περασμένα με τα όνειρά μας τόσο ταπεινά, με τις όμορφες ελπίδες τις παληές, με τους πόθους που γλυκά μας ναγονοίζανε με τα λόγια της αγάπης που χαρίζανε κάποια έστια σε παρόδους άγναιές.

Τι τις θέλω; Είναι είνδες περασμένες κι' απ' το διάβα του καιρού ξεθαλασμένες κι' έχουν φύγει από πόρτες άνοιχτές... Και αν ήταν τα όνειρά μου έφθισα, συλλογίζομαι μοιράα πως το σ ή μ ε ρ α είναι ίσως πιο καλό από το γ τ ε ς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτάζ

ΠΑΛΙΑ αθηναϊκά θέατρα, λόγω της κρί-σεως που παρατηρείται φέτος, αναγκά-ζονται να αλλάζουν έργα σούτομα. Έτσι μετά το θέατρο «Τέχνης», που παίζει τώρα τα δυό μονόπρακτα του Τέννεου Ούλα-λας, ή Κα Κατερίνα έτοιμάζει για το τέ-λος της έβδομιάς μία κωμωδία.

Νέα έργα επίσης έτοιμάζουν τα θέατρα «Διονύσια» και «Κυβέλης».

Στο πρώτο ό θέατρο του Κώστα Χατζηνή-σου θα παρουσιασθί τη νέα κωμωδία του Κ. Γ. Ρούσσου «Ο νόθος» στην όπια ό δημοφί-λης θιασάρχης, από... κτίστης που είναι, χά-ρις σε μία κληρονομία του πατέρα του γίνε-ται... τραπέζης!

Έξ άλλω, στο θέατρο «Κυβέλης» ό θια-σος άδελφών Καλουτά, Γκιανόκη, Μπιάδη, Ρίζου, θα ανέβασθί μία νέα έπίκαιρη έπιθεώ-ρησι που γράφουν οι κ.κ. Σακελλάριος-Χρ. Γιαννακόπουλος.

Στο μεταξύ, στο θέατρο «Κυβέλης» εκ-τός από τη Σούλη Σαμπάχ και τη Ζήλια, έμ-φανίζεται τις τελευταίες μέρες και ένας άλ-λος διαλεχτός τραγουδιστής, γνωστός από το θέατρο «Ακροπόλ», ό Φώτης Δήμας.

Στην Κύπρο, ό θιασος του Κατράκη πραγματοποιεί εξαιρετικές εισπραξίες, άπο την πρώτη μέρα της εμφάνισέος του.

Χαρακτηριστικό είναι ότι με το έργο «Βα-σίλισσα Αμαλία», που πραγματοποιήσε 340 λίρες, έσπασε όλα τα ως τώρα εισπρακτικά ρεκόρ της Κύπρου.

Ό θιασος Κατράκη φεύγει αυτή τη βδο-μάδα στην Αίγυπτο, όπου θα δώση σειρά πα-ρασάσεων στην όπερα του Καίρου και κατό-πι στο θέατρο «Μοχαμέτ Άλή» της Άλεξαν-δρείας.

Με τον «Φάουστ», όπου ό θαυώσανος Μο-σωνάς σημείωσε εξαιρετική έπιτυχία, ή «Λυ-ρική Σκηνή» παρουσιάζει ένα από τα πιο α-ξιόλογα μπαλέτα, την «Βαλπουργιανή γό-γας», όπου εμφανίζονται σαν σολίστ, ή Έλ-λεν Τσουκαλά, ή Σάσα Ντάριο, ό Γιάννης Με-τσης και ό Λέων. Έρενίδης, που προσηλότη-τευσάται στο κρατικό μουσικό θέατρο.

Τρεις Έλληνίδες θεντέτες, της θόδης, ή Κάκια Άναυτή, ή Ξένια Καλογεροπούλου και ή Φλωρέντα Ζώννα διεκδικούν το ρόλο της «Αρείτσας στον «Ερατόκριτο», που πρόκει-ται να γυρισθί σε ταινία.

Έπίσης, για το φίλμ του Γιούλ Μπρόν-γερ, που συνεχίζεται το γυρίσμά του τώρα, στο Λονδίνο, αναζητείται έπιγυνός από τον σκηνοθέτη Ρένις μία Έλληνίδα ήθοισα, για ένα ιδιότυπο μικρό ρόλο.

Για το ρόλο αυτό, φέρονται υποψήφιες ή στάρ Έλλάς «Έφη Μελά και ή θεντέτα του τραγουδιστή Κρίστιαν Κάρτερ.

Ό «Άγγελος Γριμάνης συγκροτεί μεγα-λό μπαλέτο, με συνεργασία της γνωστής χο-ρευτικής Άθηνας Άλεξίου.

Το υπαλλέτο Γριμάνι θα έπιγερήσθι μεγά-λη περιοδεία στο εξωτερικό με πρώτο σταθμό το Κάιρο.

Το «Βένους», ό περίφημος δίσκος της «Αφροδίτης», με τον νέο 18ητ Άμερικανό τραγουδιστή Φράνκ Άβαλον, κυκλοφόρησε και στην Άθήνα. Ώς γνωστόν, ό δίσκος αυ-τός, στο πίσω μέρος του όπλο, είναι γραμ-μένο το ροκ «Σαβ Γκά», κυκλοφόρησε σε δυό έκδοσις άντίτυπα μέσα σε 3 μήνες.

Άς σημειώθι ότι το «Βένους», έχει αποδο-θί και σε άλλες δυό-τρεις εκτελέσεις, αλλά ό «πρώτος δίσκος» το χαρακτηριστικό αυτό του-τά-είναι, ό Φράνκ Άβαλον, συνοδεύει της όρχήστρας και της χορωδίας Πίτερ ντ' Άντζελις. Το τραγούδι αυτό έκανε ήδη διά-σημο το νεαρό τραγουδιστή, στην Άμερική, όπου αυτή τη στιγμή είναι ό πιο άγαπητός καλλιτέχνης των πολυπληθών φίλων του μου-τερίου τραγουδιστή.

Το άγγλικό υπαλλέτο «Μπλου Μπλε», ά-πό τα πιο αξιόλογα που έχουν έμεανισθί στην Έλλάδα, παρουσιάζει στο δεύτερο του προ-γγραμμά, δυό θεαματικές χορογραφίες: ένα τόσολεστον με χαρακτηριστική χορονομία έ-πινγης και ένα ινδιάνικο χορό.

Σημειώνεται ότι οι χορευτίσες του υπαλλέ-του «Μπλου Μπλε» σούμασαν όλο τον καυνο-νισμό της σχολής του Λονδίνου, γυμνάζονται άνελλιπα τρεις ώρες κάθε μέρα!

Ή Μαρίον Λό και ό Γιάκοβο μετά τη Γερμανία, όπου σημείωσαν μεγάλη έπιτυχία, θα μεταβούν στην έγγονη έβδομάδα για σειρά έμηνισμών στην Κύπρο.

Μετά την Παρισσό, μία άλλη έθνη θεν-τέτα του τραγουδιστή ή Άμαλία Ροντρίγκες, θα δώση ύστερα από λίγες μέρες στην Άθήνα.

Ή Άνδρια Ροντρίγκες, που έλκεται τον τελευταίο καιρό στο Παρίσι, θεωρείται ως η έθνη τραγουδιστρια της Πορτογαλίας.

Ή αιπούτα της Δανάης, που θα λει-τουργήσθι κατά τη γειμερινή περίοδο μέσα σ' ένα τμήμα του «Εσπερίων», έπιπλάσσει πολλές καλλιτεχνικές εκτελέσεις, μικρά έ-πιθεώ, διαγωνισμούς υκάλοπ κλπ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

της νέας θού ζητάει σύζυγο

Είσατε βέβαιη για την αγάπη σας;

ΟΤΑΝ λέτε ότι αγαπάτε έναν άνθρωπο, αυτό δέ σημαίνει και ότι τον αγαπάτε πραγματικά. Υπάρχει μία ψευδαίσθηση της αγάπης, όπως υπάρχουν ψευδαίσθησεις και για πολλά άλλα πράγματα. Πολλές γυναίκες, νέες ιδίως, νομίζουν πως τρελλανίζονται για έναν άντρα... ως τη στιγμή που καταλαβαίνουν πως δεν τους είναι και δεν τους ήταν ποτέ τίποτα.

Δεν άρκει, λοιπόν, να λέτε πως αγαπάτε έναν άντρα και να θεωρώσατε σε κάποια ερωτική οικειότητα μαζί του. Πρέπει ακόμη και να τον αγαπάτε πραγματικά.

Η ψευδαίσθηση της αγάπης μπορεί να προέλθει από πολλούς λόγους.

1) **Από απειρία.** — Πολλές νέες, στην πρώτη τους επαφή με τη ζωή, από νευροπαθολογία τους, επηρεάζονται για τον άντρα που τις κυττάει τρυφερά ή τους ελπίζει μερικά ερωτήματα. Άλλοι όμως σ' εκείνον που θα τον μωσαίσει η απειρία τους! Θα ήταν ικανές να τον ξεχάσουν με τα χέρια τους. Κι' όμως, έρχεται μία μέρα που δυσκολεύονται να ξεχωρίσουν αυτό τον άνθρωπο από πολλούς άλλους. Ισχυρίζονται πως δε θυσιάζονται μέσα στην καρδιά τους, αλλά μέσα στην ασχημάτιστη ακόμη σκέψη τους. Σκέφτονταν πως τον άνθρωπο αυτό τον αγαπούσαν και γι' αυτό πίστευαν πως τον αγαπούσαν.

2) **Από πνευματική μείωση.** — Πολλές νέες σκέφτονται πως το ν' αγαπήσουν έναν άντρα βρίσκεται μέσα στη φυσική τάξη των πραγμάτων κι' όπως βλέπουν την αγάπη να κυλάει ολόγυρά τους — ζωντανά παραδείγματα, θιβάκια, κινηματογράφος — δημιουργούν κι' αυτές ένα αίσθημα μέσα στο μυαλό τους. Άλλα είναι κι' αυτό ένα αίσθημα χωρίς ρίζες.

3) **Από έλλειψη άγας.** — Ο ναυαγός απλώνει τα χέρια του, προσπαθώντας να πιαστεί από κάποιο γιά να σωθεί. Ποσες νέες δε θρσσκονται ναυαγιζόμενες μέσα στη θάλασσα της πλήξης και πόσες άλλες δεν παλεύουν ακατάπαυστα με τις τρικυμίες που δέρονται αλύπτια τη παύση με τις τρικυμίες που δέρονται αλύπτια τη παύση τους! Ζητούν τότε μια σάνια για να σωθούν. Κι' είναι καλό, δε θρσσκουν υπέρστος τους, δεν έχουν ούτε τον καιρό ούτε την υπομονή να διαλέξουν. Πάσθουν μόνο θέλουν. Και πάντως, από το πρώτο αντίκτο χέρι που θ' απλωθί προς το μέρος τους.

4) **Από συνήθεια.** — Τα περισσότερα αίσθηματτα δεν αρχίζουν ούτε με τρόπο κεραυνόβολο, ούτε με τρόπο ειδικό, αλλά με τρόπο συνηθισμένο. Άρχεις, τούταυτο, πελά, πολύ πελά. Άρχεις και μία νέα συναντάται κάπου (στο δρόμο, στον κινηματογράφο, σ' ένα σπίτι). Βρσσκουν κάποια ευχάριστη σ' έναν άνδρα κι' ο ένας από τους δύο — αν ο άνδρας κάνει συνήθως

την πρόταση, εκείνη, όμως, που του την υποβάλλει με τις ματιές ή τα χαμόγελά της είναι η γυναίκα — παίρνει την πρωτοβουλία να προσπαθήσει να κάνει τον άνδρα να αγαπήσει, που την διαδέχονται κατόπιν και πολλές άλλες. Με τον καιρό, ο άνδρας κι' η γυναίκα πιστεύουν πως αγαπιούνται. Άλλα, η αλήθεια είναι πως έχουν συνήθειες ο ένας τον άλλον. Η συνήθεια, όμως, δεν είναι αγάπη.

5) **Από περιέργεια.** — Η περιέργεια είναι μία από τις μεγαλύτερες αιτίες του συγκροτισμού και της έπαφης ανάμεσα στα δύο φύλα. Λέμε συνήθως ότι οι γυναίκες είναι πολύ περιέργες. Άλλα κι' οι άνδρες δεν ύστερούν. Για τον άνδρα, κάθε γυναίκα είναι σαν μία καινούργια ηπειρος, που θα ήθελε να την εξερευνήσει και να την κατακτήσει. Κι' η γυναίκα, από τ' άλλο μέρος, ελγεται από την επιθυμία να έρσκοντά στον άνδρα καινούργιες χαρές. Η περιέργεια αυτή μπορεί να δημιουργήσει κατόπιν την ψευδαίσθηση της αγάπης.

6) **Από φυσική έλξη.** — Η φυσική έλξη είναι ένα από τα συστατικά του ερωτικού πσθηματός, αλλά μπορεί να ύπάρχει και έξω από αυτό. Κι' αυτό, δυστυχώς, συμβαίνει τις πιο πολλές φορές. Τα περισσότερα ερωτικά ειδικά σπρρίζονται μάλλον στη φυσική έλξη παρά στο αίσθημα. Για μία γυναίκα και γι' έναν άνδρα, το να μπορούν να ξεχωρίσουν τη φυσική έλξη από το αίσθημα είναι κάτι το πολύ σημαντικό.

7) **Από αδυποβολή.** — Πολλές νέες μεταφέρουν στη ζωή το δεινρό που έχουν μέσα στο μυαλό τους. Ο άνδρας με τον όποιον συνδέονται καταναίει τότε γι' αυτές ένα απλό σύμβολο. Δεν τον βλέπουν όπως είναι, αλλά όπως τον φαντάζονται. Μπορούν έτσι να ξεγελαστούν για πολύ καιρό. Άλλα καταλαβαίνουν κάποτε πως δεν αγαπάνε τον άνθρωπο που θεωρείται κοντά τους, αλλά κάποιον άλλον ιδανικό και άπαστο, που έχουν την εικόνα του μέσα στο μυαλό τους.

8) **Από φιλία.** — Η φιλία ανάμεσα στον άνδρα και τη γυναίκα ύπάρχει. Άλλα ύπάρχει μόνον όταν δεν επισκιάζεται από το ερωτικό αίσθημα. Άνδρας άνδρας και μία γυναίκα, όμως, σπρρίζουν πάντοτε να έδουν τη φιλία τους σαν ερωτικό αίσθημα. Κι' από το σημείο αυτό, τα πράγματα αρχίζουν να υπερεκτιμούνται.

9) **Από πνευματική έπιδεδείωση.** — Ένας άνδρας είναι περσμένος πάντα, όταν θεωρείται στο πλευρό μιας διορατικής γυναίκας. Την περσφάνει η γυναίκα, έξ' άλλου, ύποδυν να την ποικαλέσουν κι' άλλοι λόγοι. Εκτός από τη φυσική διορσφία, π.χ. η άντονη κοινωνική θέση του άνδρα, ο πλοός του, ακόμη και το ύπερομνέονό του αόκτιντο του. Στις ποικτώσεις αυτές, ο άνδρας θέλει τη γυναίκα όχι τόσο για τον έαυτό του, αλλά για να τον έλκουν οι άλλοι μαζί της. Και το ίδιο συμβαίνει με τη γυναίκα.

10) **Από ζήλεια.** — Οι γυναίκες που είναι

αίσθημα ζήλειας τις έσπρωξεί στην άγκαλιά ενός άνδρα, είναι αναρσθιτες. Η ζήλεια θρσσκεται στο έαθος κάθε γυναίκας καρδιάς. Και κάποτε επισκιάζει όλα τα άλλα αίσθηματά της.

Μήπως η αγάπη σας έχει κάποιο από τα κίνητρα που αναφέραμε; Ω, μη διαστίτε ν' απαντήσετε! Οι άπομψήσεις είναι κάποτε πιο έλκυστικές από ένα γνήσιο αντίκτασμα και, το κάτω κάτω, δε στοιγίζουν πολλά πράγματα. Για να κρίνετε την άξία της αγάπης σας, πρέπει να γείτε τη δύναμη και το θάρρος να γαθήτε ως τα κατάβαστα της ψυχής σας. Κι' αυτές οι ύθεοσκοπήσεις δεν είναι πάντοτε ελγάρσσιες.

Κυττάτε τι γίνεται με τα ψεύτικα κομψήματα. Όλες τα φορούν, γιατί είναι τόσο σπνη, που όλες μπορούν να τ' άποκλήσουν. Κάτι περισσότερο: μπορούν χωρίς μεγάλη δαπάνη να τ' άναμώσουν κάθε τόσο. Κι' αν κάποτε συμβεί να γάσουν ένα ή ποικότερα, δεν ποικακίζονται. Γιατί μπορούν να τ' άντικαταστήσουν. Ένα γνήσιο κομψήμα, όμως, από χρυσάει μασοί, σολιμένο με υπρρίνη ή ρουμπίνα, είναι τόσο άκριβο, που αν κανείς κατορθώσει κάποτε να το πάρη, το φυλάει κατόπιν με μεγάλη προσοχή, για να το έχη σ' όλη του τη ζωή, γιατί έρσει πως δεν είναι εύκολο να το άντικαταστήσει με άλλο...

Η ψευδαίσθηση της αγάπης είναι ό,τι και τα ψεύτικα κομψήματα. Όλοι τα έχουν, αλλά κανείς δεν ποικακίζονται μ' αυτά, γιατί μπορεί και να τ' άναμώση και να τ' άντικαταστήσει. Η άληθινή αγάπη, αντίθετα, είναι ένα κομψήμα από το πιο άγιο και πιο δυσκολεύσιμο χρυσάει που ύπάρχει στον κόσμο, ένα κομψήμα που το άπογτά κανείς μόνο μία φορά και που φροντίζει να μην το γάση. Τα πρώτα είναι φθιτά, το δεύτερο πανάκριβο.

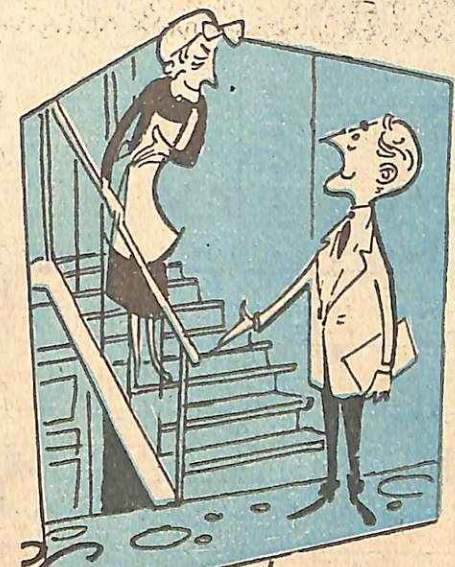
Ποιά ανάμεσα στα δύο έξελκουν περισσότερο; Αυτό είναι κάτι που καθένας το κρίνει με το δικό του μυαλό. Δεν ύπάρχουν γενικοί κανόνες για όλους. Αν έπιδοίκατε να περσάτε άλλους τον καιρό σας, ίσως έρθετε τις άπομψήσεις πιο εύκολες και πιο έξυπνερσικές. Αν έπτατε, όμως, να έρθετε έναν άληθινο σύντροφο για να ένώσετε μαζί του τη ζωή σας, άποφύγετε τις άπομψήσεις όσο περισσότερο ύπορτε. Γιατί, αν μόνο δεν πρόκειται να σας έξυπνερσίσουν, άλλ ύπάρχει κίνδυνος να διαστρεβλώσουν την ψυχή σας κι' οι συνέπειες θα είναι τότε τρομερές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Προβλήματα... συζυγικής κυκλοφορίας.

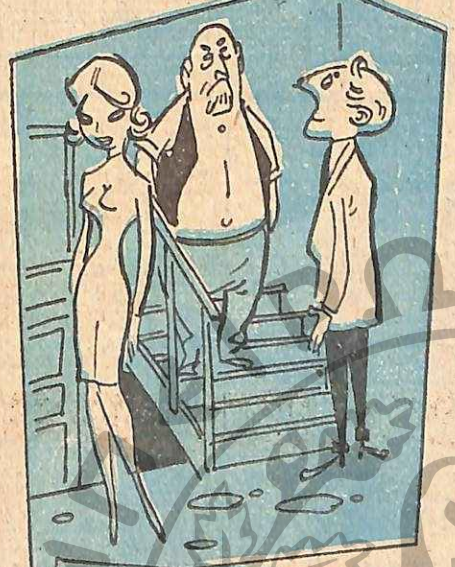
Οι θεωρίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ διαμέρισμα δύο δωματίων κλπ., με άνεξάρτητον είσοδο, εις πολυκατοικία, άνευ θυραρό. Ένοίκιον 800 δρ. Πανσθεν 58. Ένα τέτοιο διαμερίσματτι νύ χρειάζεσταν. Άνευ θυραρό. Έκεϊνο, που έμμενα ως τότε, είχα την άποφασί να το παρατήσω, άκριβώς έξ' αίτίας του θυραρό. Είχα τσάκωθί μαζί του, γιατί κάθε τόσο μου παρσούλαζε κι' ένα χαρτί με «κοινόχρηστα» για έξοδον. Έξ' άλλου, αυτός ο θεσμός του θυραρό, που διορρίζουν στις πολυκατοικίες, μου φαίνεται πολύ ένοχλητικός και άνελεύθερος: Μπαίνεις, βγαίνεις, τον βλέπεις έγκρατεσμένο εκεί, πίσω από το κουδούνιό του ή καθισμένο στην είσοδο, να σε κυττάει με φιλόποπο βλέμμα και να παρακολουθί τον καθένα. Έρσει ποιά ώρα έφυγες, τί ώρα ήρθε, ποιόν δέχτηκες, τί έφαγες, σε ποιόν χρωσάς, κάθε λεπτομέρεια της ζωής σου, τέλος πάντων. Έγεις διαρκώς την έντύπωσι πως κατοικείς σ' ένα δημόσιο κτίριο και σάδχουν βάλει ένα φουρρό στην είσοδο. Όχι, λοιπόν. Πολυκατοικία χωρίς θυραρό, και με άνεξάρτητη είσοδο, όπως το ύποχεται ταύτη δώ ή άγγελα. Πανσθεν 58. Άλλα και το νοίκι λογικό. Υπάρχουν, λοιπόν, και ιδιοκτήτες, που έχουν μετρημένες αξίσεις.

Ενοικιάζεται ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ

Μά ποδ να είναι αυτή ή λεγόμενη δόξ Πανσθεν; Κυττάω τον Όδηγό των Άθηνών, για να καταποιστά. Είναι μία πάροδος κάποιας πάροδου Άχαρνών. Τόσο το καλύτερο. Θάχω ή σπια, φθάνω, λοιπόν, εκεί. Είναι μία περσφή είδος γειτονιάς, με έχει και καλά σπια. Νά ή δόξ Πανσθεν, να και το νομείο 58. Αυτό το νομείο 58 βρσκείται άπάνω σε μία μεγάλη έλθινη πόρτα, μισοφραγμένη από την πολυκατοικία. Πρόκειται δε για ένα μεγάλο παλιό διώροφο κτίριο, από κείνα, που έχουν και αλή, οι πρώτες αυτές έντυπώσεις μου είναι πολύ δυσάρεστες. Τι διάβολο «διαμέρισμα» μπορεί να νοικιάζεται έδω μέσα; Κρίμα στον κόπο μου. Μά ύστερα σκέφτηκα: Και γιατί το διαμέρισμα να νοικιάζεται έδω; Μπορεί θαμνάσια να βρσσκείται άλλο κι' έδω άπλως να δύνουν πληροφρία. Κάτι που συμβαίνει πολύ συχνά. Άς μωψίμε, λοιπόν, να λάβουμε γνώση.

Η αλή ήχει σχήμα τετράγωνο, τα δε τμήματα του κτίριου είναι δύο. Το έμπρσ, που βλέπει στο δρόμο και το πίσω που βλέπει δε βλέπω ποδ. Είναι έπσης κάτι παρασπρσμένα δεξιά. Υπάρχει και πρσάνω — δύο φραλές άμυδαλίες, από κείνες, που τις μαρσώνει ή μελίσκρη, μία κληματαρία, κάτι περικοκλάδες και μπλόκο γλαστρικό. Υπάρχει ακόμα ένα παλιό πηγάδι, κλειδωμένο με λουκέτο και κάμψα άδειαν άκαρσά σε μία γωνία της αλή. Όταν μπαίνω, βλέπω τρεις σπιδόν μεσκόπες γυναίκες, με κλαρσάτες ρόμπες, που έχουν βγάλει τις καρέκλες τους στην αλή. Η μία πλέκει, ή άλλη έμμενα ή τρίτη, ή καλύτερη, χτενίζει ένα έλγνομάλικο κορτσάκι μέχρι έρτά χρονώ, που έχει και σπνάχι και κλαίει. Θυμήθηκα τα παιδικά μου χρονια. Έτσι, από κάποια φτωγική αλή έκείνη μικρός, άνεθκα όμως δε άνώτερα κοινωνικά πατώματα. Τώρα τί γυρσώ πάλι έδω μέσα; Ά, να... Νά ή τρεις γυναίκες για το διαμέρισμα. Από τις τρεις γυναίκες, οι δύο με κύτταζαν περσεργα κι' έρευνερσικά κι' έγώ ήμουν έτοιμος να τους δηλώσω το σκόπό μου. Άλλα, πριν άνωίξω το σπια, ή τρίτη, που ότε είχε σπιδάσει τα ματία της από το πλεχτό της, φώνασε:

— Κυρία Άντανία! Ήρθαν για το σπια! Άμμεσά! άκούστηκε μία τριχητή γυναικεία φωνή, και ή κυρία Άντανία πρσάλε σ' ένα από τα δύο κεφαλόκαλα του άπάνω όρσφου της φάσας του κτίριου.

Κατέθηκε να σκαλοπάτια, που έτρζαν. Ήτανε μία μεσκόπη έρακινή κυρία, τύπος νοικοκυράς. Και χαμογλαστή.

— Ήρθατε για το διαμέρισμα; με ρωτάει, σκουπίζοντας τα χέρια στην ποδιά της.

— Μάλιστα. Είναι μακρσά από δώ.

— Όχι, καλέ. Έδω είναι. Νά, αυτό έκει πάνω, με το μικρό χαγιάτι. Περσάτε να το ήθε.

Και μωβείζε το οικοδομικό παράρτημα της αλής, που είχε κάτω κι' άπάνω πάτωμα.

— Με συγχαρήτε, ματάκι, αλλά νομίζω, ότι πρόκειται περί παρσθήγησης, της λέω. Έδω στην έφημερίδα αναφέρετε πως ενοικιάζεται διαμέρισμα...

— Μάλιστα! κάνει ή κυρία Άντανία. Διαμέρισμα δύο δωματία και τα λοιπά.

— Και λέγοντας διαμέρισμα, έννοείτε αυτό το άνωι; είπα, άπλόνοντας περσφρονερσικά το χέρι προς έκεινο το σημείο.

— Μάλιστα, αυτό το άνώγειο, με διώρσωσε ή κυρία Άντανία, που την έθιξε, φαίνεται, ή άνομασία «άνωι» — κατά το «κατάλι».

Τότε άκούστηκε μία βαριά, παχιά άντρική φωνή, από το κεφαλόκαλο:

— Τι είναι, Άντανία; Τι θέλει ο κύριος;

— Ήρθε για το διαμέρισμα, Άγαμέμνων.

Τά έλα να συνενωθής έσώ, γιατί ο κύριος λέει ότι έχουμε παρσθήγηθ.

Άργά και σά να ζυγιάζονταν, κατέθηκε ο κ. Άγαμέμνων τα έθλια σκαλοπάτια, που έτρζαν σε κάθε πάτωμά του. Ήταν ένας παγός έξηνητάρης, με χοντρό σέεκο και μουσάκια άπρσπρτα, που έπεφταν τόν καθήφορο στις άκρες. Σακκάκι δε φορούσε. Μόνο το γελέκο κι' έκεινο ξεκούμπωτο, κρατούσε δε μία πετσέτα και σκούπιζε κι' αυτός τα χέρια του.

— Καλώς άρίσατε! μου είπα. Τι παρσθήγησι συμβαίνει, που λέει έδω ή κυρία μου;

— Άληθιά παρσθήγησι λέξεων, κύριε Άγαμέμνων, του άπαντώ. Έλεγα, πρό όλλου, στην κυρία σας, ότι έδω στην έφημερίδα γράφετε περί διαμερίσματος.

— Φυσικά. Διαμέρισμα νοικιάζουμε. Δε νοικιάζουμε ποδλάτο.

— Με συγχαρήτε, κύριε Άγαμέμνων, αλλά μου φαίνεται, ότι μαζί μιλώμε και χώρα καταλαβαίνουμε. Όταν λέμε «διαμέρισμα», έννοούμε ένα άπρσπρτάν σε πολυκατοικία. Έτσι έχει επικρατήσει, τέλος πάντων. Ή μήπως έχετε άντρησι;

— Καθόλου. Έτσι είναι. Σε πολυκατοικία.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, κι' έδω τί είναι; Δεν είναι πολυκατοικία;

— Άπό ποδ κι' ός ποδ, κύριε Άγαμέμνων;

— Άπό ποδ κι' ός ποδ; Μά δεν κυττάς γύρω σου, χροσε μου, να ήδς; Όχτώ οικογένειες καθόμαστε σε ταύτο το κτίριο.

— Έννεί! πετάχτηκε ή μεσκόπη γυναίκα, που έπλεκε, χωρίς πάλι να σπκώση τα ματία της σε μάς. (Μόνο τ' ατύτια της είχε τετνωμένα).

— Μάλιστα, κυρία Κρίνα, σωστά το είπατε. Έννέα οικογένειες. Είναι, λοιπόν, πολυκατοικία ή δεν είναι;

— Δε με καταλαβαίνετε, κύριε Άγαμέμνων.

— Έσώ δε με καταλαβαίνεις, χροσε μου.

— Όταν λέμε πολυκατοικία, έννοούμε μία πολυκατοικία σαν κι' αυτές, που χτίζουμε σήμερα. Κι' αυτό άφνίεσε κι' έρσει να ύπονηθί έδω, στην άγγελα σας, όταν λέτε: «Χωρίς θυραρό».

— Μάλιστα. Είδες πρσθενά θυραρό; Άφοδ δεν έχουμε, θά το ποψίμε.

— Κι' έξ' άλλου, λέτε και κάτι άλλο: Διαμέρισμα, με άνεξάρτητον είσοδο.

— Και σπμπος δεν είναι; Κοτζάκι σκάλα έχεις δική σου. Κανένας άλλος δεν άνεβαίνει από κεί. Και θά μου πής τώρα, ότι δεν είναι και άνεξάρτητο το διαμέρισμα;... Υπάρχει μεγαλύτερη άνεξάρτησια;

— Πετάχτηκε ή κυρία Άντανία να δώση μία διεξόδο στη διαμείχη μας.

— Τέλος πάντων, δεν περνάτε να ήθε το διαμέρισμα; Και τ' άλλα τα κουδενιάζετε ύστερα.

— Δεν ύπάρχει λόγος, ματάκι, να σας βάλω στον κόπο, άφοδ ότε αυτό είναι το διαμέρισμα, που ήττώ, ούτ' έγώ ο ενοικιαστής ποδ ήττάτε. Έκεινο, που έγω να σας συστήσω, όμως, είναι να δίνετε κάποια προσοχή στις διατυπώσεις σας, ώστε ν' άπορσφώνονται αυτές οι παρσθήγησης... Διότι...

Δε συνέχισα. Ιό «διότι» έμμενα ξεκαρσάστο. Γιατί, έκείνη τη στιγμή, άνωίξε ή πόρτα του άντικρυνού ίσργειου και φάνηκε ένας δεκαοχτάρς, φτιαγμένο λες από άφρο και φλογα. Δέρμα με το χρώμα του σπριου, κατάρσσο μάλιστα, άσπρη πλεχτή μπλούζα με «φούτα μπρσνάζα». Ένα άλλο χαρτωμένο κατελάκι, και φορούσε και το άρσπερο της γάντι, καθώς προχωρούσε στην αλή, γάντι, που έστρεπε σπιδόν μέχρι τα μιά του μπρστσου. Στάθηκε μπρσστά στη μεσκόπη γυναίκα, που έπλεκε:

— Θεία, είπα με μία έτασία φωνή. Έγώ πηγαίνω. Το βράδυ δε θ' άργήσω. Όρσδορ. Χαρήτεσ με τις άλλες, χαρήτεσ με τον τόν ιδιοκτήτες, έρρσει μία ματιά και σε μένα. Την ακολουθούσα με το βλέμμα, μέχρι που γαθήκε απ' την έξορτα, και με τη σπιδάσια και πιο πέρο. Ύστερα, σπιδάσκα προς τούς νοικοκυραίους:

— Τέλος πάντων, άς το δώ το διαμέρισμα... Δεν έγω να χάσω τίποτα... Μπορεί να μ' άρσσει. Που έρρει κανείς!...

Άνεθήκαμε τη σκάλα, που έτρζε κι' αυτή. Και τα πατώματα των δωματίων έτρζαν — όλα τριτάτα ήταν έκει μέσα. Δεο δωματία παλιό σπιδό, με φρεσκοσπρσρσμένες τοίχους, μία μικρή κουζίνα και στο άπό κείνο ύπρρχε και άνωι, όπως το είπα ο κύριος Άγαμέμνων. Αύτα τα δύο δωματία είχαν παρσδύρη σ' ένα στενό δρόμο, πίσω. Ού το νοικιάζα ακόμα κι' αν ήταν έρρειμο.

— Λοιπόν, είπα, ή κυρία σας έχει δικίο, κύριε Άγαμέμνων. Ο άνθρωπος ποδ δεν πρρεί ν' άπορσπρτη και καλώς να το δώ πορηγούμενος. Το διαμέρισμα της πολυκατοικίας σας έχει κάτι, που μου άρσσει. Κάτι το άπρσιτο, ότι το ήρμε, κάτι το ρομάντικο, κάτι τό... — Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, με σπιδάσκα

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Αδωα καλλυντικά

Τα καλύτερα καλλυντικά για το δέρμα είναι εκείνα, που γίνονται με συστατικά άδωα, όπως το γάλα, το λεμόνι, κλπ.

Μπορείτε να χρησιμοποιήτε κάθε βράδυ, πριν κοιμηθήτε, γάλα και λεμόνι. Καθαρίζουν και μαλακώνουν θάμματα την επιδερμίδα.

Η άναλογία είναι: δύο κουταλιές γάλα άβρσας και το ζουμί μισού λεμονιού. Βουτάτε μέσα ένα βαμπάκι και τρίβετε μ' αυτό το πρόσωπό, το λαιμό, ακόμα και τα χέρια σας. Το πρσθί πένεσθε με ζεστό νερό, στο όποιο έχετε ρίξει λίγες σταγόνες βάμμα βενζόνης.

Έπειτα, για να προλάβετε τις ρυτίδες, βρέχετε πρσθ και βράδυ το πρόσωπό σας με το έξής ύγρο: Παίρνετε απ' το μπακάλι σας 60 δράμα άρσρος και τον βράζετε σε 300 δράμα νερό. Ώπου να βρθί ή φυτκόλλα. Σουρώνετε το ύγρο και πρσθετέτε 50 σταγόνες βάμμα βενζόνης.

Η άγγουρκαλιφή

Θάχετε άκουσει, άσφαλώς, για τις καλλυντικές ιδιότητες της άγγουρκαλιφής. Νά, λοιπόν, πως γίνεται:

Λιώνετε σε ύπαιν-μαρσί 220 γραμμάρια καθαρό χοιρινό λίπος, 60 γραμμάρια σπέρμα κήτους (απ' το φαρμακείο) και 100 γραμμάρια άμυγδαλοάδο. Άφοδ λυώσουν όλα, πρσθετέτε 1

κουταλάκι του γλυκού βάμμα βενζόνης. Παίρνετε, έξ' άλλου 750 γραμμάρια άγγουρία καθαρισμένα, τα έυνετε με τον τριφτό, άνακατεύετε τον πολύ και το ζουμί τους με τη λίπαση διάλυσι κι' άφνίετε το μίγμα να σπιδόρσση κάμψο στο ύπαιν-μαρσί. Έπειτα σουρώνετε από τούλπάνι, ξαναλυώνετε πάνω σε βρσστό νερό και βάζετε την άλοιφή μέσα σε βαράκια, άφοδ πρσθ την άρωματίσετε κατά το γούστο σας.

Οι καλοί τρόποι

Η εγγένεια άπαιτεί ν' άπαντή κανείς άμέσως στα γράμματα που παίρνει. Άλλοιώς, περνάνε οι μέρες και, δίχως να το θέλει, γάει πιά την βρεξί ν' άπαντήση... κι' έτσι κάνει μία χοντρή άγγενα!

Ιδίως αν σας γράφουν για να σας καλέσουν κάπου, πρέπει ν' άπαντήσετε το γρηγορώτερο, είτε δεχθήτε την πρόσκλησι, είτε όχι. Έλάτε στη θέση της οικοδέσποινας, που δε θα έξρει έγκαιρως πόσο θά είναι οι καλεσμένοι της σε τραπέζι ή σε τσάι, και θ' άπελπισθί, βλέποντας την τελευταία στιγμή να μη παρσυσκάζονται όλοι, ενώ μπορούσαν περσφίμα να την πρσειδοποιήσουν πως δε θα πάνε, ώστε να καλέση άλλους στη θέση τους!

Άλλα, κι' εκτός απ' τις ποσοκλήσεις, όφειλόμε ν' άπαντάμε σ' όλα τα γράμματα που ποίρουμε. Μία κι' έκα-νε ο άλλος τον κόπο να μάς γράψη, είναι πολύ φυσικό να περιμνή άπάντησι και να μάς κρίνη ποδ άσχημα αν το παρσλίσουμε.

Όμορφο σπίτι

Η καλή νοικοκυρά δε φροντίζει μονάχα νάχη το σπια της ταχτικά και να φορμάτα της κα- διάφορες άλλες λεπτομέρειες. Άλλα πρσέχει και άμορφη έμφάνισι του σπιτιού. Φροντίζει να ύπάρχουν στην κουζίνα της όλα τα άπαιτούμενα, να έξωρρίζουν οι πετσέτες των ποτηριών, των μαχαλιών, των πιάτων, κλπ. Έχει ένα ειδικό κρεμαστήρι για τις κουτάλες, ώστε, όταν τις κρεμάει, να μη στάζουν χάμο. Έχει κουτιά για έξωσση, καφέ, αλάτι, πιπέρι, κλπ., που γράφουν το καθένα απ' έξω για τί προορρίζεται.

Τα φυτάκια είναι κρεμασμένα με γυριστές βίδες στο τυλάκι της κουζίνας.

Οι κατάρσλες και τα διάφορα άλλα μαγειρικά σκεύη είναι πάντα καλογυαλισμένα, με τίπο στο έμπόριο.

Έν' άλλο άπαιτούτο για ή νοικοκυρά, είναι να κρατά τούς λογαριασμούς της, ώστε να έξέ- όπως πρρεί. Μόνον έτσι μπορεί να τα βγάλει πέρα με τον προβόλογοισμό του νοικοκυριού της.

Χρειάζεται ακόμη ένα τετράδιο με τις διευ- σεί έπισκέψεις, καθώς κι' ένα άλλο, που θα νών και φίλων.

8 'Αγαμέμνων. Κάτι το θύροφφ.
Αισιόν, θα το νοικιάσετε:
Αισιόν, Εται Λέο. Νά σ'α δάσω
τώρα προκαταβολή το ένα νοίκι
και αβρίο, που υπογράφουμε τα
συμβόλαια...
— Μου δίνετε τ' άλλα δύο
ώς έγγυση!

— Δώο. Ένα έγγυση, κύριε 'Α-
γαμέμνων.
— Έγω δύο παίρνω πάντα απ'
τά παλιά χρόνια. Δύο κι' ένα το
τρεχόμενο, τρία. Το δλον τρεις έν-
νια είκοσιεφτά, δύο έβδομοιες.
— Γιατί έννιά, κύριε 'Αγαμέμνων;
Στην άγγελία έχετε βάλλει όχτακό-
σιες.

— Δεν είναι δυνατό! έκπλησσε-
ται τόχα ό νοικοκύρης. Θα είναι
τυπογραφικό λάθος. Έννιάκοσιες,
κύριε μου. Ούτε δροχμή παρακά-
τω, μακάρι να μείνη δέκα χρόνια
ζευνοκίαστο.

«Πονηρόγερε, είπα μέσα μου,
κατάλαδες το μυτικό κά μ' έκ-
μεταλλεύσεις».

— Έστω, κύριε 'Αγαμέμνων.
'Ας πληρώσουμε το λάθος...

Πρωί υπογράφτηκαν τα συμβό-
λαια, απόγεμα κουβάλησαν. Εύχαρι-
στήθηκαν πολύ, μάλιστα, που το
κουβάλητό μου το παρακολουθούσαν
άντιπρόσωποι απ' όλες τις οικογέ-
νειες της πολυκατοικίας, γιατί έτσι
θα έκτιμούσαν το νέο νοίκι, που
τους έκανε την τιμή να συγκατοι-
κήση μαζί τους, ενώ ή θέση του
δεν ήταν για τόσο παρακατιανά
διαμερίσματα. Έγώ δέ, για να ύ-
πογραμμίσω την δέξα μου, φάνα-
ζα στους βαστάδες:

— Το νοί σας τα βιβλία!... Πα-
ρακαλώ τα χειρόγραφα μου... Προ-
σοχή στους ζωγραφικούς πίνακες.
Και, πρό παντός, στο πορτραίτο
του Γενικού Προξένου, με το παρό-
σημο. Υπήρξε θέσις μου!...

Τι κρίμα να μην είναι κι' εκείνη,
να δη και να θαυμάση. 'Αλλά θα
της τάλεγε ή θεία της και θα σχη-
μάτιζε την πρώτη καλή γνώμη για
μένα. Βιβλία, χειρόγραφα, ζωγρα-
φικοί πίνακες, θέσις γενικός πρό-
ξενος... Μόλις την έδλεπα, θα τη
χαίρετοσα και θα της χαμογε-
λούσα. «Μαμζέλ, νομίζω πως πρέ-
πει να συστηθώμε. Έμεις οι δύο
εξαγορίζουμε μέσα σ' αυτή την, άς
την πούμε, παρακατιανή συνάδρσι.
Και οι και απ' όλο άνθρωποι, δεν
αντιλέγω, έξ' άλλου έγω, μαμζέλ,
είμαι πολύ καταδεκτικός άνθρω-
πος... αλλά, όσο γνάνι, έμεις οι
δύο...». Θα μπορούσα, δηλαδή, ν'
άρχισω και πιαγίως, από τη θεία
της, «Μαντάμ, θα ήθελα να μου
πλέξετε ένα πουλόβερ, από το κα-
λύτερο μαλλί, που υπάρχει. Πόσο
θα μου στοιχίση; Τετρακόσιες; Έγώ
θα σας δώσω πεντακόσιες, για να
μην γίνη καλό. Νάρθω σίτιι σας να
μου πάρετε μέτροι». Και θα είναι
κι' εκείνη και θα γράση τα νού-
μερα... Μαλλον αυτό θα γίνη, εί-
ναι πιο σίγουρο, και ή γνωριμία
γίνεται πιο ζεστή. 'Αλλά μία, δύο,
τρεις μέρες, τη μικρή δεν τη βλέ-
πω. Έγώ καλημερίζω τις σούσιες
και τη θεία επίσης εκείνη πιο έν-
κάρδια. Την πετώ και το παρα-
μυθί για το πουλόβερ. Πολύ εύχα-
ριστάς. Μου προτείνει ή ίδια να
μου πάρη τα μέτρα στο σπιτι της.

— 'Αλθίστε, τί γίνεται ή δεσποί-
νη άνηψία σας; Άνηψία σας δεν
ήταν εκείνη ή δεσποινίς;...
— Ναι, άνηψία μου, άδελφής
μου κόρη. Άνεχώρησε την άλλη μέ-
ρα, που ήρθατε. Την είχα έδώ έξη
μήνες, σπουδάσε κομμωτήρια και τό-
ρα πάει στη Χίο ν' άνοιξη κομω-
τήριο... «Όμορφη κοπέλλα, έ;». 'Ε-
δια έγώ όταν ήμουνα στά χρόνια
της. Όμως έννιάκοσιες δροχμές,
άνοιθα σας τώδωσα το διαμείσμα
ό κύριος 'Αγαμέμνων. Αυτός κι' έ-
φτακόσιες το νοίκι. Σας βοήθε
μυσίκο. Πότε το θέλετε το πουλό-
βερ;

— Όποτε νάναι!...
— Όρνια την έπασσε, φιλαρά-
κο! λέω π'όν ένούτο μου. Έδώσε
το παραδόνι σου κι' έπεισε τόσο
χαμηλά, ώστε νάδωξη να κατοική-
σης σέ τούτο έδώ το χαβάλε, για
το χατήρι εκείνης της μικρής, που
έγινε κανός. Άντε πόρα να σέ
ιδώ π'όν θα μείνης ένα χρόνο σ'
αυτό το κοττάσι.

— Άμ' δέ θα μείνω! άπάντησα.
Αβρίο το δίνω κιόλας!...
Κι' άνοιγω το παράθυρο προς

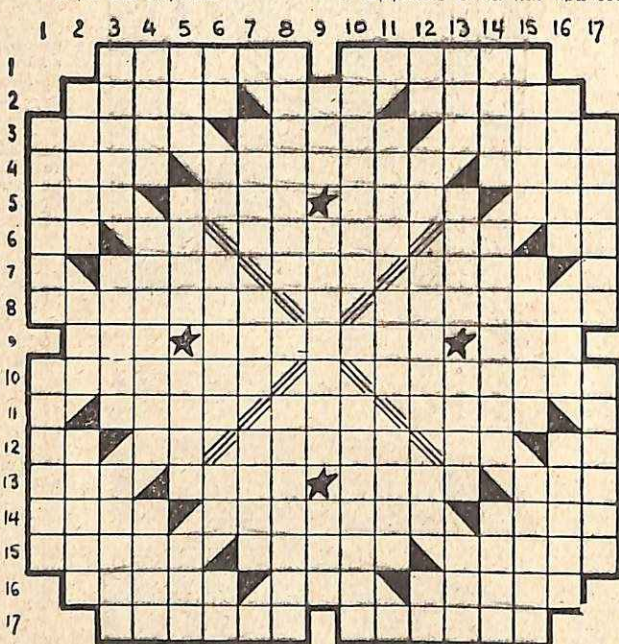
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 772

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1 'Αρχαίος δήμος της 'Αττικής, κοντά στο σημερινό Κολακιάκι, όπου γεννήθηκε ο Θουκυδίδης. — Λιμάνι της Β. Γερμανίας με μεγάλη ναυπηγεία.
- 2 Το μικρό όνομα λαμπρού αστέ-ρος του ελληνικού κινηματογρα-φικού στερéωματος. — Γαλλικό τροπικό έπίρρομα. — Χορτα-σμός.
- 3 Παράνομα. — 'Ερωτάς (ξεν.). — Νησί του Αιγαίου.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1 Περιέγουν άσθονο το σιτάρι και οι πατάτες. — 'Επώνυμο «Ελ-λινος ποιητής από τη Ζάκυνθο.
- 2 Νηματουργικό όργανο. — Προ-στατική πού παραπέμπει. — Όνομα πού δέν άφίνει άσυγκλ-ηγο τόν κ. 'Ωνάση.
- 3 'Απαράτητα στον ίππόδρομο. — 'Αρχαία πόλις της Β. Σικελίας. — Άδελφός του Κίτσου Μπό-ταρη.
- 4 Έργαλείο αλλά και πρωτεύου-α.

- 4 Δεν είναι μικρό. — Νηματου-ργικό όργανο. — 'Ηρώς του 'Ι-φεν.
- 5 Το μικρό όνομα μιας Περουσιανής, που έγινε διάσημη χάρις στη φωνή της. — Άνθηκε στο λιοχού φύλο. — Βοηθεί τους χωρικούς στο άργωμα. — Νάτα.
- 6 'Επώνυμο δύο γνωστών στήρ. — Άνεστραμμένη νότα. — Ξύλο με κανονικό σχήμα. — 420. — Κτη-τική άντανωσία (πληθ.).
- 7 'Ισπανικό γυναικείο όνομα, άλ-λά και μέρη του σώματος μας. — Ναυτικό παράγγελα. — Κα-τάρες.
- 8 'Έχει σχέση με τη δικαιοσύνη. — Συγκινούν τις εαυόητες καρ-διές.
- 9 Μαρίκα... Γερμανίδα στήρ και χορεύτρια. — Μας δίνουν κάτι που μας είναι καθημερινός ά-παραίτητο. — Κατά το ήμισυ άσάφης.
- 10 Πρωτεύουσα χώρας της Ν. 'Α-μερικής, που έγινε διάσημη χά-ρις στα πετρέλαιά της. — Σχε-τίζονται με τους εργαζόμενους στα πλοία (ούδ.).
- 11 'Η πρωτεύουσα του Τονκίνου. — Το πρώτο μέρος άθλητικού ό-ρου. — Έχτιος το περίφημο 'Ι-λιόν.
- 12 Συνεχόμενα σύμφωνα του άλφα-βήτου. — 100 τετραγωνικά μέ-τρα. — Διαδέχεται καμιά φορά τόν έρωτα. — Προτρέπει. — Μι-ση κοπή.
- 13 Το μικρό όνομα δύο άστέρων του άμερικανικού κινηματογρά-φου. — 'Ιση, τρέλλα τών άγρί-ων. — Προϊόν του γάλακτος. — Θέος τών άργαίων.
- 14 'Εδαφική άνωμαλία. — Δέ συμ-βαδίζουν με τους θεούς νόμους. — Νησί τών Κυκλάδων.
- 15 Διηγητικό. — Τά όπιοι. — Κά-τω και χώρα της Ν. Δ. 'Ασίας.
- 16 Άποκορευτικό. — 'Αρχικά πού σκετίζονται με τη σταθίδα μας. — Βραδέο.
- 17 Φόρεμα του όποιου πέρασε ή μόδα. — Σάπιες, έτοιμόρροπες (καθαρ.).

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
'Η λύσι του 771
στη σελ. 65

τόν πίσω δρόμο να πάρω λίγο
αέρα.

— Όχι, θα μείνω!
Στο άντικρύν σπιτι έχουν κου-
βαλήματα. Π'όν δέν τά είχα πάρει
είδησι, αλήθεια! Τώρα είναι ή τε-
λευταία δόσι. Και στο δωμάτιό
που βλέπει άκριβώς άπέναντι από
το δικό μου, ένα πλάσμα ύπεροχο
έπιστατεί στις τοποθετήσεις τών έ-
πιπλων, με μία χήρι, πού μου φέρ-
νει άνατριχίλες. Έτούτη είναι και
λίγο αστεμένη, έχει το όθος της
νεαρής κυρίας. Τόσο το καλύτερο,
είναι στο σπιτι κι' ένα γεραλέο
ζευγάρι — ό γέρος κάθεται σέ μία
πολυθρόνα. Το ταίρι του, με συμ-
παθητική άσπρομάλλα έξηντάρα κυ-
ρία, βοηθάει στο νοικοκύρεμα.

Θά μείνω, λοιπόν. Γιατί να φύ-
γω; Στο κάτω της γραφής, το σπι-
τι του κ. 'Αγαμέμνου — ό-
πως τόν λέει ή κυρία Κατίνα —
δέν είναι κι' έντελώς για πυρκαγιά.
'Έχει άρισμένα προσόντα. Λοιπόν,
θα μείνω και θα βάλω το γρα-
φείοκι μου άκριβώς στη μέση της
κάμαρας και το πορτραίτο του
θεού μου του γενικού προξένου,
στον τοίχο έτσι, ώστε να φαίνεται
από άντικρύ και θ' άνοιγω το πα-
ράθυρο και θα κάθωμαι όθην, ότι
έχω έγκυψη σέ μελέτες. Θάχω και
λουλούδια στο γραφείοκι μου. Θα
βάξω και στο ράδιο όλο το τρίτο
πρόγραμμα, πού παίζει τη βαρεία
μουσική. Μία-δύο-τρεις, ή νεαρή έ-
κείνη κυρία θα με προσέξη και τά
παρακάτω είναι δική μου δουλειά.
'Ω! Δεν υπάρχει άμειβόλια, είναι
άπειρώς άνώτερη από την άνηψία
της πουλοδεροπλήκτρας. Εκείνη εί-
χε κάτι το προσποιητό, ενώ έτούτη
έχει αυθόρμητη γλώσσα.

'Αλλά πού είναι τή; Ούτε τή
δεύτερη, ούτε την τρίτη, ούτε τή
τέταρτη μέρα άναφάνεται. Όλο ό
γέρος κι' ή γυναίκα του κι' ένα
μικρό άσχημο κοριτσάκι, πού τους
υπηρετεί. Τού κάκου έχω άνοιχτό
το παράθυρο μου και κάνω, ότι
διαβάζω κι' όλο κυττάω στο κα-
θρεπτάκι, πού έχω στήσις κατάλλη-
λα, ώστε να βλέπω τί γίνεται άν-
τικρύ. 'Η νεαρή κυρία άσπνται. 'Ο-
μως πρέπει να μάθω. Έγχομε μπι
στη δεύτερη βδομάδα. Κι' ένα ά-
ραίο πρωί, έπωφελούμαι πού ή ή-
λικιωμένη κυρία έχει βρη στο πα-
ράθυρο, για να ποτίση τις γαρυ-
φαλιές της και της γαρυφαλάδας.
«Καλημέρα σας!», «Χαίρετε, κύ-
ριε!». «Όραίος καιρός σήμερα!».
«Ναι, πολύ άφάριστο». «Και οι γα-
ρυφαλιές σας άφάριες!». «Ναι, μού
τις έστειλε ή κόρη μου». «'Η κόρη
σας; Έχετε κόρη;». Κάνω τόν ά-
νήγερο τάχα. «Βέβαια, έκείνη ή
μεγαλοπνι, πού μας βοήθησε στή
μετακόμηση. 'Ηρθε έπιτηδες γι' αυ-
τή τη δουλειά, όλοκληρο ταξίδι». «Και
πού είναι ή κόρη σας, λοι-
πόν;». «Παντρεμένη στη Χίο». «Στή
Χίο... Χίο! Κι' αυτή στη Χίο;». «Γιατί
κι' αυτή; Μία έχω». «Νά
σας ζήση, κυρία μου! Γράφτε της
χαίρετισματα!».

Κι' αυτή στη Χίο, λοιπόν. Λές
κι' έχω προηγουμένα μ' αυτό το
νιοι και σπεί πλάκα μαζί μου.
'Α! Όχι. Δέ μένω ούτε ώρα σ'
αυτό το ρημάδι, γιατί δέν έξέρω
έδώ, κύριε 'Αγαμέμνω, κι' άλλη
φορά να μετράς καλά, τά λόγια
σου όταν βάσης στα φύλλα το «Ε-
νοικιάζεται!».

Σέ δύο μέρες τά μάζεψα. Και
θάλεγα πώς την «έπαθα Χιώτικα»
για να τελειώσω έτούτη τη διήγη-
σι, με αυτό θα τάλεγε ό καθένας.
'Ας λείπει, λοιπόν.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΟΙ άΝΑΚΙΜΕΣ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

Στους πρώτους έξη μήνες της
ζωής τους, τά βρέφη τρέφονται κυ-
ρίως με γάλα. 'Αλλά το γάλα εί-
ναι πολύ φτωχό σέ σίδηρο. Συνε-
πώς, το βρέφος πρέπει να καλύψη
τις άνάγκες του όργανισμού του
από το σίδηρο, πού είχε στο σώμα
του, όταν γεννήθηκε. 'Αλλ' ή πα-
ρακατάληξη αυτή εξαντλείται γρή-
γορα. Έτσι, μετά τους 6 μήνες,
μπορεί να έμφανισθή στο παιδί μία
μορφή άναμίας από έλλειψη σιδή-
ρου. Γι' αυτό, πρέπει να δίδονται
από νωρίς στα βρέφη χυμός κρέα-
τος, σούπα και χυοταρικά πλούσια
σέ σίδηρο.

Δέν πρόκειται για έξαιρε- τικές περιπτώσεις αλλά για μόνιμη κατάσταση στην Έλλάδα

Τ Ο δράμα τών φτωχών μητέρων, πού
εργάζονται για να μεγαλώσουν τά
παιδιά τους, είναι άπερίγραπτο.
'Η πολιτεία, βέβαια, μέσα στα
πλαίσια τών οικονομικών δυνατότητων
της, έχει κάνει άρκτους παιδικούς σταθ-
μούς, με όλα αυτά τά ιδρύματα είναι...
σταγόνα στον ώκεανό τών εργαζόμενων.
Έτσι, κάθε τόσο, φτάνει στις στήλες
τών έφημερίδων ένα συγκλονιστικό γεγο-
νός: 'Η τραγική περίπτωση ενός «δε-
μένου παιδιού», ενός φτωχού πλάσμα-
τος, πού ή μητέρα του δέν ξέρει πού
να το έμπιστευθή, για να πάη να δου-
λέψη, ή πώς να το προστατεύση από
τους κινδύνους της ζωής. Τελευταία, λοι-
πόν, είχαμε την περίπτωση της μικρού-
λας Εύαγγελίας Ματθαίου στο Αιγάλεω,
πού ή μητέρα της την έδενε με μία ά-
λυσίδα σ' ένα ντιβάνι, για να μη γυ-
ρίση με μερικά τσιγγανόπαιδα. Είδαμε
το δράμα της και γράψαμε εκτενώς γι'
αυτήν. Μά ή περίπτωση της δέν είναι
ή μοναδική στην Έλλάδα.

Κοντά στη συνοικία της 'Αγίας Βαρ-
βάρας, έδώ και λίγο καιρό, ένα άλλο
μικρό κορίτσι, ήταν δεμένο μ' ένα σχοι-
νί λίγων μέτρων, μέσα και νύχτα. 'Ε-
κινείτο μέσα στο φτωχικό δωμάτιο όλη
την ήμέρα. Κι' όταν είχε ήλιο, ή μάνα
του το έδωχε και το έδενε στην αλή.
Αυτό το κοριτσάκι είχε ένα φοβερό δρα-
μα στη ζωή του. Είχε έρθει στον κό-
μο γεμάτο υγεία, σαν τ' άλλα τ' ά-
δελφάκια του. Μά, όταν έγινε πέντε
χρόνων, άρρώστησε από τύφο, πού όταν
πέρασε, «του άφησε κάτ.» στο μυαλό.

Έτσι έχασε την αίσθησι της πραγμα-
τικότητας, άκόμη και την όμιλία του
από άλλες άρρώστειες. Με την άπελ-
πισία στην καρδιά, οι γονείς του το
πήγαν σέ πολλούς γιατρούς, με δέ μπό-
ρεσαν να το γιάτρεψουν. Το κοριτσάκι
έγινε ένα μικρό άδούλο πλάσμα. Έτρω-
γε μόνο άν του έδινε κανείς να φάη και
κοιμόταν μόνο άν το έβαζε κανείς να
κοιμηθή. 'Ηθελε πάντα έναν άνθρωπο να
το προσέχη. Πολλές φορές, έκαναν την
απόπειρα να το άφίσουν λίγη ώρα έ-
λεύθερο. Το κοριτσάκι τότε, με χαρούμενες άναρθρες κραυγές, έβγαине
από το σπιτι κι' έτρεχε προς την κεντρική λεωφόρο, με κίνδυνο να
σκοτωθή από τ' αυτοκίνητα. Οι γονείς του έκαναν την προσπάθεια
να το βάλουν σ' ένα νοσοκομείο, με στάθηκε άδύνατο. Το κοριτσάκι
αυτό ήθελε έναν άνθρωπο για να το προσέχη όλη την ήμέρα και να
το φροντίζει. Ποιά νοσοκόμα ώστόσο θα μπορούσε ν' άναλάβη υπεύ-
θυνα μία τέτοια δουλειά, όταν είχε ένα πλήθος άλλες άσχολίες; Κι'
έπειτα ποιά γυναίκα θα μπορούσε να το προσέχη και να το περι-
ποιήσει καλύτερα από τη μητέρα του;

Έτσι, το κοριτσάκι αυτό παρέμεινε στο φτωχικό σπιτι τών γο-
νέων του, δεμένο μ' ένα σχοινί σαν κατοίκι!...

Τρίτη χαρακτηριστική περίπτωση είναι του μικρού Βάσιλα, ενός
άλλου παιδιού με την ίδια πάθηση, πού ήταν χρόνια δεμένο στις πα-
ράγκες της λεωφόρου Συγγρού, όπου έμενε ή μητέρα του με τ' άλλα
άδελφοπάιδιά της. Ο Βάσιλας δέ μπορούσε να μιλήση, δέν ά-
δεδονόπαθη παιδί της. 'Ο Βάσιλας δέ μπορούσε να μιλήση, δέν ά-
κουγε, μά ήταν παραδόξως τετραπέρατος. Όταν τόν έλυναν, κύτταε
να βρη την ευκαιρία για να το σκάση από το σπιτι του και να πάρη
τον πρώτο δρόμο, πού εύρισκε μπροστά του. 'Επειτα όμως, δέ θυμέ-
ταν να γυρίση πίσω. Πάντα, λοιπόν, τόν μάζευαν οι χωροφύλακες κι'
οι άστυνομικοί, πού ελαιοποιούντο για την εξαφάνισι του. Πώς τόν
έφεραν στο σπιτι; 'Η μητέρα του είχε κεντήσι στη μάλλινη μπλούζα
του και στα ρούχα του τ' όνομά του και τη διεύθυνσι του σπιτιού του!
Έτσι, τόν έφεραν και της τών παρέδιδαν... Μά, σιγά-σιγά, ό Βάσι-
λας έγινε επικίνδυνος. Ξεθαρρέυτηκε κι' άρχισε να γυρίση στους κεν-
τρικούς δρόμους της 'Αθήνας, ν' άνεβαίνει στα λεωφορεία, να δέχεται
τά χρήματα τών διαβατών, πού τόν λυπόntonσαν. Κι' αυτός άγόραζε
κι' έτρωγε σοκολάτες και παγωτά... 'Η μητέρα του έτρεχε διαρκώς
από πίσω του, για να τόν μάζεψη. Κι' όταν κουραζόταν, αναγκαζό-
ταν να τόν δένη μέσα στο δωμάτιο, παρά τις άυστηρές παρατηρήσεις
τών άστυνομικών.

Αυτή τώρα την τραγική τύχη πολλών άρρωστων παιδιών, έχουν και
γερά μικρά πλάσματα. Πολλές γυναίκες του λαού δένουν τά παιδιά
τους στην κούνια ή στο καρεκλάκι τους, για να μην πέρασουν, όταν
θα λείπουν από κοντά τους για να κάνουν τις διάφορες δουλειές του
σπιτιού.

Έτσι, καμιά φορά, γράφεται και μία τραγωδία, σαν αυτή πού
θα σας άναφέρουμε:

Μία μητέρα, για να εξασφαλίζει το μικρό της στην κούνια του, τ'
συγκρατούσε στη μέση με μία φασκιά, της οποίας τις άκρες έδενε
στα πλάγια σίδερα αυτής της κούνιας. Το μωρό δέ γλυτούσε τη νύ-
χτα από αυτήν, άν τυχάνει να έγυμναση. Μία νύχτα όμως, δέν άνηψ-
ησε διόλου τόν ύπνο τών γονέων του, ούτε και όταν έφεζε... Έκείνοι
όταν έγυμνασαν, πάγισαν από το θέαμα, πού αντίκρισαν. Βρήκαν
πνιγμένο το μωρό τους! Το κεφάλάκι του είχε κυλήσει, είχε σπηνωθή
κάτω από τη φασκιά κι' είχε πνιγί.

Στην αρχή, οι γονείς του συνέληφθησαν, παρά τις διαμαρτυρίες
τους, με την κατηγορία, ότι είχαν πνίξει το παιδί τους. Μά ή σωστή
παρατήρησι ενός ιατροδικαστού έβγαλε τά πράγματα στη θέση τους.
Διαπιστώθηκε δηλαδή, ότι, όπως ή φασκιά ήταν τεντωμένη από τις

Η μηρούλα Εύαγγελία Ματθαίου άλυ-
σοδεμένη στο κρεβάτι της...

άκρες της, στη μέση της κούνιας, συγ-
κρατώντας τά σκεπάσματα του μωρού,
έγινε το έξης πολύ φυσικό πράγμα:

Το παιδάκι, πού δέν είχαν φα-
σκιάσει τά πόδια του, παλεύοντας τη
νύχτα, είχε σπρώξει κάτω από την τεν-
τωμένη φασκιά τά σκεπάσματα. Έπει-
τα, στον ύπνο του, κύλησε προς τη φα-
σκιά και, καθώς το κορμί του πέρασε
έξω από την κούνια, ή φασκιά μάγκωσε
στην άκρη του σίδερου το λαιμό του, κι'
έτσι πνίγηκε το δυστυχό μωρό, χωρίς
να πάρουν είδησι οι κοιμισμένοι γονείς
του.

Έπίσης, μία από τις πιο συνήθεις
περιπτώσεις, είναι εκείνες τών μητέρων,
πού εργάζονται στις περιοχές τών κα-
πνών και στα καπνομάγαζα τών διαφό-
ρων πόλεων της Έλλάδας. Μή έχοντας
οι περισσότερες πού ν' άφίσουν τά μι-
κρά παιδιά τους, για να μη γυρίσουν
άδέσποτα στους δρόμους, τά δένουν με-
σα στο σπιτι τους.

Άλλες πάλι πληρώνουν ένα μικρό πο-
σό σέ διάφορες παραμάνες, πού συγ-
κεντρώνουν τά παιδιά και τά προσέχουν
όλα μαζί.

Συνήθως, αυτές οι παραμάνες εί-
ναι... γέροι καπνεργάτες, πού άναλα-
βάνουν να φροντίζουν για όχτώ δέκα
μικρά, μέχρι να τελειώσουν οι μητέρες
τους τη δουλειά τους. Τους τά πηγαί-
νουν, μάλιστα, κάθε μεσημέρι, την ώρα
της διακοπής της εργασίας, για να τά
θηλάσουν κι' ύστερα τά παίρνουν πάλι,
ως την ώρα, πού θα τελειώση ή δουλειά
στο καπνομάγαζο.

Πολλές τέτοιες «παραμάνες» ύπαρ-
χουν στην Καβάλα και ζουν θαυμα-
σια με αυτά, πού κερδίζουν από τις έρ-
γαζόμενες γυναίκες.

Μά οι πιο φτωχές γυναίκες, εκείνες,
πού έχουν πολλά στόματα να θρέψουν
με το μεροκάματο, προτιμούν να δένουν
τά μικρά παιδιά τους στο σπιτι μ'
ένα σχοινί, μέχρι να τελειώσουν τη δου-
λειά τους.

Έτσι, τά δεμένα παιδιά δέν είναι
καμιά περίεργη περίπτωση στην Έλ-
λάδα, αλλά μόνιμη κατάσταση. Βέβαια,
έχουν γίνει πολλοί παιδικοί σταθμοί και

άναλογα ιδρύματα, μά τά παιδιά, πού έχουν άνάγκη προστασίας, εί-
ναι πολύ περισσότερα...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΑ ΜΩΡΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

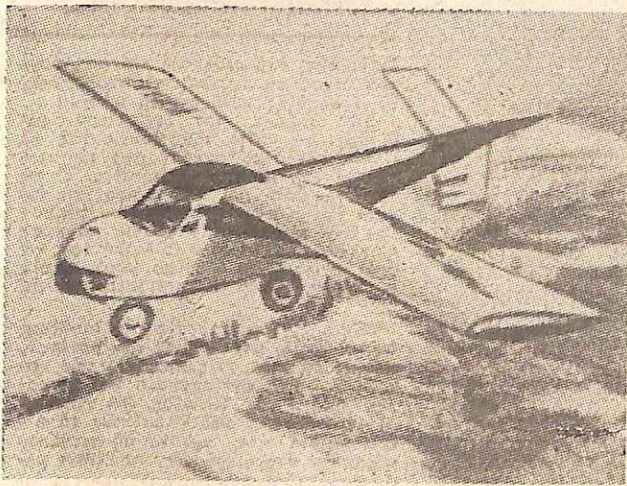
Πώς γεννάνε και πώς μεγαλώνουν τά παιδιά τους οι μητέρες στη
Σοβιετική Ρωσία; Για να το έρευνάσω, μία 'Αγγλίδα δημοσιογρά-
φος, πήρε συνέντευξι από μία Ρωσίδα, την 'Ελενα Σιμπιρίνα, πού
έπισκεφθηκε τελευταίως τη Μεγάλη Βρεταννία. Έπρόκειτο για μία
νέα γυναίκα 29 χρόνων, απ' τη Μόσχα, φιλόλογη και ιστορική, μητέρα
μίας μικρούλας 13 μηνών.

Όπως έξηγησε αυτή στη δημοσιογράφο, στη Σοβιετική Ένωσι
όλοι άνεξαιρέτως οι τοκετοί γίνονται στα μαιευτήρια. 'Ο πατέρας δέ
μπορεί να δη το παιδί του, παρά μόνο όταν θα πάη στο σπιτι ή γυ-
ναίκα του. Στην κλινική δέ γίνονται δεκτοί έπισκεπτες, για να μη
φέρουν μαζί τους μικρόβια. 'Αλλάστε, ό τοκετός δέν είναι δουλειά
του άντρα, είπε ή 'Ελενα Σιμπιρίνα στη δημοσιογράφο.

Δέν υπάρχει στη Ρωσία έλεγχος τών γεννήσεων, γιατί θεωρείται άν-
τίθετος προς τις μαρξιστικές θεωρίες. Άπειαντίας μάλιστα, το
Κράτος παροτρύνει τις γυναίκες να κάνουν όσο το δυνατόν περισ-
σότερα παιδιά — μέχρι 10 άν είναι δυνατόν! Όστόσο, ό συνηθισμέ-
νος μέσος όρος για τις ρωσικές οικογένειες είναι 2—3 παιδιά.

Η δημοσιογράφος ρώτησε κατόπιν άν τά μωρά στη Σοβιετική
Ρωσία τρέφονται γενικά με έξο γάλα, έφόσον σχεδόν όλες οι μητέρες
εργάζονται έξω απ' το σπιτι τους.

Όχι! άπάντησε εκείνη. Το Κράτος απαιτεί από κάθε μητέρα να
θηλάη το παιδί της επί 6 μήνες. Και οι έπιστημονες μας τονίζουν,
ότι τά παιδιά, πού τρέφονται με μητρικό γάλα, γίνονται υγιέστερα.
'Αν ώστόσο μία μητέρα συμβεί να μην έχη καθόλου γάλα απ' την
άρχη ή διατροφή του μωρού της εξασφαλίζεται από την 'Αρτέμια
γαλακτοσ, πού λειτουργεί σέ κάθε μαιευτήριο.

Το «Αεροκάρ» κατά την πτήση του από το Λόνγκβιου στην Ουάσιγκτον.

Το αυτοκίνητο που πετάει

Το επαναστατικό «Αεροκάρ» θα κάνει θαύματα

Θα θέλατε να έχετε ένα ιπτάμενο αυτοκίνητο; Έ, λοιπόν, στο Λόνγκβιου της Ουάσιγκτον κατασκευάζεται ήδη ένα αυτοκίνητο που πετάει, εύκολο στους χειρισμούς του και σχετικά φτηνό. Το έχουν βαφτίσει «Αεροκάρ».

Οι δοκιμές κράτησαν 7 χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα, το πρωτότυπο του διέτρεξε πάνω από 65.000 χιλιόμετρα στο έδαφος κι έκανε καθημερινές πτήσεις, με απόλυτη επιτυχία.

Πρόκειται για ένα αυτοκίνητο με παράξενο σχήμα, ικανό να τρέξει με 100 χιλιόμετρα την ώρα. Το ίδιο αναπτύσσει στον αέρα ταχύτητα 160 χιλιομέτρων, και πάνω, καταναλώνοντας ένα γαλόνι βενζίνης στα 12—13 χιλιόμετρα και φτάνοντας σε ύψος 35.000 μέτρων. Μεταφέρει άσκητη καύσιμη ύλη για μία πτήση 800 χιλιομέτρων.

Τα εξαρτήματα που του προσδίδουν γιά να πετάει, αποτελούν όλα μαζί μία «ρυμούλκα», που μπορεί να την τραβάει πίσω του, όταν ταξιδεύει στο έδαφος, αναπτύσσοντας τότε ταχύτητα 75—80 χιλιομέτρων και καίγοντας το γαλόνι στα 25 χιλιόμετρα.

Το «Αεροκάρ» δε βρίσκεται πιά στο πειραματικό

στάδιο. Έχει έγκριση επίσημης κι' έχει πάρει το απαιτούμενο πιστοποιητικό πτήσεως, που αναφέρει πως μπορεί να σηκώσει τον πιλότο του, ένα επιβάτη, καύσιμη ύλη για 800 χιλιόμετρα και άποσκευες 50 κιλών.

Είναι φτιαγμένο τόσο για μικρή καθημερινή χρήση, όσο και για μακρινές πτήσεις. Μπορεί ν' αντιμετωπίσει το χειρότερο καιρό. Πράγματι, αν δη ότι πλησιάζει καταιγίδα, ο πιλότος δεν έχει παρά να προσγειωθεί σ' ένα οποιοδήποτε μικρό χωράκι ή και σ' ένα ευθύγραμμο και έρημο κομμάτι του δρόμου, να μεταβάλει το αεροπλάνο του σε αυτοκίνητο με ρυμούλκα, να ταξιδεύει στο έδαφος όσο διαρκεί η θύελλα, κι' ύστερα να ξαναπετάει!

Το «Αεροκάρ» έχει κι' άλλα πολλά πλεονεκτήματα. Δεν τ' καβουτρεί η μεγάλη κίνηση των δρόμων ούτε η κακοκαιρία. Δε χρειάζεται υπόστεγο. Ο έπιχειρηματίας που κατοικεί 100 χιλιόμετρα μακριά απ' το γραφείο του, μπορεί να πετάει απ' το σπίτι του ως ένα ώριμο σημείο προσγειώσεως, μέσα στην πόλη ή κοντά σ' αυτήν, ν' αφήσει εκεί τη «ρυμούλκα» και να κάνει το υπόλοιπο ταξίδι με αυτοκίνητο.

Το έσωτερικό του «Αεροκάρ» είναι άνετο και εύχρηστο. Ο οδηγός κάθεται πίσω από ένα βολάν κανονικού μεγέθους κι' έχει μπροστά του τα πεντάλ του ντεμπραγιάζ και του φρένου, το μοχλό ταχυτήτων, το συνθιγμένο ταμπλό με τα όργανα ελέγχου ενός συγχρόνου αυτοκινήτου κλπ. Επίσης το «Αεροκάρ» έχει κούσταλλα που ανεβοκατεβαίνουν, χρωματιστούς προφυλακτήρες για τον ήλιο, ηλεκτρικό αναπτήρα, σκουπιστήρα του παρμπρίζ, κόρνα, καθρεφτάκι που βλέπει προς τα πίσω και τ' άλλα συνηθισμένα εξαρτήματα των αυτοκινήτων.

Όταν ο σωφέρ γίνεται πιλότος, έχει και πάλι μπροστά του και χειρίζεται με ευκολία όλα τα πεντάλ και τους μοχλούς που χρειάζονται για την οδήγηση ενός μικρού αεροπλάνου.

Το μοτέρ είναι μάρκας «Λαυκόνινγκ» δυνάμεις 150 ίππων, και βρίσκεται στο πίσω μέρος.

Γιά να μεταβάλει το αυτοκίνητο του σε αεροπλάνο, ο οδηγός δεν έχει παρά να προσαρμόσει τα φτερά και την ουρά, που αποτελούν όλα μαζί τη «ρυμούλκα». Αυτό γίνεται σε 10 λεπτά.

Όταν θέλει να προσγειωθεί, σβύνει απλώς τη μηχανή, κι' αγγίζει το έδαφος πρώτα με τους πίσω τροχούς κι' ύστερα με τους μπροστινούς, μαλακά και χωρίς πηδήματα.

Εφευρέτης του «Αεροκάρ» είναι ένας πρώην αξιωματικός του Αμερικανικού Ναυτικού, ονόματι Μόλτ Τέ-υλορ. Πολύ νηήγορα θ' αρχίσει η μαζική παραγωγή του νέου οχήματος και είναι τότε προσιτό σ' όλο τον κόσμο. Τα πρώτα μοντέλα του κόστισαν περί τις 23.000 δολάρια και τα επόμενα μόνο 14.000 δολάρια (420.000 δραχμές). Προβλέπεται δε ότι, με τη μαζική παραγωγή του, θα στοιχίζει πολύ φτηνότερα.

Ποστ - Ρεστάντ στη φυλακή

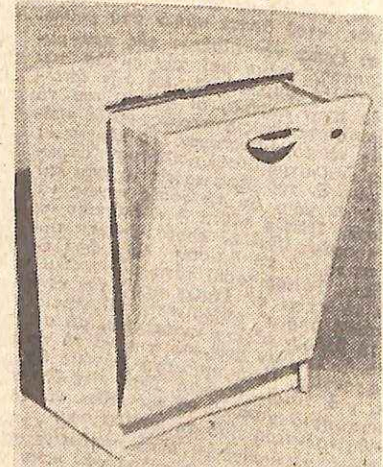
Ένα γράμμα, που έφτασε στις φυλακές της «Ομάνα» (Νιού-Υόρκ), προοριζόταν για ένα κατάδικό, που είχε πιά αποφυλακισθεί. Αλλά ο αποστολέας είχε προβλέψει αυτή την πιθανότητα, γιατί είχε σημειώσει πάνω στο φάκελλο: «Αν τυχόν δε βρίσκεται εκεί ο παραλήπτης, παρακαλείσθε να φυλάξετε αυτό το γράμμα ώσπου να ξαναγυρίσει».

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ

Η καινοτομία αυτή, που έγκαινιάστηκε προ ημερών στο Μόναχο της Γερμανίας, προορίζεται αποκλειστικά για τους τυφλούς της πόλεως, στους οποίους προσφέρει πραγματικά πολύτιμες υπηρεσίες. Πάνω στους φακούς, που ρυθμίζουν την κίνηση, το οποίο πιεζόμενο ανάγει αμέσως το κόκκινο φως σταμάτησης και την κίνηση των οχημάτων και επιτρέπει έτσι στον τυφλό πεζό να περάσει από απέναντι πεζοδρόμιο με απόλυτη προτεραιότητα και χωρίς κανένα κίνδυνο.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
Η εξαίρετική βεντέτα του ελαφρού τραγουδιού Μαίρη Μόντ καταχειροκροτείται κάθε βράδυ σε κοσμικό αθηναϊκό κέντρο, στο οποίο εμφανίζεται. Η Μαίρη Μόντ τραγουδούσε στο πρώτο φεστιβάλ ελαφρού τραγουδιού το «Φύγε» του Άλκεου Σπάθη, που ίσοψήφισε με το τρίτο βραβείο και το οποίο σημειώνει τώρα κυκλοφοριακή επιτυχία.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ
Το κομψό αυτό έπιπλο οι νοικοκυρές θα το βρουν και πολύ πρακτικό, όταν μάθουν σε τι χρησιμεύει. Προορίζεται για την τοποθέτηση των εσωρροχών, που λείπουν από το χώρο, είναι από μέταλλο, βαμμένο κατά προτίμηση λευκό και αποτελείται από ένα κάδο στυρόκρομ, που ανοίγει στο επάνω μέρος, που ξανακλείνει και ξαναγυρίζει στην κλίση θέσι του μόλις ρίξετε σ' αυτό τα εσώρροχα.

Τα δέκα «άσθενη σημεία» ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΟΥ

Μην παίρνετε μαζί σας τις έννοιες σας!

ΟΙ οί οδηγοί αυτοκινήτων έχουν την τάση ν' αποδίδουν τα ατυχήματα που προκαλούν σε μηχανικές αιτίες (όταν δεν τα φορτώνουν στους άλλους). Αλλά οι στατιστικές τους διαψεύδουν. Τα 90% των αυτοκινητικών ατυχημάτων οφείλονται σε κάποια φυσική ή ψυχική αδυναμία του οδηγού. Οι ειδικοί μιλάνε, μάλιστα, για δέκα «άσθενη σημεία» του αυτοκινητιστή. Αυτά τα «άσθενη σημεία» είναι:

1. Πονοκέφαλοι, πονόδοντος, κράμπες.

Ο πονοκέφαλος ή ο πονόδοντος —σκεφτόμαστε— δεν έχει σχέση με το βολάν. Λάθος! Κι' ο πιο απλός πονοκέφαλος κι' ο πιο ελαφρύς πονόδοντος κάνουν τον άνθρωπο νευρικό, κι' αυτό έχει μεγάλη σημασία για τον αυτοκινητιστή, που κρατάει στα χέρια του το βολάν. Ο παραμικρός αδέσμιος χειρισμός μπορεί να προκαλέσει την καταστροφή!

2. Οι καρδιοπάθειες.
Κανένας νόμος και καμιά αστυνομική διάταξη δεν απαγορεύει στους καρδιακούς να οδηγούν. Αλλά οι καρδιακοί υπόκεινται σε κρίσεις, που δε μπορούν να τις προβλέψουν. Στοιχειώδης πρόνοια, λοιπόν, επιβάλλει ν' απέχουν από το βολάν. Αλλά και στην περίπτωση που οδηγούν, πρέπει να είναι εξαιρετικά προσεκτικοί. Όταν αισθανθούν την παραμικρή αδιαθεσία, δεν επιτρέπεται να συνεχίσουν την πορεία τους. Πρέπει να σταματήσουν αμέσως.

3. Οι διαβητικές κρίσεις.
Είναι πολλά τα παραδείγματα διαβητικών που παθαίνουν, ξαφνικά, κρίσεις όφειλόμενες σε υπογλυκαιμία, κρίσεις σε έλλειψη σακχάρου. Οι διαβητικοί που οδηγούν, πρέπει να έχουν πάντοτε μαζί τους λίγη ζάχαρη ή ψωμί, που θα δώσουν στον οργανισμό τους τους απαραίτητους υδατάνθρακες και θα τους κάμνουν ξαναδουλεύει στην στιγμή την ισορροπία τους.

Οι καρδιακοί κι' οι διαβητικοί καλό είναι, εξ άλλου, να έχουν πάντοτε μαζί τους κάποιον, που να μπορεί να πάρει στα χέρια του το βολάν, σε περίπτωση ανάγκης.

4. Η βαρυνία.
Υπάρχουν άνθρωποι, που, παρ' όλη τη βαρυνία τους και κάποτε την παντελή κωφότητα τους, οδηγούν θαυμάσια, γιατί την ελαττωματική όσκη τους αναπληρώνει η εξαιρετική ανεπτυγμένη όρασή τους. Βλέπουν εκείνα που δε μπορούν ν' ακούσουν. Αλλά το πράγμα αυτό δεν είναι πάντοτε ακίνδυνο. Ο καλός οδηγός δεν οδηγεί μόνον με το μάτι, αλλά και με το αυτί. Γιατί το εξηλεκτισμένο αυτί του θα τον κάμνι να καταλάβει τους άνωμαλους θορύβους της μηχανής του και να προαισθανθεί τον κίνδυνο.

Αλλά κι' η όσφρησι είναι επίσης απαραίτητη. Γιατί αυτή θα είδοποιήσει τον οδηγό για μια άσυνήθιστη οσμή, που προέρχεται από τη μηχανή του.

5. Η ελαττωματική όραση.
Μη λέτε: «Βλέπω καλά!» Πηγαίνετε πρώτα να συμβουλευθείτε το γιατρό σας. Γιατί το υαί σας μπορεί να μην είναι σε θέση να ξεχωρίσει τις αποστάσεις, τις ταχύτητες κτλ. Το μάτι σας πρέπει να έχει έπιση την ικανότητα να βλέπει προς όλες τις διευθύνσεις.

6. Το βαρύ στομάχι.
Είναι σφάλμα να φορτώνετε το στομάχι σας ποσού πιάσει το βολάν στα χέρια σας, γιατί μία δύ-

σκολη πέψι επιβραδύνει τις αντανακλαστικές κινήσεις των μυών και αποκοιμίζει το νευρικό σύστημα. Πόσοι οδηγοί δεν προκάλεσαν τραγικά δυστυχήματα, γιατί οδηγούσαν σε κατάσταση υπνηλίας, έπειτα από ένα πλούσιο γεύμα! Το πράγμα δε είναι πολύ χειρότερο, όταν το πλούσιο γεύμα συνοδεύεται και από αλκοολική οινόποση.

Αλλά δεν πρέπει, από τ' άλλο μέρος, να οδηγείτε με άδειο στομάχι. Όταν πρόκειται να οδηγήσετε ολόκληρη την ημέρα, πρέπει να τρώτε συχνά κι' από λίγο την κάθε φορά. Όταν το στομάχι είναι άδειο, κατεβαίνει η αναλογία του σακχάρου μέσα στο αίμα και μπορεί να προκληθεί λιποθυμία.

7. Η κακή νύχνη.
Οι ασηρημένοι κι' οι ξεχασμένοι δεν είναι επικίνδυνοι στο βολάν. Μπορεί π.χ. να ξεχάσουν να κάμουν γνωστό στα αυτοκίνητα που έρχονται πίσω τους ότι πρόκειται να σταψούν ή ν' ανάψουν τα φανάρια τους στην κατάλληλη στιγμή ή αντίθετα να τα σβύσουν κτλ. Για να διατηρήτε το μυαλό σας ξύπνιο, μπορεί να πιπιλίζετε μία καραμέλλα, μία τσίγκα κτλ. ή να μασσουλίζετε ένα παξιμάδι ή ένα μήλο.

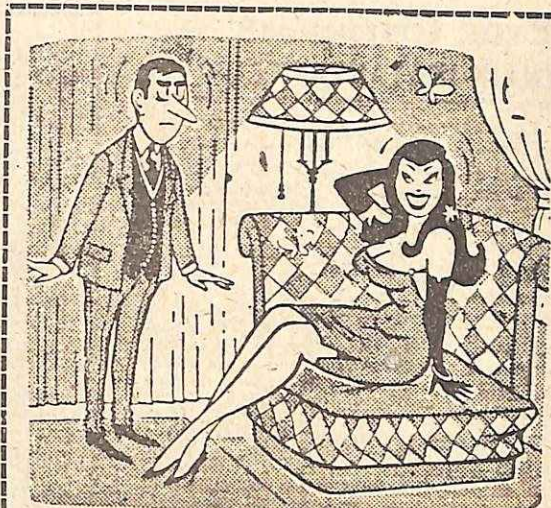
8. Ο θυμός.
Μερικοί άνθρωποι θυμώνουν με το παραμικρό. Το πράγμα αυτό είναι επικίνδυνο για έναν οδηγό, που δεν πρέπει να χάνει ποτέ την ψυχραιμία του. Το ίδιο επικίνδυνο είναι η απάθεια ή η αδουλία. Ο οδηγός πρέπει να έχει ορροποιημένα νεύρα και να είναι προικισμένος με μεγάλη ετοιμότητα, για να μπορεί ν' αντιμετωπίσει όλους τους κινδύνους.

9. Τα ελαστικά νεύρα.
Σε πλείστες περιπτώσεις, ένας οδηγός πρέπει να πάρει την απόφασή του για το χειρισμό που ενδείκνυται σε ώριμη στιγμή, μέσα σε διάστημα μικρότερο από τρία δευτερόλεπτα. Αλλά είναι πολλοί οι οδηγοί, που, μπροστά σ' ένα άπρόοπτο μέποδο, τα χάνουν και κάνουν το αντίθετο από κείνο που έπρεπε.

Οι στατιστικές δείχνουν ότι οι σωφέρνες τα χάνουν σε άσυγκριτες μεγαλύτερη αναλογία από τους άνδρες μπροστά σ' έναν κίνδυνο πραγματικό ή και φανταστικό. Αν, λοιπόν, έχετε μεγάλη εύαισθησία, πρέπει να παρατηρήσετε από το βολάν ή να θεραπεύσετε τα νεύρα σας. Υπάρχουν, εύτυχώς, σήμερα ηρεμιστικά φάρμακα που καταπραύνουν το νευρικό σύστημα. Αλλά μην παίρνετε οποιοδήποτε στην τύχη. Πρέπει, τουναντίον, να συμβουλευθείτε το γιατρό σας, που θα σας υποδείξει ποιά ενδείκνυται στην ιδιοσυγκρασία και στην περίπτωση σας. Ένα καλό μέσο για να ηρεμήσετε τα νεύρα σας, είναι να πάρετε μερικές βαθιές αναπνοές.

10. Το πείσμα και οι έννοιες.
Ένας άνθρωπος ήρεμος και μετρημένος στην καθημερινή ζωή μεταβάλλεται πολλές φορές σε δαίμονα, από τη στιγμή που θα πιάσει το βολάν στα χέρια του κι' έννοιει να καταπλήσει τους πάντες με τις ικανότητες του, ή προκαλεί ανταγωνισμούς ταχύτητας που είναι άσυνήθιστοι κι' επικίνδυνοι. Η «επιθετικότητα» των οδηγών αποτελεί μία από τις πιο συχνές αιτίες ατυχημάτων. (Ένας οδηγός π.χ. θέλει να προσπεράσει όλα τα αυτοκίνητα που βρίσκονται μπροστά του ή ένας άλλος, από ήλιθιο πείσμα, παίρνει τέτοια θέσι στο δρόμο, ώστε να μην μπορεί να τον προσπεράσει κανείς άλλος). Μην παρασυρθείτε, λοιπόν, σε παρόμοια πείσματα.

Όταν οδηγείτε, τέλος, πρέπει ν' αφήνετε κατά μέρος τις έννοιες σας. Οι έννοιες είναι ο χειρότερος συντροφός για έναν οδηγό.

—Η γυναίκα σου είναι πιο γενναία... Μούδωσε πενήντα χιλιάδες για να σε διώξω!...

Επίκαιροι στίχοι

ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ

Τών Γρεβενών οι κάτοικοι είν' αναστατωμένοι, γιατί έχει το σχολείο τους μία στέγη καλασμένη κι' οσ-κας πιάνει θύελλα ή κι' όταν σιγοδρέχει, νερό συνήθως άφθονο απ' το ταβάνι τρέχει...

Όστόσο οι φωσφώρες μας δεν νοιάζονται πολύ και ν' αου π' ενδέχεται το κάθε τους τσιρακι, πως η... βροχή τους μαθητάς άπειρος ώφελει, γιατί μαθαίνουν, ούτω πως, το μάθημα... νερακι!

ΜΕΓΑΛΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Αν και μας δέσαν δλους μας μεγάλη άφιλία, άποστολή ολόκληρη θα παη στην Ιταλία να μείνη επί εξάμνηον ή να σπουδάση εκεί την τέχνη και την πρόδο την... τυροκομική!

Δικαίως δθεν, φίλε μου, κι' εν πάση συντομία, ν' αναγκάσης σούρχει, ή να εξαναστής που άποδοιμωώνονται του Κράτους τα ταμεία, προς χάριν του ξυνογάλου και της... κοπανιστής!

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΑ... ΓΥΜΝΑΣΙΑ

Αν κι' η Μπριτζίτ η κόρησα χτυπήθηκε, βροντήθηκε, φαντάρος όπωσδήποτε ο συζυγός της ντυθηκε κι' ο φίλατός της, λέγεται, πως μάλλον θα κραιάρη άσώτου άπολυτηρίον απ' το στρατό να πάρη...

Μα πιο πολύ ο φουκαράς ιδρώνει με τη σκέψη πως της συζυγός του μπορεί να χάη τη λατρεία κι' όταν στο σπίτι του, εν καιρώ, πολιτής επιτορρέψη θα βρη πλησίον της «Μπε-Μπε» μνηστήρων... έφε- (δρεία!

ΟΡΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Οι μυλεργάτες βρίσκονται σ' άμνηχανία πλήρη κι' ανηποχούν οι πλείστοι τους κι' εν ώρα κατα- (κλίσεως, διότι το ταμείον τους κοντεύει να φαλήρη και να τραθήη άργότερα και μέχρι διαλύσεως...

Είς την κακήν όφειλεται, κύριως διαχειρίσιν που φεύγουν οι πόροι του άσκόπως και ποικίλως κι' οι μυλεργάτες βλέπουν, χωρίς καμμίαν αντίρρηση, πως άρχισε και γίνεται σ' άσφάλιστρά τους «μυλος»!

ΚΑΙ ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

Μία μοναχή, καλόγρη, με παρό μάλλον ύψος, προ ημερών δοκίμασε ποινή άσπληροτατη, γιατί άποκαλύφθηκε πως ήταν... τοκογύφος και πρόβατα συνήθισε, για τούτους, να εισπράττη!

Εν τούτοις ή καλόγρη έκείνη ή σεδαστή, μπορεί να πη στο «ποιμνιον» ή να ίσχυρησθ πως επεδίωκε μ' αυτήν την πράξιν της την θείαν, «τ' άπολωλота πρόβατα» να φέρη στην εύθειαν!

ΘΑΛΑΤΤΑ! ΘΑΛΑΤΤΑ!

Στου Ναυτικού μας, κύριοι, τα στεγανά ταμεία εξέσπαρε, από τίνος, μεγάλη... τρικυμία και ως άποκαλύφθηκε από τις άνακρίσεις, άσφαλές έγιναν ή μάλλον κατακοήσεις...

Υπάρχουν όπωσ λέγεται, κυφά... θαλασοδάνεια, λεφτά της «ανάληψης», ματακία εαφισμένα, κι' οι πάντες πεισμένοι να βνουν στην επιφάνεια, τα «λερωμένα τ' άπλυτα, τα... θαλασοδαρμένα»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ένας έστεμμένος ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

Οι χρωματισμένες περιπέτειες του
Λεοπόλδου 2ου του Βελγίου

ΕΝΑΣ από τους θρυλικούς του βασιλιά του Βελγίου Λεοπόλδου 2ου έγραψε ότι άρχισε το βασιλικό του επάγγελμα μόνον από τα 70 χρόνια. "Ως τότε ήταν ένας αδιόρθωτος και πολύ τυχερός γυναικοκατακτητής.

"Η πρώτη του περιπέτεια χρονολογείται από την εποχή που πήγε στην Αίγυπτο για να κάνει το γαμήλιο ταξίδι του με τη νεαρή σύζυγό του. Ξελόγησε μία από τις γυναίκες του χειδίου, την όμορφη "Αρσινόη, που στις φλέβες της έτρεχε ελληνικό αίμα. "Ο χειδής δόθηκε στην περίπτωση αυτή έναν πρωτότυπο τρόπο για να τον εκδικηθεί: Τού την έστειλε στο ξενοδοχείο όπου έμενε ως δούλο! Το σκάνδαλο ήταν μεγάλο κι' ο Λεοπόλδος θρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. "Η γυναίκα του, από το ένα μέρος άπειλούσε ότι θα τον άφηνε. Κι' από τ' άλλο μέρος, η ανδρική περηφάνεια του δεν του επέτρεπε ν' αφήσει την "Αρσινόη στην εκδικητική μακία του χειδίου. "Ετσι, αναγκάστηκε να την πάρει μαζί του κι' είδε κι' έπαισε για να την ξεφορτωθεί.

Μερικά χρόνια αργότερα, ο Λεοπόλδος, σ' ένα ταξίδι του στο Παρίσι, αγάπησε παράφορα ένα από τ' αστέρια των νυχτερινών κέντρων, την περίφημη Κλεό ντε Μερνόν. Για να της δείξει την αγάπη του, της έστειλε στο καμαρίνι της φοιά στρεβιλία, δια ήταν τα γραμμάτια του δνομάτος του (Λεοπόλδ), που καθένα απ' αυτά έκλεινε ένα ύπεροχο μαγαριτάρι.

— Κρίμα που δεν είχε ένα δνομα πιο μεγάλο! είπε η Κλεό παίρνοντας αυτό το δώρο.

Το ειδύλλιο τους κράτησε κάμποσα χρόνια. "Ο Λεοπόλδος περνούσε τον περισσότερο καιρό στο Παρίσι κι' έκανε κάθε τόσο στη φίλη του θαυότιμα δώρα, που τα συνόδευε με ποιητικές φράσεις. Χαρίζοντας της κάποτε ένα δίδυμο από μπριγιάν της έγραψε: "Θα είναι σαν δάκρυα πάνω στα μαλλιά σου. Κάποτε άλλοτε, χαρίζοντας της μερικά σμαράγδια, μεγάλα σαν καρύδια, της έγραφε πάλι: "Αδίκη θα προσπαθήσουν να αναγωνιστούν τη λάμψη των ματιών σου. Σε κάποια άλλη περίπτωση, της χάρισε μία κορτίτσα με ρουμπίνια, που άδειξαν δύο εκατομμύρια χρυσά φράγκα, ποσόν μυθώδες για την εποχή.

Την Κλεό ντε Μερνόν εξετόπισε από την καρδιά του Λεοπόλδου μία άλλη γυναίκα του παρισινού ημικόσμου, η λιγότερο περίφημη Αιμιλιανή ντ' Αλανσόν. "Ο Λεοπόλδος την είχε γνωρίσει σε μία γιορτή ανθέων και το ειδύλλιο τους άρχισε με τη συνηθιστική γλώσσα των λουλουδιών. "Ο βασιλιάς της πρωτόστειλε κόκκινα τριαντάφυλλα που σήμαιναν: "Όταν σε βλέπω, τ' αγαπώ. "Η Αιμιλιανή του απάντησε, στέλνοντάς του ένα μπουκέτο από κόκκινα γεράνια, που σήμαιναν: "Πρόσπεσε να πεθάνω και θα πεθάνω.

Το «παιγνίδι των λουλουδιών» κράτησε κάμποσα χρόνια. "Αλλά, μία μέρα, ο Λεοπόλδος άφισε την ελπίδα και λεπτή Αιμιλιανή για κάποια μεγαλύτερη Μαργκό, που ήταν φίλη των απάχηδων και μεθοκοπούσε κάθε βράδυ στα παρισινά μπιστρό... "Ο βασιλιάς ήταν ξετρελαμένος μαζί της, όπως με κάθε καινούργια κατάκτησή του. "Αλλά, αυτή τη φορά το είχε παρακάμει.

"Ο Λεοπόλδος έφυγε ύστερα από λίγο καιρό για το Λονδίνο, όπου δεν άργησε να συνδεθεί με κάποια Νάνσυ, που ήταν ξετρελαμένη με το ποδήλατο και τα σπορ. "Ο βασιλιάς του Βελγίου την αγάπησε παράφορα — η Νάνσυ ήταν μόλις δέκα έότα χρόνια κι' αυτός είχε περάσει τα σαράντα.

"Ο Λεοπόλδος πήγε αργότερα στην "Ισπανία, όπου τον ένοησε η μεγαλύτερη όμορφη μιας περιόλης ταυρομάχου, της Λουίζέτας. Θέλοντας να την συγκινήσει και ελπίοντας το πάθος της για τους ταύρους και τους ταυρομάχους, άποφάσισε να γίνη κι' ο ίδιος ταυρομάχος και την παρακάλεσε να του δώσει μαθήματα.

"Ετσι άρχισε το ειδύλλιο τους. "Αλλά, άπογοητεύτηκαν κι' οι δύο πολύ γρήγορα.

"Ο Λεοπόλδος είχε μία άλλη πολύκροτη περιπέτεια, την εποχή που οι Βέλγοι πολεμούσαν για την κατακτηση του Κογκό. "Η καινούργια αγαπημένη του ήταν μία μαύρη καλλονή της "Αφρικής. "Ο Λεοπόλδος την αγάπησε με πάθος.

"Αλλά, ο πόλεμος τέλειωσε μία μέρα κι' ο Λεοπόλδος έπρεπε να γυρίσει στην πρωτεύουσά του. Μερικές εβδομάδες άργησε, όμως, έστεισε στις Βρυξέλλες κι' η μεσούρνη του, που ήταν ντυμένη σαν αξιωματικό, τον γρεναδιέραν.

Οι έφημερίδες έγραφαν την άλλη μέρα ότι είχε φτάσει η εδραίωση του Κογκό και συνάδευαν αυτή την είδηση με ειρωνικά σχόλια για το βασιλιά.

"Ο Λεοπόλδος του κάκου προσπάθησε να πείσει τη μαύρη φίλη του ότι έπρεπε να γυρίσει στην πατρίδα της.

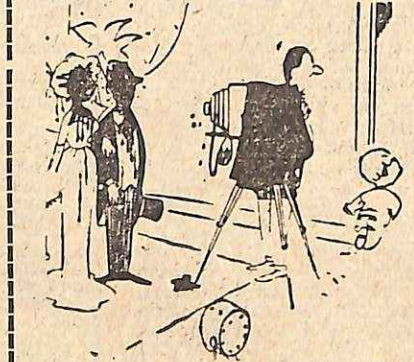
— "Η πατρίδα μου είναι εκεί που βρίσκεσαι σ'.

— "Ο σύνδεσμός του με τη «μαύρη βασίλισσα» κράτησε κάμποσα χρόνια.

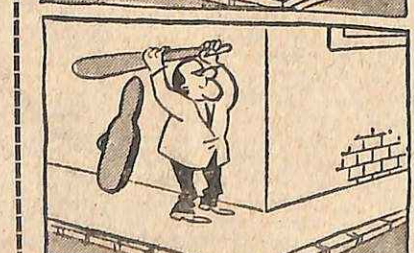
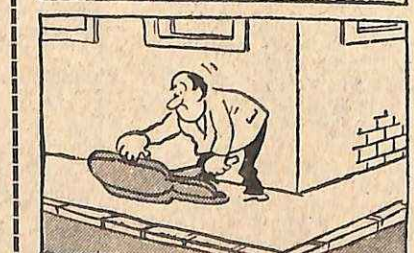
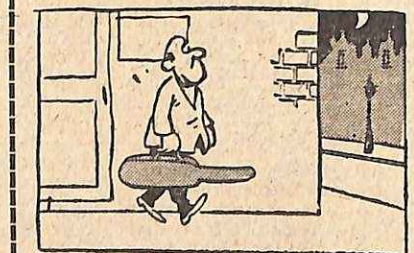
"Ο Λεοπόλδος 2ος πέθανε σε ηλικία 75 χρόνων. Και το αξιοσημείωτο είναι ότι ο άνθρωπος με τις τόσες κατακτήσεις πέθανε άτεκνος. Στο με τις τόσες κατακτήσεις ο άσηφός του "Αλβέρτος 1ος.

— Ναι ήπια λιγάκι. "Αγλαΐτσα μου, σου ζητώ όμως συγγνώμη και σου υπόσχομαι να μη το ξανακάνω!...

— Παλιόπαιδο!... "Αν μου το ξανακάνεις αυτό θα σε τσακίσω στο ύψος!

"Όταν το βολι δεν άφηνε λεπτά.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Το τσουβάλιασμα

ΕΧΩ την τιμήν να σας τον παρουσιάσω: "Επαμεινώνδας Καρύδας, στρατιώτης του "Εμπέδου Καλαμών στην επιστράτευση του 1915.

"Αφέλεια λαθωτή, μύστα... τσιγκέλι, έλαία Καλαμών στο δέξι μάγουλο, παντελόνι τζογά-δούρα, ο ένας δέ-μος πέντε πόντους κάτω από τον άλλο και ύψος δεκαεννέα έπιλοχιών του παλπού και... ρούδι...

"Ιδέα για τον έ-αυτό του; "Ο Θεός να φυλάει! "Η εύ-φαιτα συμπετυκνω-μένη. "Εταΐδω, «σαίνι», «αίρτο μονάχο» ήταν τα μάλλον μετριότη-θη έπιθέτα που έ-δινε στον έαυτό του, σε κάθε περι-στασι...

— Βρέ άκούστε μένα που σας λέω!... "Όχι για να το παινευτώ, αλλά... είμαι σαίνι εγώ!... "Εγώ, που με έλε-πετε, φέρνω κατάκι έότα... Λόδο Τζωρτζ... Είμαι αταΐδα, σπύριο μονάχο... "Όσο τώρα για τους λοχίους και τους έπιλοχίους, τους τσουβαλιάζω, όσο να πής κύμινον... Κι' αυτόν το λοχαγό μας, αν βέλω, στο τσουβάλι τον έχω!... Κάντε γαλί μεθασίριο στην αναφορά και θα όητε πως τσου-βαλιάζω εγώ!...

Και δεν είχε άπολυτα άδικο ο Καρύδας. Δεν ήταν λίγες οι φορές, που έλεγαν... τσουβαλιάσει, όπως έλεγαν, τους λοχίους και τους έπιλοχίους! Θα ήπτε δεν ήταν και δύσκολο πράγμα. "Ενα ψευστακι κατάλληλα ελεωμένο, μαζί με το ά-νάλογο ύψος και τα... τσουβάλιασμα έτοιμο. Μά ο λοχαγός; Θα τα καταφέρνε και μ' αυτόν!

Και όμως, "Οτι λέει ο Καρύδας το κάνει. Νά τον. Πρώτος και καλύτερος στην αναφορά του λόγου. Μά τι ύψος είναι αυτό που έχει πάρει. Πού το πάλο; Το ύψος το έπιβλητικό και το ά-ρειμάνιο; Σήμερα έχει μία έκφραση, που στέζει τίποτα του κακομοίρη; "Η άρχίζει μήπως το... τσουβαλιάσμα του λοχαγού;

— Τι θέλεις έσύ; παιδί μου; ρωτάει ο λοχα-γός τον Καρύδα.

— Πενθήμερο άδειαν για το χωριό μου, για-τί... πέθανε ο πατέρας μου, άπαντά ο Καρύδας έτοιμος να έκραξη σε λυγισμό!

Και να το θαύμα! "Η άδεια παραχωρείται και ο Καρύδας μόλις συγκρατώντας τα γέλια του φεύγει τροχάλη για το χωριό του.

Αυτό όμως δεν είναι τίποτα. Δεν περνανε δυο μήνες και ο Καρύδας είναι πάλι πρώτος-πρώτος στην αναφορά του λόγου.

— Τι θέλεις έσύ; τον ρωτάει πάλι ο λοχαγός.

— Πενθήμερο άδεια —άπαντά με το θλιμμένο όθος— γιατί... πέθανε ο πατέρας μου...

"Εγκρίνεται! άπαντάει ο λοχαγός.

Θεοί! Μά τέτοια δύναμι, λοιπόν, έχει ο Κα-ρύδας; Είναι αλήθεια ότι μπορεί να τσουβαλιά-ζή όποιον θέλει; Θα ήπτε ότι ο λόγος είχε τρια-χάγος ότι έσκαλινε δώσε στην Καρύδα άδεια τσουβαλιάσματος ήταν απ' τα λίγα. "Όχι γελώντας πιά, αλλά ξεκαρδισμένος στα γέλια έφυγε ο Κα-ρύδας για το χωριό του...

«Ωραία μηχανή! σκεπτόταν ο Καρύδας, μό-λις γύρισε. Τέτοια έπιτυχία δεν την περίμενο να λάβωμε το πείραμα; "Εμπρός... θάρρος... — Τι θέλεις έσύ; ρωτάει ο λοχαγός!...

— Πενθήμερο άδεια —άπαντά με το θλιμμένο όθος— γιατί... πέθανε ο πατέρας μου...

— "Ακούσε, Καρύδα... το λέει τότε ο λοχα-γός. "Όταν μου ζήτησε δυο φορές άδεια για το άνατο το πατέρα σου, σου τις έδωσα, γιατί δύο ήταν οι πραγματικοί πατέρας σου. Μάνα δ' Γ' ατά, δέκα μέρες φυλακή για κάθε άνατο του πατέρα σου και της μάνας σου, ήτοι εν ό-τε πάλι.

— "Ακούσε, Καρύδα... το λέει τότε ο λοχα-γός. "Όταν μου ζήτησε δυο φορές άδεια για το άνατο το πατέρα σου, σου τις έδωσα, γιατί δύο ήταν οι πραγματικοί πατέρας σου. Μάνα δ' Γ' ατά, δέκα μέρες φυλακή για κάθε άνατο του πατέρα σου και της μάνας σου, ήτοι εν ό-τε πάλι.

Γ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Πως πρέπει να τρώτε

Εΐκοσι κανόνες για άντρες και γυναίκες

— ΕΡΕΤΕ να φάτε όπως πρέπει σ' ένα τραπέζι στο όποιο σας προσκάλεσαν; Το να έξη κανείς να φάει είναι ζήτημα διαπαι-δαγωγώσεως και συνήθειας. Μη μοιάζετε, λοιπόν, μ' εκεί-νους που προσπαθούν να φάνε καλά μόνον όταν βρίσκονται μαζί με άλλους. Για να συνθίσετε να τρώτε καλά, πρέπει να εΐ-σαστε αυτόπτης στον έαυτό σας ακόμη κι' όταν τρώτε όλότελα μόνος.

"Ας δούμε, λοιπόν, σε τί συνίσταται το να έξη κανείς να φάει όπως πρέπει.

1) Θ' απλώσετε την πετσέτα με προσοχή στα γόνατά σας. Το με προσοχή σημαίνει: Με τρόπο που να μην υπάρχει κίνδυνος να σας πέσει από τη μία στιγμή στην άλλη. Δεν θα χώσετε την άκρη της, όμως, ούτε στο κολάρο σας ούτε σ' ένα από τα ανοίγματα που έχει στο στήθος το πουκάμισό σας, ούτε στη ζώνη του παντα-λονιού σας. Είναι αυτόνοτο επίσης ότι δε θα την δέσετε στο λαιμό σας, όπως κάνουν οι μητέρες στα μικρά παιδιά. "Όταν τε-λείωση το φαγητό, θα την βάλετε όπως είναι προς τα άριστερά. "Ότε θα την τινάξετε, ούτε θα την διπλώσετε, ούτε θα την μαζέψετε κουδουράκι.

2) "Όταν η οικοδέσποι-να άρχισή να σερβίρη τα φαγητά, το πολύ-πολύ που μπορείτε να κάμετε είναι να της πείτε ένα διακριτικό φιλοφρόνημα. "Αφού, ό-μως, τα ξεφώνησε και τις ένοησισατικές χειρонуίες.

"Από τ' άλλο μέρος, αν τύ-χη το φαγητό να μην σας άρέσει, θ' άποφύγετε τους μορφομους και τις έκδη-λώσεις της δυσρεκειάς σας. Δεν είσαστε ο μονάδι-κός προσκαλεσμένος. Το φαγητό που δε σας άρέσει μπορεί να ένοησιαζή τους άλλους.

3) "Όταν η πιατέλλα με το φαγητό φτάση μπροστά σας, απλώστε τα χέρια σας και βάλ-τε στο πιάτο σας μία κανονική μερίδα. Το κα-νονική σημαίνει ούτε πολύ μεγάλη ούτε πολύ μικρή. Παίρνοντας μεγάλη μερίδα, μπορεί να φέρετε σε δύσκολη θέση την οικοδέσποινα. Παί-ρνοντας μικρή την προσβάλλετε, γιατί αυτό δεί-χνει πως δεν έχτιμάτε τη μαγειρική της ή πως θέλετε να της κάμτε οικονομία! Και το ένα και το άλλο είναι άνόητα.

Πρέπει έξ άλλου, να είσαστε γρήγορος. Μην ξεχνάτε ακόμη ότι το διάλεγμα δεν έπιτρέπε-ται σε καμμία περίπτωση. Είναι δείγμα κακής άνατροφής να ψάχνετε μέσα στην πιατέλλα, για να βρείτε το καλύτερο κομμάτι.

4) Προσέξτε τους άγκωνες σας. Μην τους τεντώνετε προς τα πλάγια, γιατί με τον τρόπο αυτό θα δυσκολέσετε τους γείτονές σας. Οι βραχιόνες δεν πρέπει να ξεκολλούν από το σώ-μα. "Ετσι, οι άγκωνες θα διευθύνονται προς τα πίσω.

Στα παλιά παρθεναγωγεία υποχρέωναν τις μαθήτριες να κρατάνε την ώρα που έτρωγαν ένα βιβλίο κάτω από κάθε μασχάλη. "Ετσι, συνθίζαν να μην τεντώνουν προς τα πλάγια τους άγκωνες τους.

5) Είναι προτιμώτερο να είσαστε άδιάφορος ή άφορημένος, παρά να κουνάτε τους γείτο-νες ή τις γειτονίσσες σας με τις υπερβολικές περιποήσεις σας.

6) "Αποφύγετε τις πολλές χειρонуίες και τις μετακινήσεις πά-νω στο κάθισμά σας. Πρέπει να συνθίσετε να τρώτε κόσμια. Δεν έπιτρέπεται επίσης να σκύβετε πάνω από την πιατή του γείτονά σας, για να μιλήσετε σ' εκείνον που κάθεται δίπλα του.

7) Μάθετε να πιάνετε το πηρούνι και το μαχαίρι σας. Οι γα-ριάτες τα πιάνουν μ' όλοκληρη τη φούνα τους σαν να πρόκειται για καμμία τσάπα ή κανένα δρεπάνι. Μην κάνετε και σεις το ίδιο. "Όταν δεν χρησιμοποιήτε μαχαίρι, υπορέιτε να περάσετε το πη-ρούνι στο δεξί χέρι. Το μαχαίρι όμως, κρατιέται πάντοτε με το δεξί χέρι. Σε καμμία περίπτωση δεν έπιτρέπεται να το φέρετε στο στόμα σας.

8) Το κουτάλι κρατιέται πάντοτε με το δεξί χέρι. "Ενας άρι-στερόχειρ, όμως, μπορεί να το κρατήσει με το άριστερό. Αυτό, βέβαια θα είναι κάπως ένοχλητικό για τον προς τα άριστερά γείτονά του. "Αλλά τί να γίνι;

"Αν τ' άνη: Μην τεντώνετε τους άγκωνες προς τα πλάγια, γιατί έτσι ένοχλείτε τους γείτονές σας. Μέσον; Μη βάλετε μαχάλες μπουκιές στο στόμα σας. Κάτω: "Ενας άντρας που το καλούν για πρώτη φορά σε τραπέζι μπορεί να στείλ η να ηεί στην οικοδέσποινα μία ανθοδέσμη.

Σ'ΕΝΑ ΤΡΑΠΕΖΙ

Το κουτάλι θα το φέρετε στο στόμα σας από τα πλάγια. Ποτέ από το μπροστινό μέρος. Καί, προς Θεού, μην ρουφαίτε! Το ρού-φωμα φανερώνει έλλειψη άνατροφής. Φαντασθήτε τί θα γινόταν σ' ένα τραπέζι αν όλοι ρουφούσαν τη σούπα τους!

9) Μη χτυπάτε τα χείλη σας όταν τρώτε και μην πλαταγίζετε τη γλώσσα σας. Πρέπει να συνθίσετε να τρώτε με το στόμα κλειστό.

Μη βάλετε την πετσέτα γύρω στο λαιμό σας. Αυτό το κάνουν μόνο τα μικρά παιδιά.

10) Καί το άριστερό χέ-ρι: Πού θα το βάλετε όταν δεν το χρησιμοποιήτε, π.χ. για να κρατήσετε το πηρού-νι; Στο κεφάλαιο αυτό έπι-κρατούν δύο συνήθειες:

Λατινική συνήθεια: Το άριστερό χέρι κρέ-μεται προς τα κάτω. "Η συ-νήθεια αυτή υποχρεώνει τον άνθρωπο σε μία άνταισθη-τική άκαμψία και τον μετα-βάλλει σε ρουπότ.

11) Δεν πρέπει να τρώ-τε ούτε πολύ γρήγορα ούτε πολύ άργά. Το κανονικό είναι να συγχρονίζετε το φαγητό σας με τους άλλους συνδαιτημένους. Το πράγμα έχει ιδιαίτερη σημασία για τον οικοδεσπότη, που, κατά κανόνα, δίνει το ρυθμό.

12) Μη φουάτε ποτέ τη σούπα ή το ζωμό. Είναι άνάγωνα.

13) Μη βάλετε στο στόμα σας μπουκιές ούτε πολύ μεγάλες ούτε πολύ μικρές. "Όταν το στόμα σας είναι γεμάτο, μην ελα-βάτε καινούργια μπουκιά μέσα στο στόμα σας.

14) Πρέπει να φέρετε με προσοχή το πη-ρούνι ή το κουτάλι στο στόμα σας, για να μην ένοχλήτε τον γείτονά σας.

15) Θα έφέρετε το ποτήρι με το κρασί ή το νερό στο στόμα σας πάντα με το δεξί χέρι. Οι κινήσεις σας πρέπει να είναι ρυθμικές, πε-ρισσότερο άργες παρά γρήγορες.

Περιττεύει ίσως να πούμε ότι δεν έπιτρέπε-ται να ρουφαίτε το περιεχόμενο του ποτηριού σας.

16) Θα κόμπετε το ψωμί σε μικρές μπουκιές πάνω από το ειδικό πιατάκι ή πάνω από το πιάτο του φαγητού, φροντίζοντας να μην σκορ-πίσετε ψιχουλά δεξιά κι' άριστερά.

17) "Όλα σχεδόν τα φρούτα μπορείτε να τα καθαρίζετε με το μαχαίρι.

Θα πιάσετε, φυσικά, το μαχαίρι με το δεξί χέρι και το πηρούνι με το άριστερό. Με λίγη προσοχή και με μικρή έξασκησι, θα συνθίσε-τε πολύ εύκολα να τρώτε τα φρούτα με το πη-ρούνι και το μαχαίρι.

18) Το σύνημα για να σηκωθείτε από το τραπέζι το δίνει πάντοτε η οικοδέσποινα. Θα σηκωθείτε με προσοχή, γαίρι να τσαλαπατή-σετε τους γείτονές σας.

19) "Ενας άντρας που τον προσκαλούν για πρώτη φορά σε γεύμα σ' έ-να σπίτι μπορεί να στείλ στην οικοδέσποινα μία ανθοδέ-σμη.

Είναι ακόμη καλύτερο να την πιά ο ίδιος.

Θα φροντίσει, όμως, να βοί-σκειται στο σπίτι του τον έ-γυν, καλέσει τουλάχιστον μι-ση ώρα πριν από τη ώριμμένη για το φαγητό.

20) Νά τώρα και μία ειδι-κή συμβουλή, πορρωσιμένη ά-ποκλειστικά για τις γυναί-κες: Το ρούς σας πρέπει να εί-ναι άσ οτις ποδητήρες για να μην άφηνετε τα ίχνη των νε-λίων σας πάνω στο ποτήρι ή τη πετσέτα σας.

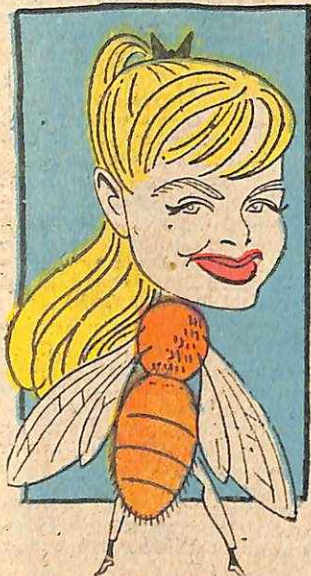
Το πράγμα αυτό είναι πο-λύ άνταισθητικό.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΔΕ ΘΑ ΔΗΤΕ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ ΦΙΛΜ - ΤΟ ΝΕΑΡΟ ΓΑΛΛΟ-ΓΟΥΤΑ ΖΑΚ ΣΑΡΡΙΕ. "Υστερα από την Μπριζίτ Μπαρντό, η οποία παραχώρησε μερικώς ρόλους σε άλλες γυναικες, εξ αιτίας της εγκυμοσύνης της, ο Ζακ Σαρριέ αναγκάστηκε κι' αυτός να μετακόψει πολλά σκέδιά του και να φορέσει το κακί, για να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία. Φορώντας μέλλουσα μητέρα και πιστή σύζυγο, η Μπριζίτ που δεν έννοει να εγκαταλείψει από τώρα τις κοσμικές εμφανίσεις, θγαίνει συχνά συνοδευμένη από τον πατέρα της ή από τον πεθε-

Σαμινίβ Σινγκεν, η έρωτική μέλισσα του γερμανικού κινηματογράφου

ρό της. Τον Φεβρουάριο ο Ζακ θα πάει μια έκτακτη άδεια, για να υποστεί μια οδοντική επέμβαση στη γνάθο του κατά την ώρα του τοκετού. Έν τω μεταξύ όμως ο γοητευτικός Σαρριέ, που φορούσε μια κομψή στολή αξιοκρατικού στο φιλμ «Η Μπατίστ πηγαίνει στον πόλεμο», έχει απογοητεύσει πολλές θηλυστροφές του με τις πρώτες ερμηνείες που τον παρουσιάζουν με την απλή και άκομμη στολή του νεοσυλλέκτου. "Ο ίδιος μπαίνοντας στο κέντρο ύποδοξης νεοσυλλέκτων, δήλωσε στους δημοσιογράφους: "Για δύο χρόνια παρασώπα τη θέση μου στους άλλους. "Ας ξεφύλλω!"

Οι Γάλλοι δημοσιογράφοι έκαναν μερικές αδιάκριτες ερωτήσεις στο σκηνοθέτη Ροζέ Βαντίμ και πήραν ενδιαφέρουσες απαντήσεις, τις οποίες σπεύδουμε να μεταφέρουμε εδώ προς γράν σας:

— Γιατί διακόμισε τη συνεργασία σας με τον παραγωγό Ραούλ Λεβύ;
— "Έχει ένα πολύ πράξιμο πρόσωπο να μετρά τα χρήματα, που δε θα μου επέτρεπε να κάνω στη γυναίκα μου ένα πλούσιο δώρο στις 7 Δεκεμβρίου, επέτειο του γάμου μας. Επειτα, κάποιος εκατομμύρια για μένα, δέκα για σένα" μου έλεγε πάντα.

— Πιστεύετε πως η γυναίκα σας "Αννέτ Στρώμπεργκ" θα γνωρίσει τον ίδιο θρίαμβο με τη Μπαρντό;

— "Έγουν πολλά κοινά σημεία. "Ακόμα και τον ίδιο αριθμό λακκάκια στα μανούλια. Μη ξεχνάτε τέλος πως έχουν τον ίδιο σύζυγο. "Αν λοιπόν, η τύχη αποφασίσει να χαμογελάσει μια δεύτερη φορά, όλα θα πάνε καλά.

— "Όσο δεν υπάρχει καμιά διαφορά μεταξύ τους;

— "Υπάρχουν πολλές. "Η Αννέτ είναι σπάταλη, ενώ η Μπριζίτ υποείναι να χαρακτηριστεί τσιγκούνισσα. "Η Αννέτ μοιάζει με γατούλα, ενώ η άλλη είναι σωστή τίγρις. Τέλος η

Σύντομες ειδήσεις

"Αννέτ μου δίνει απεριόριστη εμπιστοσύνη, ενώ η Μπριζίτ ήταν διερκώς σε επιφυλακή."

— Ποιά είναι τα μελλοντικά σας σχέδια σχετικά με την Μπριζίτ;
— Είμαι βέβαιος πως έχω να γυρίσω το τελευταίο της φιλμ, όπως γύρισα το πρώτο της. Περιμένω να κληθεί ο Κλουζώ το θρόνο της να καταρρεύσει με το φιλμ «Η Αλήθεια», για να τον αναστήσω και πάλι ένα μετά.

— "Ο Γουόλτ Ντίσνεϋ, θα γυρίσει την αννέτ στη Βιέννη ένα φιλμ με θέμα τη ζωή του Μπετόβεν.

— Κατά την πρόσφατη παραμονή του στο Παρίσι, ο Μάρλον Μπράντο ήρθε στα χέρια με το θυρωρό ενός νυχτερινού κέντρου, που δεν έννοσε να τον αφήσει να μπει σ' αυτό, επειδή δε φορούσε γραβάτα.

— Το ζεύγος Μαρίνα Βλαντιμίροβνα - Ρομπέρτο Όσσελ φαίνεται αποφασισμένο, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, να προχωρήσει στο διαζύγιο. "Η Μαρίνα κατέθεσε την περασμένη εβδομάδα την αίτησή της για διαζύγιο στο δικαστήριο του Σηκουάνα. Το ζεύγος είχε παντρευτεί το 1955 και έχει αποκτήσει δύο παιδιά.

— Κατά το σύντομο πέρασμά του από το Παρίσι ο σκηνοθέτης Γιαν Νεγκουλέσκο (Το παιδί και το δελφίνι), αποκάλυψε στους δημοσιογράφους τα τρία φιλμ που ετοιμάζει. Θα γυρίσει στο Χόγκ-Κόνγκ το «Μικρό κόσμο της Σοφί Βανγκ» με τον Ούιλλιαμ Χόλντεν. Στη Γαλλία τη «Μηλόπιττα», μια κωμωδία με το Μωρίς Σεβαλιέ, και τέλος στο Χόλλυγουντ μια άλλη κωμωδία με τον τίτλο «Η γυναίκα του Λότ».

— "Ο Γκρέγκορ Πέκ θεωρείται ο λιγότερο δημοφιλής απ' όλους τους γόντες της έβδομης τέχνης. Ποτέ δεν ανοίγει το στόμα του για να πηγάει περισσότερα από το απολύτως απαραίτητο.

— Οι Ιταλοί επονομάζουν το Φράνκ Σινάτρα «Σινιόρ σπαγγέτο». "Απεκαλύφθη πως ο Φράνκ, που είναι Ιταλικής καταγωγής, καταρροχθίζει κάθε πρωί μια λίσσα από τα αγαπημένα του μακαρόνια, ποσινώντας τα από κάθε ρόφημα.

— "Ο Τσάρλυ Τσάπλιν (γυιός), 34 χρόνων, συνελήφθη από την αστυνομία στο Σάν Φρανσίσκο της Καλιφορνίας, επειδή οδηγούσε το αυτοκίνητό του μεθυσμένος. "Ετορεγε ζιγκ-ζαγκ στο δρόμο με τους τεύδους του δρόμου και χειροτέρεψε τη θέση του σφοδρίζοντας ειρωνικά κάτω από τη

μύτη του πόλιμαν, που τον σταμάτησε.

— Το "Ανζέ είναι η τρίτη γαλλική πόλις, στην οποία απαγορεύθηκε από το δήμαρχο η προβολή του φιλμ του Ροζέ Βαντίμ «Επικίνδυνες σχέσεις» το 1960.

— Πόιν φύνη για την Ισπανία ο Τζέιμς Στιούαρτ, μονιάδης κυνηγός, έπεδειξε στους Παρισινούς δημοσιογράφους το νέο όπλο, που ένα αγγλικό εργοστάσιο κατασκεύασε ειδικά γι' αυτόν. Δήλωσε πως θα το δοκιμάσει πάνω στις πέδικες, που καθώς πληροφορήθηκε άθγονον την εποχή αυτή στη χώρα του Φράνκο.

— Ποιά είναι τα σχέδιά σας για το μέλλον; τον ρώτησαν.

— Θα γυρίσω ένα γουέστερν με τον τίτλο «Ο δρόμος της Δύσεως» και ακολούθως ένα φιλμ για τον "Άλφρεντ Χίτσκοκ.

— Ποιά είναι η υπόθεση του δεύτερου;

— Την άγνωστ. "Ο Χίτσκοκ μου τηλεφώνησε και μου είπε: "Θα σε χρειαστώ για το προσεχές μου φιλμ. Είναι η ιστορία ενός ανθρώπου που δολοφονείται. Δεν ζήτησα να μάθω λεπτομέρειες. Μία και η πρότασι προέρχεται από το Χίτσκοκ, αυτό μου άρκει.

— "Η Σαμινίβ Σινγκεν είναι το νέο αστέρι στο οποίο ο γερμανικός κινηματογράφος στηρίζει μεγάλες ελπίδες. "Αντί να προσπαθή να δημιουργήσει θόρυβο γύρω από το όνομά της, όπως κάνουν συνήθως οι νεαρές στάρ, η Σαμινίβ εργάζεται συνεχώς στην άφανερα, προσπαθώντας να θάλη γερές θέσεις στην καριέρα της. Γι' αυτό και οι συμπαιρωτές της την αποκαλούν «Η μέλισσα της γερμανικής όδονης».

— "Ο Πάολ Νιούμαν και η σύζυγός του Τζόαν Γουόντγουορντ, θα παίξουν και πάλι μαζί στο φιλμ «Ο χαλκός ανθρωπος», του οποίου το γύρισμα αρχίζει στο Χόλλυγουντ στις 23 Νοεμβρίου, υπό τη διεύθυνση του Μάρκ Ρόμπσον. Είναι η ιστορία ενός "Αμερικανού βασιλιά του γάλλους, που έζησε στις άγρες του αιώνος. Την έγραψε ο Τζών Ο'Χάρα, που μās έδωσε πέρυσι το «Όδος Φρέντερικ άρ. 10».

— Στο φιλμ «Προορισμός τα άστρα», που θα έκη για θέμα τη ζωή του πατέρα των πυραύλων Βέρνερ φον Μπραουν, ο Γερμανός τεχνικός "Ερικ Σούκμαν, θα υποδυθή παρά το πλεονέκτο μένος του δρόμου και χειροτέρεψε τη θέση του σφοδρίζοντας ειρωνικά κάτω από τη

Ο Γκρέγκορ Πέκ

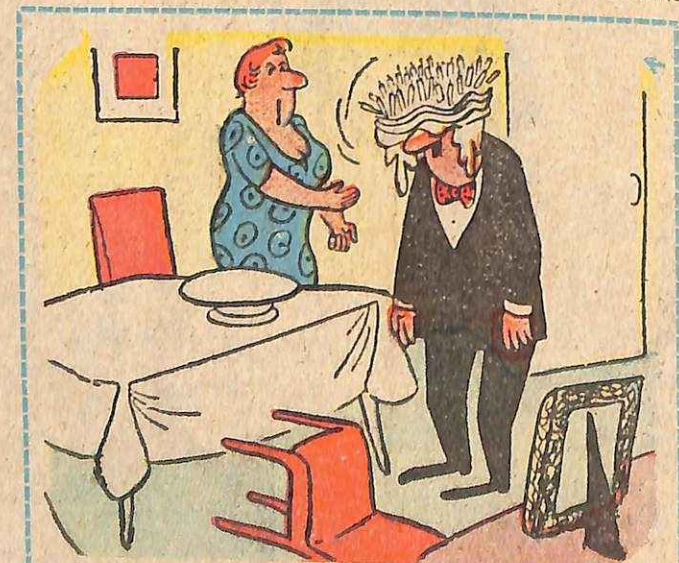
συστα. Προς το παρόν δε γίνεται κανένας λόγος να έρθει και στη χώρα μας το επαναστατικό αυτό σύστημα, του οποίου οι έγκραστασίες απαιτούν τεράστια έξοδα.

— Τα στούντιο της «Βικτορία» στη Νίκαια κινδυνεύουν να καταδαφιστούν. Πρόκειται για τα μοναδικά στούντιο, που η Γαλλία διαθέτει στην Κουαη "Ακτι", και τα οποία προτιμούν οι έλαιο παραγωγοί για το γύρισμα των ταινιών τους. Στα στούντιο αυτά γυρίστηκαν μεταξύ άλλων τα φιλμ «Καί ο Θεός έπλασε τη γυναίκα», «Ταυνογκός», «Η Μπαρντό "Θέλετε να χορεύετε μαζί μου", "Η δικαστική άποψη, που πληξή τη γαλλική κινηματογραφική δεδομένου ότι κατά το 1959 γυρίστηκαν στα στούντιο της Βικτορίας 19 φιλμ. Για να μετακόψει το στέγος της Νικαίας Ζάν Μεντεσόν προτίθεται ν' αγοράσει τις έκτασεις πάνω στις οποίες θοίσκονται τα έν λόγω στούντιο.

— Σε 4.043.607 δολάρια ανέρχεται η περιουσία που εγκατέλειψε στους κληρονόμους του ο Σερλ ντέ στην κόρη του Τσεσίλια ντέ Μιλ. Χάρπερ, η οποία ήταν η ντέ Μιλ του συνεργάτη. "Ο ντέ Μιλ δεν καίει με τη διαθήκη του ούτε ένα δολάριο στη γυναίκα του, ούτε ένα δολάριο, λέει ο ίδιος, έχει άρκετη περιουσία για να ζήσει άνετα τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής της.

— "Ο Μπάρο Τίτσεραλντ, ο οποίος υπέστη μια πολύ σοβαρή γειρονομική επέμβαση στον ένκεφαλου, θοίσκεται τώρα κατά τη δήλωση των γιατρών του εκτός κινδύνου.

— "Η Ντεμπούρα Κέο άπτετή άποφάσισαν να παντρευτούν στις 11 "Ιουλίου του 1960, στο Κλάστερ της "Ελβετίας.

ΓΕΝΕΟΛΙΑ

— Να μάθης άλλη φορά να μετράς σωστά τα κεριά, όχι να μου βάλεις δυο παραπάνω!

"Ουβέ Μιμιέ"

Ψηλά φρύδια!

Γραμμές λοξές και προς τα πάνω

ΤΟΝ φτενικό χειμώνα θα κυριαρχήσουν τα άγρα πρόσωπα. Η επιδερμίδα σας πρέπει να έχει την απόχρωσι του φιλντισι ή του έλεφαντινού. Αυτό αποφάσισαν οι αισθητικοί της γυναικείας όμορφιάς.

Όπως οι μεγάλοι οικισμοί δημιουργούν κάθε χρόνο μια γραμμή, έτσι κι οι αισθητικοί της όμορφιάς καθορίζουν κάθε χρόνο τη γραμμή του προσώπου και την απόχρωσι της επιδερμίδας.

Τα χρώματα της μόδας για τις τουαλέτες σας είναι έφετος το μαρρόν, το ζωηρό καφέ, το ζωηρό πράσινο, το γκρι-έλεφαν, το μωβ. Νά, λοιπόν, πώς θα αναρμονίσετε το πρόσωπό σας μ' αυτά τα χρώματα:

Φόν ντε τέν: Φυσικό (ήλιοκαμένα δέρματα) ή στην απόχρωσι των ξερών φύλλων (λευκά δέρματα).

Πούντρα: Μπέξ ρόζ πάλ.

Φτιασίδι για τα βλέφαρα: Τουρκουάζ ή γκρι-πέρολ.

Ρίμμελ και κραγιόνι για τα ματοτσινόρα: Γκριζό ή ανοιχτό μαύρο.

Ρουζ για τα χείλη: Άνοιχτό. Φρύδια: Μόλις υπογραμμισμένα. Κανένα φτιασίδι για τα μάγουλα.

Περίγυρος των χειλέων: Έντονα υπογραμμισμένος, ιδίως στις άκρες. Μέτωπο και μύτη: Άνοιχτόχρωμο φτιασίδι.

Ο Μπερνάρ Άντράμ «πρώτος αισθητικός της Γαλλίας για το 1959» δίνει, εξ άλλου, τις ακόλουθες συνταγές:

Α) Γραμμή.

Κατά γενικό κανόνα, πρέπει να έχετε ότι οι άνοιχτες γραμμές εναρμονίζουν. Συνεπώς, θα δώσετε στα φρύδια και το μάτι διευθυνσι προς τα πάνω, θα βουρτσίζετε τα ματοτσινόρα σας λοξά (ποτέ ίσια) και θα βάλετε το ρουζ στα μάγουλα σας με διευθυνσι προς τους κροτάφους.

1) Στρογγυλά πρόσωπα.— Όλες οι γραμμές πρέπει να είναι λοξές. Φρύδια πυκνά και κοντά, που θα διευθύνονται προς τα πάνω. Το επάνω χείλος έντονα βαμμένο, το κάτω πιο άχτονα. Θα χρησιμοποιήσετε ένα πινέλο σκούρο φόν ντε τέν για τον περίγυρο του προσώπου σας, για να το κάμει να πλησιάση προς το όβάλ (εικ. 1).

2) Τριγωνικά πρόσωπα.— Οι γραμμές των χειλέων και των φρυδιών πρέπει να εναρμονίζονται μεταξύ τους. Το φτιασίδι για τα βλέφαρα θα το βάλετε πολύ ψηλά, κάτω από το τόξο των φρυδιών. Το ρουζ στο πρόσωπο (αν νομίζετε πως σας χρειάζεται) θα το βάλετε πάνω στα μάλα με διευθυνσι προς την άκρη του ματιού (εικ. 2).

3) Τετράγωνα πρόσωπα.— Γραμμές τριγωνικές. Το φτιασίδι για τα βλέφαρα, κάτω από τα φρύδια, κάπως λοξά και με διευθυνσι προς τα επάνω και έξω. Το ρουζ στα μάγουλα σε σχήμα τριγώνου, με την κορυφή προς τα κάτω. Θα κάμει το κάτω χείλος όσο μπορείτε πιο παχύ (εικ. 3).

4) Μακρόστενα πρόσωπα.— Κι' εδώ επίσης οι γραμμές πρέπει να είναι τριγωνικές, όπως στα τετράγωνα πρόσωπα. Θα βάλετε, όμως, το φτιασίδι στα βλέφαρα ψηλά και στο εσωτερικό μέρος του ματιού. Θα κάμει πιο πυκνό το κάτω χείλος και θα τονίζετε με το κραγιόν τον περίγυρο του επάνω χείλους (εικ. 4).

Β) Διορθωτικό μακιγιάζ.

Πρώτος βασικός κανών: Τα κόκκινα και τα γκριζα φτιασίδια εξασθενίζουν κι' εξαφανίζουν τις γραμμές. Τα πράσινα, τα λευκά και τα ζων-παλ τονίζουν τις γραμμές και προβάλλουν ανόητο το πρόσωπο.

Δεύτερος βασικός κανών: Κάθε σκούρο φτιασίδι σβύνει την επίφανεσι που καλύπτει, ενώ κάθε άνοιχτόχρωμο φτιασίδι τη ζωηρεύει. Συνεπώς, θα μακιγιάριστε με άνοιχτόχρωμο φτιασίδι ένα χαμηλό μέτωπο ή ένα σαγόνι που φεύγει προς τα μέσα. Θα χρησιμοποιήσετε, αντίθετα, σκούρο φτιασίδι για ένα μέτωπο που είναι πολύ ψηλό, για μια χοντρή μύτη, για ένα μεγάλο σαγόνι. Προσέξετε,

σχήμα τριγώνου, διευθύνοντας το προς τα έξω και επάνω. Το κάτω χείλος πιο πλατύ. Χτένισμα κοντό και φουντωτό, ποτέ στρώτο (εικ. 6).

7) Πρόσωπο πλατύ και κοντό.— Θα βάλετε το ρουζ στους κροτάφους και θα το προεκτείνετε ως τ' αυτιά. Θα το κατεβάσετε κατόπιν, σβύνοντας το όλοσα ως το σαγόνι. Θα περάσετε μ' ένα λευκό φόν ντε τέν τη ραχή της μύτης, εκ των κάτω προς τα άνω και το μεταξύ των φρυδιών κειό. Θα στογγυλέψετε, τέλος, το κάτω χείλος (εικ. 7).

8) Μάτια που προεξέχουν.— Θα περάσετε μ' ένα σκούρο φτιασίδι το εσωτερικό μέρος των βλεφάρων, ακριβώς κάτω από τη ρίζα των φρυδιών. Για τα φρύδια θα χρησιμοποιήσετε ένα κοσμητικό μαύρο ή σκούρο γκριζό. Θα κάμει τα φρύδια σας λεπτά. Θα τονίζετε, τέλος, την άκρη του επάνω βλεφάρου μ' ένα κραγιόνι μαύρο ή σκούρο γκριζό (εικ. 8).

9) Άνεχτες μάτια μικρά και στρογγυλά.— Θα υπογραμμίζετε την άκρη του επάνω βλεφάρου με μια έντονη κραγιονιά που θα διευθύνεται από το εσωτερικό μέρος προς τα έξω. Θα συνεχίζετε αυτή την κραγιονιά και πέρα από το μάτι, διευθύνοντας την ελαφρά προς τα πάνω. Θα γεμίζετε τα ενδιάμεσα κενά με το κραγιόν. Θα βουρτσίζετε τα ματοτσινόρα σας προς τα έξω (εικ. 9).

10) Άνεχτες χοντρή μύτη.— Θα κάμει τα φρύδια σας όσο μπορείτε πιο πυκνά. Θα περάσετε τα περύγια της μύτης μ' ένα σκούρο φόν ντε τέν ή μ' ένα σκούρο κραγιόν. Θα κάμει πλατύτερο το επάνω χείλος (εικ. 10).

Ο Μπερνάρ Άντράμ τονίζει, εξ άλλου, ότι για να «καθίση» το μακιγιάζ πρέπει να καθαρίσουμε προηγουμένως και να αφυγνίσουμε το δέρμα. Ο καθαρισμός θα γίνει μ' ένα ελαφρό γάλα. Θα περάσετε κατόπιν το πρόσωπό σας με μια τσιγκιτική λοσιόν που σφίγγει τους πόρους και ζωηρεύει την κυκλοφορία.

Έπειτα απ' αυτή την προπαρασκευή, που είναι απαραίτητη, χρησιμοποιήστε εηρό φόν ντε τέν, που μπορεί να είναι εηρό ή υγρό. Αν το πρόσωπό σας με ένα κομμάτι βαμπακι, που θα το βρέξετε βασική πούντρα σας, δηλαδή την πούντρα που έχει την ίδια απόχρωσι με το φόν ντε τέν και που το κάνει να εναρμονιστεί.

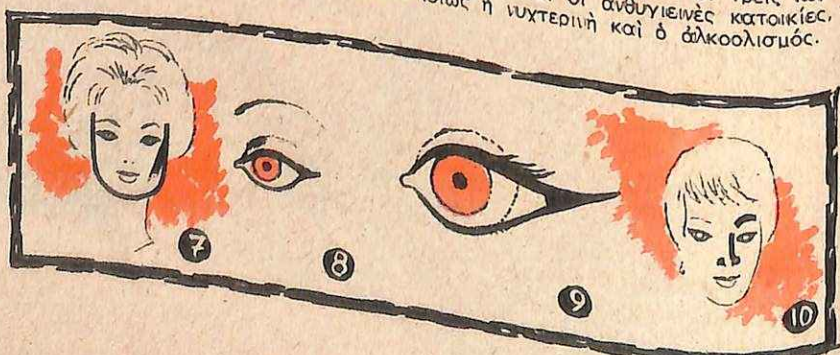
Αν θέλετε μπορείτε να βάλετε κατόπιν μια πούντρα πιο άνοιχτη. Αμέσως στα δύο πουντραρίσματα πρέπει να μεσολαβήσουν 5 τουλάχιστον λεπτά.

Το μακιγιάζ των ματιών θα γίνει ύστερα από το μακιγιάζ του προσώπου. Κι' αυτό είναι λογικό. Γιατί έχετε τώρα σε ποιο πρόσωπο πρέπει να προσαρμόσετε τα μάτια σας. Ένω, αν το κάνετε πρώττερα, δεν θα είχατε το απαραίτητο μοντέλο μπροστά σας.

Τα χείλη σας θα τα βάλετε τελευταία από όλα. Το βάσιμό τους είναι η τελευταία πινελιά που δίνει ο ζωγράφος στον πίνακά του.

Οι κυριώτερες αιτίες της φυματιώσεως

Σύμφωνα με μια έρευνα των Γάλλων Ιατρών, οι τρεις κυριώτερες αιτίες της φυματιώσεως είναι οι άθυγιεινες κατοικίες, η πρόσθετη εργασία και ιδίως η νυχτερινή και ο αλκοολισμός.

Η Κόκκινη Φύλλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μαλέγκρ προτείνει στο Βαλουά να σκοτώσουν την Μάρμπελ μέσα στο κελλί της, για να εμποδίσουν τον βασιλιά να την ξαναδω. Στο μεταξύ, η Ζιλυπέρτη προπαθεί να κερδίση την εμπιστοσύνη της Μυρτίλλης και καταφέρει να την πείση να της πη που μπορεί να βρή τον Μπουριντάν. Η Ζιλυπέρτη όμως, έχει κατακρησά ένα σατανικό σχέδιο για να εκδικηθεί τον Μαλέγκρ. Την άλλη μέρα, η βασιλίσσα πηγαίνει στο θρητοφείο της κι' εκνευρισμένη όπως είναι, δίδωνει τον Στραγκέλντο και τους άλλους φρουρούς. Ο Μπουριντάν κι' οι σύντροφοί του παρακολουθούν από ένα παράθυρο του σπιτιού των Ράλλαι τις κινήσεις της. Σε κάποια στιγμή, ο Γκωτιέ αποπειράται να την σκοτώσει μ' ένα βέλος. Άλλ' ο Φίλιππος μπαίνει τότε από το παράθυρο στην αυλή του θρητοφείου κι' ανοίγει την πόρτα του θύναται προς τη βασιλίσσα. Άλλ' η έγκαιρη επέμβασι του Φίλιππου, που πήδησε κι' αυτός από το παράθυρο, ύστερα από τον αδελφό του, την σώζει και πάλι. Οι δυο αδελφοί ανεβαίνουν κατόπιν στο σπιτιό όπου ονοκινί που τους έριξε ο Μπιγκόρν.

150ν — Είναι ο φίλος μας, ο αρχιδικαστής Ζάν ντε Πρεσού, είπε ο πρώτος.

Πέρασαν μερικά λεπτά. Οι στρατιώτες, που βρίσκονταν απ' έξω άρχισαν ύστερα να χτυπάνε με τις λόγχες τους την πόρτα, που, παλιά όπως ήταν, δεν άργησε να σωριαστή κάτω.

— Επάνω τους! ούρλιαξε ο Ζάν ντε Πρεσού.

— Επάνω τους!... Σκοτώστε τους! άκούστηκαν πολλές φωνές.

— Όχι! είπε μια καινούργια φωνή. Πρέπει να τους πιάσετε ζωντανούς!

Εκείνος που είχε πη αυτά τα λόγια, ήταν ο Άνγκερράν ντε Μαρινύ.

— Ο δολοφόνος του πατέρα μας! είπαν με μια φωνή ο Φίλιππος κι' ο Γκωτιέ ντ' Ωλναι.

Ο πατέρας της Μυρτίλλης! τραύισε ο Μπουριντάν.

Ο Ζάν ντε Πρεσού κι' οι τοξότες του σταμάτησαν αμέσως.

Στην άλλη άκρη του διαδρόμου στέκονταν οι δυο Ωλναι, που είχαν βγάλε τα ξίφη τους, ο Γκυγιώμ Μπουρράσκ κι' ο Ρικέ Ωλναι, που κρατούσαν τα έγχειριδιά τους κι' ο Μπουριντάν, που είχε σταυρώσει τα χέρια του στο στήθος.

Ο Λανσελό Μπιγκόρν είχε εξαφανιστή.

Ο Μαρινύ έκαμε μια κίνησι με το χέρι του κι' ο Ζάν ντε Πρεσού είπε αμέσως:

— Ζάν Μπουριντάν, Φίλιππε ντ' Ωλναι, Γκωτιέ ντ' Ωλναι, Γκυγιώμ Μπουρράσκ, Ρικέ Ωλναι, εγώ, ο Ζάν ντε Πρεσού, αρχιδικαστής των Παρισίων, σας συλλαμβάνω ως ενόχους προδοσίας και αποστασίας και σας καταδικάζω, χωρίς άλλη διατύπωσι ή δίκη, να πεθάνετε στο ικρίωμα του Μονφωκόν. Χάρις στη μεγαλοφυΐα του βασιλιά μας, όμως, σας δίνω δέκα λεπτά καιρό για να εξομολογηθήτε τα εγκλήματά σας και να πάρετε άφεσι άμαρτιών, αν οι εξομολογητές σας σας κρίνουν άξιους γι' αυτήν. Έπειτα από αυτή την εξομολόγησι, θα οδηγηθήτε στο Μονφωκόν, όπου ο δήμιος θα σας κοιμάση από το λαιμό, όπου να επέλθη ο θάνατος. Και τώρα πείτε μου: Θέλετε να παραδοθήτε ή προτιμάτε να διατάξω τους στρατιώτες μου να ορμήσουν πάνω σας.

— Φυλάξου, αρχιδικαστή του διαβόλου! φώναξε ο Ωλναι, κουνώντας απειλητικά το έγχειριδιό του.

— Ο Θεός να δώση να σε κρεμάσουν δχι από το λαιμό, άλλ' από τα πόδια, όπως τους ληστές! είπε ο Μπουρράσκ.

Ο Ζάν ντε Πρεσού γύρισε στους τοξότες του, για να τους διατάξη να έπιτεθούν.

— Άλλ' ο Μαρινύ προχώρησε ένα βήμα κι' άπλωσε τα χέρια του για να κάμη δλους να σωπάσουν.

— Φίλιππε ντ' Ωλναι, Γκωτιέ ντ' Ωλναι, Ρικέ Ωλναι, Γκυγιώμ Μπουρράσκ, η δικαιοσύνη του βασιλιά σας καταδικάζει, άλλ'

ή ανεξάντλητη επιείκειά του σας γλυτώνει από την ποινή σας, είπε.

Έδωσε ταυτόχρονα μια περαμνή και την έδωσε στον αρχιδικαστή, που την πήρε στα χέρια του, κάνοντας μια βαθειά υπόκλισι.

— Η βασιλίσσα ζήτησε και πέτυχε από το βασιλιά να σας δώη χάρι, συνέχισε ο Μαρινύ.

Μια περιγελαστική φωνή, που έμοιαζε με γκάρισμα γαϊδάρου άκούστηκε από το βάθος του σπιτιού. Οι τοξότες άρχισαν να μουρμουρίζουν από τη λύσσα τους. Άλλ' η έπιδηλητική ψυχραιμία του Μαρινύ τους κράτησε στις θέσεις τους.

— Δεν τέλειωσα, είπε ο πανίσχυρος πρωθυπουργός. Φίλιππε και Γκωτιέ ντ' Ωλναι, είσατε ελεύθεροι, χωρίς περιορισμούς. Η περιοχή του Ωλναι είναι και πάλι δική σας.

Θα πάρετε ακόμη είκοσι χιλιάδες σκούδα ο καθένας. Με το μοναδικό όρο, όμως, ότι θα φύγετε από το Παρίσι με συνοδεία, που θα σας άφιση μόνο, αφού απομακρυνθήτε τρεις λύτες απ' αυτή την πόλι και δε θα ξαναγυρίσετε εδώ χωρίς προηγούμενη άδεια του βασιλιά.

Το γκάρισμα του γαϊδάρου άκούστηκε άλλη μια φορά.

— Και σεις επίσης Ρικέ Ωλναι και Γκυγιώμ Μπουρράσκ, είσατε ελεύθεροι, συνέχισε ατάραχος ο πρωθυπουργός. Θα διατηρήσετε τους τίτλους του αυτοκράτορα της Γαλλίας και του βασιλιά της Αιθιοπίας, καθώς κι' όλα τα προνόμιά σας... Όλα αυτά χωρίς κανένα δρό...

Ο αρχιδικαστής κι' οι τοξότες του άς κάμουν τόπο για να περάσουν οι άνθρωποι, που πήραν χάρι από το βασιλιά.

Ο αρχιδικαστής σήκωσε το χέρι του.

— Φίλιππε και Γκωτιέ ντ' Ωλναι, Γκυγιώμ Μπουρράσκ και Ρικέ Ωλναι, είσατε άμέσως. Διαφορετικά, θα πεθάνετε!

— Αποφασίστε, φώναξε ο Μαρινύ. Αν θέλετε τη ζωή και την ελευθερία σας, φύγετε άμέσως. Διαφορετικά, θα πεθάνετε!

— Θα πεθάνουμε, είπε ο Φίλιππος. Έστω. Θα μπορούμε να περπατηνέμεσαστε τότε, ότι εξολοβώσατε άδελφή την οικογένειά μας.

— Πιάστε τους δλους! ούρλιαξε ο Μαρινύ. Έπάνω τους! Βρυχήθηκε ο Ζάν ντε Πρεσού.

Σκοτώστε τους δλους! φώναξαν οι τοξότες, που άωρμησαν άμέσως.

Άλλ' άκούστηκαν άμέσως ούρλιασματα πάνου. Οι τομυροί, που είχαν την άπειρσκηψία να πλησιάζουν, σωριασθηκαν χάμω, χτυπημένοι από τα ξίφη των δυο Ωλναι και τα έγχειριδιά του Ωλναι και του Μπουρράσκ.

Ο Μπουριντάν έδωσε τελευταίος το μακρύ ξίφος του κι' άρμησε έναντιόν του Πρεσού.

— Πάρε, όπου να έρθη η σειρά του Μαρινύ! του φώναξε, πληγυνώντας τον στο στήθος.

Ο Πρεσού έπεσε στα χέρια δυο τοξοτών, που έτρεφαν να τον πιάσουν.

Ο Μαρινύ παρακολούθησε με άγνία το θέαμα. Ο άνθρωπος αυτός, που άγαπούσε την κόρη του, ήταν σι' αλήθεια, επικίνδυνος και προμερς αντίπαλος.

Από τους δεκαπέντε τοξότες, που είχαν μπη στο σπιτιό, έφτα η όκτώ είχαν σωριαστή κάτω, τραυματισμένοι ή νεκροί. Οι άλλοι άρχισαν να υποχωρούν.

Ο Μαρινύ έφερε τότε στο στόμα του μια άσημνια σφυρίχτρα, που κρεμόταν από το λαιμό του και σφύριξε δυνατά. Καμμία σαπανταριά τοξότες, που είχαν στο στήθος τους το οικόσημο του πανίσχυρου πρωθυπουργού, άωρμησαν άμέσως μέσα στο σπιτιό.

Άλλ' δεν είδαν κανένα μπροστά τους.

— Κατάρα! βρυχήθηκε ο Μαρινύ.

Ο Μπουριντάν κι' οι φίλοι του είχαν εξαφανιστή.

Τη στιγμή που οι τοξότες έμπαιναν στο σπιτιό, ο Λανσελό Μπιγκόρν εξαφανισθηκε στο βάθος του διαδρόμου.

— Ακολουθήστε με! φώναξε στους συντρόφους του.

— Έμπρός! είπε ο Ωλναι.

— Όχι, πια! φώναξε ο Μπιγκόρν. Έμπιστευθήτε σε μένα!

Και τότε έδεξε να μά πόρτα, που βρισκόταν στο βάθος. Οι δυο Ωλναι έτρεξαν πρός τα εκεί. Ο Μπουριντάν έσταξε...

Για τα στραβά σου τα... (καμιά θα αυχτή στη γειτό. (νιά ή σάρα και η μάρα και θα μου λέν άλοι, (βαρρρρ, πώς άγκαζε κυκαφορώ με κινήτη... καμράρα!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και τότε έδεξε να μά πόρτα, που βρισκόταν στο βάθος. Οι δυο Ωλναι έτρεξαν πρός τα εκεί. Ο Μπουριντάν έσταξε...

«Αλλ' ο Ώντρου κι' ο Μπουρράσκ τόν τράβηξαν μαζί τους.
Ο Μπιγκόν δεν είχε χάσει τόν καιρό του. Είχε συγκεντρώσει μέσα σ' αυτή τήν αβούσα όλα τ' αμύδια, πού βρίσκονταν σ'α γειτονικά δωμάτια. Όταν οι πέντε φίλοι μπήκαν εκεί, έκλεισε τήν πόρτα κι' έσπρωξε πίσω απ' αυτήν ένα μεγάλο μπαούλο.
Βοηθήστε με τώρα να φέρω πίσω από τήν πόρτα και τ' άλλα πράγματα, είπε.
«Επειτα από λίγο, πίσω από τήν πόρτα, είχε σχηματισθ' ένα απόρητο όχρωμα από καρέκλες, πολυθρόνες, τραπέζια, μπαούλα, κασέλες, σκεύη τής κουζίνας, κλπ.
Τό όχρωμα αυτό θα μπορούσε να κρατήση κάμποσα λεπτά, είπε ο Μπιγκόν στους συντρόφους του. Και τώρα, νά ή οδός τής υποχωρήσεως.
Και τούς έδειξε ένα σχοινί, πού κρεμόταν από τό παράθυρο του δωματίου. Τό παράθυρο αυτό έδρασε στήν πρώτη από τīs αλές τού θηριοτροφείου.
Από τό άλλο μέρος τής πόρτας, ακούγονταν φωνές και δυνατά χτυπήματα.
Στό τέλος, ή πόρτα άνοιξε από πάνω ως κάτω. Πίσω απ' αυτήν πρόβαλαν οι τοξότες τού Μαρινύ.
Είχε νυχτώσει πιά.
Οι στρατιώτες τού Μαρινύ είχαν άναψει πυρσούς. Αλλά τό διπλανό δωμάτιο ήταν βυθισμένο στό σκοτάδι. Κι' εκείνοι, πού βρίσκονταν μέσα σ' αυτό, προστατεύονταν από τό περίεργο όχρωμα τού, ενώ οι άλλοι δέ μπορούσαν νά τούς φτάσουν.
«Ας τελειώνω! είπε ο Μαρινύ, δίνοντας τό σύνθημα τής επιθέσεως.
«Εμπρός! φώναξε ο Μπουριντάν.
Τά ξίφη τους, περνώντας άνάμεσα από τά κενά, πού άφηναν τά σωριασμένα έπιπλα, έκαναν θρόσις στους αντίπαλους τους, πού ό σκενός χάρος τούς έμπροστά να κινθούν.
«Είναι ώρα ν' άρχισή ή υποχώρησι, είπε ο Μπουριντάν.
Ο πρώτος, πού κατέβηκε ήταν ο Γκυγιόμ Μπουρράσκ. Επειτα ήθε ή σειρά τού Γκυγιόμ ν' άναί. Ο φίλιππος τόν άκολουθήσε.
Εκείνη τή στιγμή, τό μεγάλο μπαούλο υποχώρησε και τά πράγματα, πού βρίσκονταν πάνω σ' αυτό έπεσαν με πάταγο.
«Γρήγορα! φώναξε ο Μπουριντάν.
Ο Ρικέ Ώντρουά διασκέλισε τό παράθυρο, πιάστηκε από τό σχοινί κι' άρχισε νά κατεβαίνει.
«Η σειρά σας, άφέντη, είπε ο Μπιγκόν.
Κατέβα, τόν πρόσταξε ο Μπουριντάν, ενώ βύθισε τό ξίφος του στό στήθος ενός από τούς έπιτιθεμένους.
«Ένα λεπτό άργότερα, διασκέλιζε κι' αυτός τό παράθυρο.
Οι τοξότες άναποδονύριζαν τώρα τά έπιπλα κι' άνοιγαν δρόμο μπροστά τους. Αλλά τό δωμάτιο ήταν πιά άδειο.
Στό μεταξύ, τρεις από τούς φρουρούς τού θηριοτροφείου, ακούγοντας θόρυβο στήν αλλη και νομίζοντας πώς τά θηρία είχαν βγή από τά κλουδιά τους, έτρεξαν πρός τά εκεί. Ο Γκυγιόμ άρπαξε τόν έναν απ' αυτούς κι' ο Μπουρράσκ τό δεύτερο.
«Τσιμουδιά, αν θέλετε τή ζωή σας, τούς φώναξαν.
Ο Μπουριντάν στήριξε τήν αίχμη τού έγχειριδίου του στό λαιμό τού τρίτου.

— «Ανοιξε μας τήν πόρτα! τού είπε επιτακτικά.
Ο φρουρός υπάκουσε, τρέμοντας.
Μερικές στιγμές άργότερα, οι έξη φίλοι βρίσκονταν στό δρόμο.
«Υστερα από λίγο, έφτασε ο Στραγκίλντο. Τόν συνόδευε ο λοχαγός ντε Τρανκαβέλ, μ' ένα απόσπασμα βασιλικών φρουρών.
«Όπως θα μαντεύουν οι άναγνώστες μας, εκείνος, πού είχε ξεσηκώσει τόν Μαρινύ και τό Ζάν ντε Πρεσσόν, δεν ήταν άλλος από τόν Στραγκίλντο. Όταν έφτασε στό Λούβρο, ή πρώτη του δουλειά ήταν νά στείλει ένα άμεί για νά παραλάβη τή βασιλίσσα. «Επειτα έτρεξε νά βρή τόν πρωθυπουργό και τόν αρχιδικαστή.
Ο Στραγκίλντο έρχόταν τώρα μαζί με τόν Τρανκαβέλ, πού είχε έντολή από τή βασιλίσσα νά παραλάβη τόν Μπουριντάν κι' εκείνους από τούς συντρόφους του, πού δέ θα ήθελαν νά παραδοθούν.
Ο θηριοδασκάτης, μόλις έφτασαν στό θηριοτροφείο, κατάλαβε με τήν πρώτη ματιά τά πάντα.
— Αυτός ο ήλιθιος ο Μαρινύ τούς άφησε νά τού ξεφύγουν! μουρμούρισε άνάμεσα σ'α δόντια του.
Γύρισε έπειτα στους ανθρώπους του, πού έστεκαν τρομαγμένοι άνοιξά τού.
— Ποιός από σας άνοιξε τήν πόρτα; ρώτησε.
«Εγώ, άπάντησε μιά φωνή. Αυτός ο δαίμονας μουδάλε...
Δέν πρόφτασε νά πη τίποτ' άλλο. Ο Στραγκίλντο έβγαλε τό έγχειριδίό του και, με μιά άστραπιαία κίνησι, τού τόκωσε ως τή λαθή μέσα στό στήθος. Ο δυστυχισμένος σωριάστηκε άμέσως νεκρός.
— Σηκώστε τόν από δω, είπε ύστερα ο Στραγκίλντο. Από πού έφυγαν αυτοί οι Σατανάδες;
Οι φρουροί τού έδειξαν με τό γέρι τους τή διέξοδο τής Άγοράς. Ο Στραγκίλντο έφυγε τρέχοντας πρός τά κεί.

Τό σχέδιο τής Ζιλιμπέρτης

Η Ζιλιμπέρτη, μόλις γύρισε στό μέγαρο τού Βαλουά, πήγε νά βρή τό Σιμόν Μαλέγκρ, πού έμενε σ' ένα δωμάτιο, κοντά σ'α διαμερίσματα τού πρίγκηπα.
Ο Μαλέγκρ καθόταν μπροστά σ' ένα τραπέζι κι' εξέταζε προσεχτικά ένα μπουκαλάκι, πού κρατούσε σ'α χέρια του.
«Α, καλά πού ήρθε, είπε, βλέποντας τή Ζιλιμπέρτη. Κι' ότi ήμουν έτοιμος νά στείλω νά σε φωνάξουν, γιατί έχω διαταγές από τόν άφέντη μας γιά σένα.
Η Ζιλιμπέρτη άνατρίχισε.
— Τί τρέχει; ρώτησε.
— Βλέπεις αυτό τό μπουκαλάκι; τής είπε ο Μαλέγκρ.
— Πιρίχει δηλητήριο; ρώτησε άμέσως ή Ζιλιμπέρτη.
— Τί τρομερή, πού είσαι! άπάντησε ο Μαλέγκρ, με προσποιητό θαυμασμό.
— Γιά ποιόν; ρώτησε ψυχρά ή Ζιλιμπέρτη.
— Θα σου τό πω, καλή μου φίλη, άπάντησε ο Μαλέγκρ. Μέσα στό Τέμπλο βρίσκεται αυτή τή στιγμή μιά γυναίκα... πού τήν ξέρεις. Είναι εκείνη, πού σου είπα νά παρακολουθήσης τήν ήμερα, πού έγινε ή σύγκρουσι στό Πρέ-ω Κλέρκ και πού είχες τήν

καλωσύνη νά μου πής κατόπιν πού μένει...
Η Ζιλιμπέρτη έβγαλε ένα υπόκοφο μουγκήριτό.

— Α, βλέπω πώς είσαι θυμωμένη μαζί μου, συνέχισε ο Μαλέγκρ. Έχεις άδικο, όμως, γιατί τό συμφέρον μας απαιτεί νά είμαστε ενωμένοι... άφού, άλλωστε, πρόκειται νά παντρευτούμε. Μην ξεχνάς, ότi σε μένα χρυσάφι τήν εύνοια πού σου έδειξε τελευταία ο άφέντης μας. Γιατί, όχι μόνο σου άνέθεσε ν' άγρυπνής πάνω στή νέα, αλλά σου κάνει τήν τιμή νά εμπιστευθ' σε σένα...
— Και τό ξεμπρόδεμα τής γριάς, συμπλήρωσε ή Ζιλιμπέρτη.
— Ε, σίγουρα, είσαι ή πιό έξυπνη γυναίκα, πού υπάρχει στόν κόσμο, είπε ο Μαλέγκρ. Θα πάρεις, λοιπόν, αυτό τό μπουκαλάκι και θα πας στό Τέμπλο. Τί θα κάνης έπειτα, αυτό είναι δική σου δουλειά... Είχα άδικο, λοιπόν, όταν σου έλεγα πώς θάκανες τήν τύχη σου κοντά μου;
Η Ζιλιμπέρτη σκέφτηκε μερικές στιγμές.
— Σύμφωνοι, είπε έπειτα. Σε δυό ώρες ή γυναίκα αυτή θα είναι νεκρή.
Ο Μαλέγκρ άνατρίχισε. «Όσο κι' αν ήταν συνηθισμένος στό έγκλημα, ή ψυχραιμία τής Ζιλιμπέρτης τού έκανε έντύπωσι.
— Ζιλιμπέρτη, τής είπε, παρά τίς φαγομάρες μας, είμαι βέβαιος πώς θα συνεννοηθούμε στό τέλος. Σε λίγο, θα κολυμπάμε κι' οι δυό μέσα στό χρυσάφι... Σου είπα νομίζω πώς είδα τόν Λανσελό Μπιγκόν, πού είναι σύμφωνος νά μας βοηθήση. Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αυτό;... Ο άφέντης μας θ' άνοιξη τά χρηματοκιβώτια του και θα σου δώσ' όλο τό χρυσάφι, πού βρίσκεται μέσα σ' αυτά... Λέω σε σένα, γιατί εγώ δέ θέλω παρά νά είμαι ο ύπερπληθής σου ή ο άφοσιωμένος σύζυγός σου... αν, βέβαια, μου κάμης αυτή τήν τιμή... Ξέρεις, άλλωστε, πώς σ' αγαπάω...
— Τό ξέρω πώς μ' αγαπάς, άπάντησε ή Ζιλιμπέρτη, κάνοντας πώς είχε συγκινηθ' από τά λόγια του. Καί, γιά νά σου δείξω πόσο μεγάλη είναι ή εμπιστοσύνη, πού έχω δέ σ'ενα, θα σ' άφίσω στό πόδι μου ν' άγρυπνής πάνω στή Μυρτίλλη... Ο άφέντης μας μου είπε νά μη φανερώσω σε κανένα σε ποιό δωμάτιο βρίσκεται. Εγώ, όμως, θα τό πω σε σένα... Έτσι, όση ώρα λείψω στό Τέμπλο, θα έχω τό κεφάλι μου ήσυχον. Δώσε μου τώρα τό μπουκαλάκι κι' άκολουθήσε με.
Βγήκαν μαζί στό διάδρομο.
— Εγώ θα προχωρήσω μπροστά, τού είπε σιγά ή Ζιλιμπέρτη. Περνώντας μπροστά από τήν πόρτα τής Μυρτίλλης, θα τήν άγγίξω με τό χέρι μου και συ θα καταλάθης... Πρόσεξε, όμως, αν ο άφέντης μας μάθ' ότi σου είπα πού βρίσκεται ή Μυρτίλλη, θα με σκοτώσ' άμέσως.
Σανάσμιζαν σε λίγο σε μιά από τīs αλές τού μεγάρου.
— Είδες καλά ποιά πόρτα χτύπησα; είπε ή Ζιλιμπέρτη. Εκεί βρίσκεται ή μικρή Μυρτίλλη... Άκούσε τώρα... Έχω μιά ιδέα, πού θα μας κάνει νά πάρωμε κάμποσα χρήματα από τόν άφέντη μας...
— Ποιά είναι αυτή ή ιδέα; ρώτησε ο Μαλέγκρ, με περιέργεια.
— Θα σου τήν πω όταν θα γυρίσω από τό Τέμπλο, άπάντησε ή Ζιλιμπέρτη.
— Καί γιατί όχι τώρα;
— Μπορεί νά μάς άκούσουν...
Πήρε ταυτόχρονα εμπιστευτικό ύφος.
«Υπολογίζω πώς θα γυρίσω τά μεσά-νυχτα από τό Τέμπλο, συνέχισε. Θα με περιμένεις μπροστά στή χαμηλή πόρτα, πού βρίσκεται στό πίσω μέρος. Θα χτυπήσω τρεις φορές και θα μ' άνοιξης. Θα μπορούσ'ε τότε κούσουν.
Η Ζιλιμπέρτη, έπειτα απ' αυτά τά λόγια, έφυγε.
— Τί μπορεί νά με θέλη; άναρωτήθηκε ο Μαλέγκρ, όταν έμεινε μόνος. Είμαι πολύ περήφανος νά τό μάθω.
Η Ζιλιμπέρτη, φεύγοντας από τό μέγαρο, με τό δηλητήριο, πού τής είχε δώσει ο Μαλέγκρ. Συνέχισε έπειτα με άργά βήματα τό στή. Λίγη ώρα άργότερα, έμπαινε στό μικρό σπιτάκι με τīs τριανταφυλλίες, πού βρίσκονταν κοντά στό Τέμπλο κι' όπου ο ψευτοέγκαστος ή άλλος ντε Μαρινύ, είχε τό σπίτι αυτό ήταν τώρα έρημο κι' ή Ζιλιμπέρτη σκέφτηκε πώς, αντί νά γυρίξ' άσκαρά στους δρόμους, θα ήταν καλύτερο νά περιζών από τή στιγμή, πού τήν άφέντη νά σ'ατανικό σχέδιό τής.
Η Ζιλιμπέρτη μπήκε μέσα στό σπίτι σά νά είχε φύγει από κεί μόλις πριν από λίγη ώρα κάθισε σε μιά πολυθρόνα κι' βυθίστηκε σ'α σκέψεις τής. Τό σκούδι ήταν πυκνό

δλόγυρα.

Άκούστηκαν, σαφινικά, έντεκα χτυπήματα σ' ένα γειτονικό ρολόγι. Η Ζιλιμπέρτη σηκώθηκε.

— Είναι ώρα γιά νά είσοδηίσω τόν άφέντη μου, ψιθύρισε μ' ένα σατανικό μορφοσμό. Ο Βαλουά θα πιάση επ' αυτοφώρω τό Μαλέγκρ και δέ θα τό μείνη ή παραμικρή άμφιβολία, ότi τόν προβίδει... Έτσι, θα έκδικηθώ τόν άξιαγάπητο μνηστήρα μου. Τό λιγώτερο, πού θα διατάξω ο Βαλουά, θα είναι νά τόν θανατώσουν με σιγανή φωτιά... Νομίζω πώς καλά τά κατάφερα. Σ' τις δώδεκα, ο Μαλέγκρ θα με περιμένη πίσω από τή μικρή πόρτα. Αλλ' αντί γιά μένα, θα δ' ή Μπουριντάν και τούς συντρόφους του, πού θα τόν άναγκάσουν νά τούς οδηγήση στό δωμάτιο τής Μυρτίλλης. Τήν ώρα αυτή πρέπει νά νά έμφανισθ' ο Βαλουά...
Η Ζιλιμπέρτη, άκούστηκαν τρία χτυπήματα στήν πόρτα.
— Α, νά τήν, ψιθύρισε ο Μαλέγκρ, δίνοντας τīs κακές σκέψεις από τό μυαλό του.
Κι' άνοιξε τήν πόρτα... Αλλ' αντί γιά τή Ζιλιμπέρτη, είδε έξη άντρες μπροστά του. Οι άνδρωποι αυτοί τόν έσπρωξαν κι' ύστερα έκλεισαν τήν πόρτα πίσω τους.
Βοήθ...
Αλλά δέν πρόφτασε ν' άποτελειώση. Η πλάτη άπαλήν τού Μπουρράσκ τού έκλεισε στό στόμα. Ο Μπουριντάν στήριξε ταυτόχρονα τήν αίχμη τού έγχειριδίου του πάνω στήν καρδιά του.
— Πού είναι ή Ζιλιμπέρτη; τόν ρώτησε. Ο Μαλέγκρ άναγνώρισε τό Μπουριντάν.
— Άφεντ' τον νά μιλήση, είπε ο Μπουριντάν στό Μπουρράσκ.
Ο αυτοκράτορας τής Γαλιλαίας τράβηξε λίγο τό χέρι του, σε τρόπο πού, αν ο Μαλέγκρ έκανε νά φωνάξη, θα τού ξαναδούλωνε άμέσως τό στόμα.
— Πού είναι ή Ζιλιμπέρτη; ξαναρώτησε ο Μπουριντάν.
— Δέν ξέρω, άπάντησε ο Μαλέγκρ. Έπρεπε νά ήταν έδώ... Αλλά, σ'α παρακαλώ νά σκεφθ'ε, ότi ανήκα στήν υπηρεσία τού πρίγκηπα Καρόλου τού Βαλουά...
— Άρκετά! φώναξε ο Μπουριντάν. Οδηγήσε μας κοντά στή Μυρτίλλη.
Κοντά στή Μυρτίλλη! είπε έκπληκτος ο Μαλέγκρ. Α, καταλαβαίνω τώρα σε ποιά παγίδα με παρέσυρε ή Ζιλιμπέρτη!... Εύπα- τριδες μου, σ'α παρακαλώ νά με λυπηθ'ε... Δέ μπορώ νά θέλετε τό θάνατο ενός φτωχού άνθρώπου...
— Έχεις ένα λεπτό γιά ν' άποφασίσης, τού είπε ο Μπουριντάν, πιέζοντας δυνατά τήν αίχμη τού έγχειριδίου του.
Πήρα τήν άποφασί μου, άπάντησε ο Μαλέγκρ. Έλάτε...
— Προχώρησε τότε μπροστά, τού είπε ο Μπουριντάν. Μπιγκόν, πήγαινε πλάι του. Στήν παραμικρή ύποπτη κίνησι, ξεκιόλασε τον.
Ανέβηκαν μερικά σκαλοπάτια κι' έπειτα άκολουθούσαν ένα μεγάλο διάδρομο. Ο Μαλέγκρ σταμάτησε μπροστά σε μιά πόρτα.
— Έδώ είναι, είπε.
— Άνοιξε τήν πόρτα πρόσταξε ο Μπουριντάν.
— Με ποιό τρόπο; άπάντησε ο Μαλέγκρ. Μόνο ή Ζιλιμπέρτη έχει τό κλειδιά.
— Μυρτίλλη! φώναξε ο Μπουριντάν, πηγαινόντας κοντά στήν πόρτα.
— Άγαπήμενη μου Ζάν, άκούστηκε από μέσα ή φωνή τής νεας.
— Μη φοβάσαι, τής είπε ο Μπουριντάν. Σε λίγο, θα είσαι ελεύθερη.
Έδωσε ταυτόχρονα ένα γερό χτύπημα με τόν άμο του στήν πόρτα. Οι σύντροφοί του τόν μιμήθηκαν... Η πόρτα άρχισε νά υποχωρή...
Αλλά, ξαφνικά, άκούστηκε θόρυβος στήν άλλη άκρη τού διαδρόμου κι' έπειτα από μιά στιγμή, έμφανίστηκε μιά ένσηλη συνοδεία. Ένας στρατιώτης κρατούσε στό χέρι του έναν άναμμένο πυρσό.
— Κατάρα! Βρυχήθηκε ο Μπουριντάν.
— Αυτή τή φορά δέ θα γλυτώσωμε! είπε ο φίλιππος ντ' Ωλναι, εύχαριστημένος γιατί

ο θάνατος θα τερμάτιζε τό ψυχικό του μαρτύριο.
Τή συνοδεία τήν άποτελούσαν έξη όπλοφόροι. Μπροστά απ' αυτούς βάδιζε ο Βαλουά.
— Σκοτώστε τούς δλους! ούρλιαξε ο πρίγκηπας.
Η σύγκρουσι ήταν τρομερή. Ο πυρσός, πού κρατούσε ένας από τούς στρατιώτες φώτισε γιά λίγο τό θέατρο τής άγριας συμπλοκής.
Αλλά, ξαφνικά, ο διάδρομος βυθίστηκε στό σκοτάδι. Ο Λανσελό Μπιγκόν είχε χάσει τό έγχειριδίό του μέσα στό λαιμό τού στρατιώτη, πού κρατούσε τόν πυρσό. Πάτησε ύστερα με τά πόδια του τό άναμμένο ρητινό-ζυλο και τέθηκε.
Η σύγκρουσι συνεχίστηκε πιό άγρια μέσα στό σκοτάδι.
— Σκοτώστε τούς! ούρλιαξε κάθε τόσο ο Βαλουά.
Αλλά οι τοξότες του ήταν λιγώτερο ταλμυροί απ' αυτούς και προχωρούσαν με μεγάλο προφυλάξεσι.
— Φέρτε φώς! βρυχήθηκε ο πρίγκηπας. Νά τρέξ' ένας νά φέρη ένισχύσεις... Μην τούς αφήνετε νά φύγουν!
Αλλ' ή φωνή του δέ ξανακούστηκε πιά. Οι τοξότες του εξακολούθησαν νά προχωρούν. Δέν εύρισκαν, όμως, καμμία αντίστασι μπροστά τους. Κι' αυτό τούς έκανε πιό διατακτικούς από πριν. Τό κενό τούς τρώμαζε... Μήπως ο αντίπαλός τους ήθελε νά τούς παρασύρουν σε παγίδα;
Καμμία τριανταριά τοξότες έμφανίστηκαν σε λίγο. Μερικοί απ' αυτούς κρατούσαν πυρσούς.
Αλλ' όταν έφτασαν στόν τόπο τής συμπλοκής, σταμάτησαν σαστισμένοι. Δέν ήταν λιγώτερο σαστισμένοι οι σύντροφοί τους, πού βρίσκονταν από πριν εκεί. Εκείνοι, πού έκανε και τούς πρώτους και τούς δεύτερους άνησυχους είναι, ότi δέν έδρασαν πειθαί τόν πρίγκηπα.
Ο Σιμόν Μαλέγκρ, όσο κρατούσε ή συμπλοκή, είχε στριμωχτή σε μιά γωνιά. Αλλά τώρα βγήκε από τόν κρυψώνα του κι' άρχισε νά φωνάζη:
— Βοηθείτε!... Πιάστε τούς ληστές!... Έφυγαν από τήν πόρτα!

Αλλά, ξαφνικά, είδε τή Ζιλιμπέρτη μπροστά του. Η «μνηστή» του γύρισε στόν άξιαγάπητο, πού διοικούσε τό μικρό απόσπασμα και τού είπε:
— Νά ο προδοτής!... Πιάστε τον!
Ο Μαλέγκρ έγινε κατακίτρινος σ'α νεκρός.
— Είμαι χαμένος! ψιθύρισε.
Αλλά δέν πρόφτασε νά σκεφθ'ε τίποτ' άλλο. Σ' ένα νεύμα τού άξιαγαπητού οι στρατιώτες τόν άρπαξαν, τόν σήκωσαν σ'α χέρια τους και τόν κατέβασαν σ'α ύπογεια τού μεγάρου, όπου τόν πέταξαν μέσα σ' ένα σκοτεινό κελλί.
Ο Σιμόν Μαλέγκρ έπιασε τό κεφάλι με τά χέρια του κι' άρχισε νά κλαίη. Είχε έρθει ή στιγμή νά τιμωρηθ'ε γιά τήν άπληστία του.
Πόση ώρα έμενε σ' αυτή τή θέσι; Θα ή-ταν άνίκανος νά τό πη... Σιγά-σιγά, έπαψε νά σκεφτείται. Τό μυαλό του είχε σταματήσει και τά μέλη του είχαν βυθισθ' σε νάρκη... Ήταν ήμερα ή νύχτα; Ούτε αυτό δέ

θα μπορούσε νά τό πη, γιατί είχε χάσει πιά τή συνείδηση τού χρόνου.
Άκούσε, ξαφνικά, θόρυβο πίσω από τήν πόρτα τού κελλιού του. Κάποιος τραβούσε τούς σύρτες... Ήταν άραγε ο ήμιος; Ή ο Βαλουά;
Υπακούοντας στό ένστικτό του, ο Μαλέγκρ έπεσε σ'α γόνατα.
— Έλεος, άφέντη, παρακάλεσε. Μη με σκοτώνετε!... Άφήστε με, τουλάχιστον, μέσα σ' αυτό τό κελλί... Έδώ μέσα θα πεθάνω χίλιες φορές αντί γιά μιά... Δέ θέλω, όμως, νά πεθάνω στήν άγχώνη.
Η άπάντησι ήταν ένα σαρκαστικό γέλιο.
Ο Μαλέγκρ σήκωσε τό κεφάλι του κι' είδε τότε μπροστά του τή Ζιλιμπέρτη, πού κρατούσε ένα φανάρι σ'α χέρια τής. Η γυναίκα αυτή, πού είχε μπη από τό κελλί του έμοιαζε με πνεύμα τής κολάσεως, με μιά θηλυκή ένσάρκωσι τού Σατανά.
Η Ζιλιμπέρτη έκλεισε πίσω τής τήν πόρτα, άπόδωσε σε μιά γωνιά τό φανάρι τής και κάθισε κατάχαμα, άπέναντι στό Μαλέγκρ.
— Λοιπόν; τού είπε.
Ο Μαλέγκρ τήν κίτταζε με άγωνία. Αλλά, βλέποντας τή σιωπή τής, ξεθάρρεψε. Ήταν καλύτερα, βέβαια, νά τήν πιάση τό καλό.
— Όμολογώ πώς ή φάρσα σου ήταν ύπεροχη, είπε. Μόνον εσύ, Ζιλιμπέρτη, έχεις τό χάρισμα νά καταφέρνεις αυτά τά πράγματα.
— Τό παραδέχεσαι, λοιπόν; τού άπάντησε. Όπως βλέπεις, αγαπητέ μου Σιμόν, σε κρατάω σ'α χέρια μου. Όποια στιγμή θελήσω, θα σε πάρουν από δω και θα σε οδηγήσουν στήν αίθουσα τών βασιανιστηρίων, γιά νά σε σιγοψήσουν στή φωτιά.
Ο Μαλέγκρ, άνατρίχισε.
— Τί έπαδες; συνέχισε ή Ζιλιμπέρτη. Δέν ξέρεις, ότi θα σε σιγοψήσουν;... Είπα στόν άφέντη μας: «Μην τόν ψήνετε στή φωτιά. Είναι καλύτερο νά τόν κρεμάσετε από τόν πιό ψηλό πυργό τού σπιτιού σας». Αλλ' ο άφέντης μας άρνήθηκε. «Θέλω νά δώ τīs γκριμάτσες, πού θα κάνη, όταν ή φωτιά θα τού καίη σιγά-σιγά τīs σάρκες», μου άπάντησε. Άφού, λοιπόν, ο άφέντης μας θέλει νά δ' ή τις γκριμάτσες σου, προσπάθησε νά τόν ευχαριστήσης. Είναι τό καλύτερο, πού έχεις νά κάμης...
— Αλλά γιατί τά έχεις μαζί μου; είπε ο Μαλέγκρ. Τί κακό σου έκανα;
— Κανένα, άπάντησε ή Ζιλιμπέρτη. Μήπως εγώ σου έκανα κανένα κακό;... Α, αλήθεια, θέλεις νά μου πής, αγαπητέ μου Σιμόν, πού έκριμες τά σκούδα μου;...
— Θα σου τό πω, αν με κάμης νά βγώ από δω τής ύποσχέθηκες ο Μαλέγκρ.
— Χμ! έκαμε ή Ζιλιμπέρτη. Αυτό μπορεί νά γίνει.
— Είπες, ότi μπορεί νά γίνει; τραύλισε ο Μαλέγκρ, νοιώθοντας τή χαρά νά πλημμυρίση τό στήθος του.
— Όλα μπορούν νά γίνουν, άπάντησε ή Ζιλιμπέρτη. Καί, με τήν εύκαιρία, άφού ποό-κειται νά έναρθω με τά δεσμά τού γάμου, νομίζω, ότi πρέπει νά μου πής ποιά είναι ή περιουσία σου, όπως σου τό είπα κι' εγώ.
«Η περιουσία μου; είπε ο Μαλέγκρ. Άλλοίμονο, καλή μου Ζιλιμπέρτη, είμαι πολύ φτωχός... Έχω δέν έχω χίλια σολδιά, πού δέ μάς κάνουν παραπάνω από πενήντα σκούδα.
«Η Ζιλιμπέρτη σήκώθηκε και διευθύνθηκε πρός τήν πόρτα.

— Πέφτω πάντοτε πάνω σε ντροπαλά μοντέλα!

— Και τήν ώρα πού ήμουν έτοιμος νά κάνω τή βουτιά, νά και ξευντίζει ο καρχαρία!...

— Πού πιάς; τή ρώτησε ο Μαλέγκρ.
— Κατάλαβα πως δεν αξίζει τον κόπο να κουβεντιάσωμε περισσότερο μαζί, του απάντησε. "Ας έρθη ο δήμιος... Μ' αυτόν θα τή πητε καλύτερα."
— Στάσου! φώναξε ο Μαλέγκρ. Θα σου τή πω όλα!
— Η Ζιλμπέρτ κοντοστάθηκε.
— Νομίζω πως έχεις δίκιο, είπε ο Μαλέγκρ. Επειτα από μια στιγμή. Υπολογίζω πως θαχω ως διακόσια άσημνα σκουδά...
— Α, Ζιλμπέρτ, μου σπαράξεις την καρδιά! Θα πρέπει να σ' αγαπάω πολύ για να σου φανερώσω σε ποιο ποσόν ανέρχεται το κομ-ποδέμα μου, που το μάζεψα πεντάρα την πεν-τάρα.

— Η Ζιλμπέρτ ξαναγύρισε προς την πόρτα.
— Πάω ως την αίθουσα των βασιανιστή-ρων, να δώ αν έτοιμασαν τη φωτιά, είπε.
— Ό, θεέ μου! αναστέναξε ο Μαλέγκρ. Σίγουρα, θέλεις να μου ξεριζώσης την καρ-διά.
— Πόσα; ρώτησε η Ζιλμπέρτ.
— Θα είναι ως οχτακόσια χρυσά σκουδά, απάντησε ο Μαλέγκρ, που άρχισε να χτυπά το στήθος του, σ' αυτό τον είχε βρή κάποια μεγάλη συμφορά.

— Η Ζιλμπέρτ τον κύτταζε άσυγκίνητη.
— Μη μου τή πάρης όλα! παρακάλεσε ο Μαλέγκρ. Αφού μου τούλάχιστο τή μισά... Σου δίνω ποδήματά μου, που μου χέρι και το ένα μου πόδι, για να μ' αφήσης τή μισά... Ληψήσω με το δυστυχισμένο!

— Πού είναι το κομποδέμα σου; ρώτησε σκληρά η Ζιλμπέρτ.
— Θέλεις, λοιπόν, να με δής να ξεψυχάω μπροστά στα πόδια σου;
— Πού είναι το κομποδέμα σου; ξαναείπε η Ζιλμπέρτ. Διαφορετικά, θα σ' αφήσω στην τύχη σου, δηλαδή στη διάθεση του δήμιου.
— Αν, όμως, μου πής την αλήθεια, θ' ανοίξω την πόρτα και θα φύγωμε μαζί. Θα σμίξουμε ύστερα τις περιουσίες μας και θα ζήσουμε εύτυχισμένοι.

— Μου δοκίμασε πως θα μ' ανοίξης; ρώ-τησε ο Μαλέγκρ.
— Κι' είναι να τή ρωτάς, καλέ μου Σι-μόν; απάντησε η Ζιλμπέρτ. Τί μπορώ να κάνω μόνο μου στη ζωή;
— Ο Μαλέγκρ πήρε, στο τέλος, την από-φασή του.
— Θα μάθης όλη την αλήθεια, είπε. Τά

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΒΕΡΝΙΚΩΜΑ ΝΥΧΙΩΝ
"Ένα νέο υπαίθριο επάγγελμα έκανε τε-λευταία την εμφάνισή του στους δρόμους και ιδίως από παρόλα τα λονδίνα. Μ' έ-να κομψό κασάλακι, που θυμίζει το γνω-στό κασάλακι του λούστρου και με διερ-νίκια διαφόρων χρωμάτων, ειδικευμένοι πεντικουριστές αναλαμβάνουν να διαρθώ-σουν και να ελαφύνουν τή νύχτα των κομ-ψών Άγγλων. Την ιδέα την έφριξε έ-νας πρώην λούστρος, ο οποίος έδελεπε πως η δουλειά του τον τελευταίο καιρό, είχε πάψει ν' αποβεί. Η πρωτότυπη ι-δέα του όμως του εξασφαλίζει τώρα χρυ-σές δουλειές.

χρήματά μου τή έχω κρύψει στο σπίτι με τής τριανταφυλλίες, κοντά στο Τέμπλο... στο σπίτι, όπου ο Κλαύδιος Λεσκό, δηλαδή ο Άνγκερβαν ντε Μαρβίν, είχε την κόρη του...
"Επειτα από τή σύλληψη τής Μυρτίλης, σκ-εφτηκε πως εκεί ήταν ασφαλέστερα από ο-πουδήποτε άλλο.
— Σε ποιο μέρος;
— Εκεί όπου άρχίζουν οι τριανταφυλλίες...

Μόλις σκάψης ως μισό μέτρο, θα βρής ένα μεταλλικό κουτί. Εκεί μέσα βρίσκονται τα φτωχά σκουδά μου, που τή κέρδισα με τόνον ιδρώτα...

— "Άκουσε, είπε η Ζιλμπέρτ. Μ' έκαμες να τρομάξω, προχτές καί μουκλεψες τή σκου-δα μου... "Ηρθε η σειρά μου τώρα... Κι' η έκδοκίση μου θα είναι τρομερή! Φαντάσθη-κες πως είχα μόνο αυτά τή εκατό σκουδά που πήρες; Κάτω από τή μικρή κασσετίνα βρίσκονταν ένα μεγάλο κιβώτιο, γεμάτο με χρυσά νομίσματα, που ούτε κι' εγώ δεν ξέρα πόσα είναι. Αυτό το κιβώτιο δέ θα τή άγγιξουν ποτέ τή χέρια σου. Ένώ εγώ θα πάω τώρα στο σπίτι με τής τριανταφυλλίες και θα πάρω το μικρό θησαυρό σου... Και κάτι άλλο. Μ' έκαμες μία δόκλωση ώρα να φοβηθώ πως θαπαίρνα τή θεία, τής Μυρτί-λης μέσα στο Τέμπλο και πως θα μ' έκα-γαν ζωντανή... "Αλλά όπως βλέπεις, ζώ πάντα. Με σένα, όμως, δέ θα γίνη το ίδιο. Γιατί η τύχη σου είναι άποφασισμένη. Ο άφέντης μας έδωσε κίολας έντολη να σέ σιγοψηθούν στη φωτιά και καμμία δύναμι δέ θα μπορέση να σέ γλυτώση...
"Επειτα απ' αυτά τή λόγια, διευθύνθηκε προς τήν πόρτα. "Αλλά δέν πρότασε να φτάση ως εκεί. Μ' ένα πήδημα, ο Μαλέγκρ βρέθηκε πάνω της και τή δυνάτα του χέρια σφίχτηκαν γύρω στο κομψή της.

— Σε κρατάω, μέγαίρα! βρυχήθηκε.
"Ένώ αυτή η φρικαλέα σκηνή διαδραματιζό-ταν στο υπόγειο κελλά του μεγάρου, οι άν-θρωποι του Βαλουά έψαχναν παντού για να βρουν τόν άφέντη τους.

ΑΙΓΥΔΑΛΟΤΕΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
"Ευκλόφωρσε το διέλιό του Κυπρίου Φυ-σιοθεραπευτή Σάββα Σαββίδη «Η φυσιοθε-ραπεία, θεωρία και πράξη. Άσθενείς και φυ-σική ριζική θεραπεία». Μέσα σ' ένα κομψό τό-μο 212 σελίδων περιλαμβάνονται χρήσιμες ο-δηγίες για τή πρόληψη και θεραπεία όλων σχεδόν των άσθενειών. Το διέλιό προτάσ-σονται επιστόλές με ευμενική σχόλια του άρχιε-πισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου, του έπισκόπου Πάρου κ. Γενναδίου και πολλών Κυπρίων για-θρών. Πωλείται στα κεντρικά διέλιόπωλεια Α-θηνών.

ΜΑΤΙΕΣ 6Ε' ΔΙΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τό σπύρτο, που άναψέ με... καδυστέρησι

Οι διαβάτες ενός κεντρικού δρό-μου τής Ρώμης άκούσαν ένα πρωί τής περασμένης εβδομάδας, μία γυ-ναίκα να φωνάζει κι' είδαν φλογές

να βγαίνουν από τή φωστήα της. "Ένας καρμινιέρης είχε τότε τήν έτοιμότητα να τήν σπρώξη μέσα σ' ένα κατάστημα, όπου τήν έβγαζε στην κυριολεξία κι' έτσι τήν έρωσε από βέβαιό θάνατο... "Αλλά πώς είχε πάρε φωτιά; Από ένα σπύρ-το, που κάποιος περαστικός είχε πετάξει από άπροσεξία πάνω της. Τό σπύρτο αυτό δέν είχε άναψει, όταν ο διαβάτης αυτός τό έτριψε πάνω στο κουτί. Τό πέταξε τότε και τή σπύρτα πιάστηκε πάνω στη φωστήα αυτής τής γυναίκας, που περνούσε από μπροστά του. Σφαι-νικά, όμως, πήρε φωτιά. "Ετσι, η δυστυχισμένη λίγο έλειψε να καή όταν πυροτέχνημα.

Οί γυναίκες προσεδεύουν
"Η παρισινή αστυνομία ανακάλυ-ψε μία μινώα σκηνή κλοπής αό-

τοκινήτων. "Η σκηνή είχε παραρ-τήματα σ' όλες τής μεγάλης επαρ-χιακές πόλεις, διέθετε συνεργεία πλήρους μεταμορφώσεως των κλε-πομένων αυτοκινήτων, πλάσιες, που φρόντιζαν για τήν πώλησή τους ή τήν εξαγωγή τους σ' άλλες χώρες. κλπ. Άρχηγός τής συμμορίας ή-ταν μία άραιστήτνη νέα 24 χρόνων, η Λουσιέν Κολόμπ, που οι σύν-τροφοί της τήν ήξεραν ως «Βαρία Λουλου». Η Λουσιέν διηύθυνε με μεγάλη μαεστρία τήν οργάνωση κι' είχε παίξει πρωτεύοντα ρόλο σε πολλές τολμηρότατες κλοπές αυτο-κινήτων. "Αλλά, στο τέλος, η ά-στυνομία τήν έπιασε.

Κέρδισε 10 εκατοστά με μετάνιοι αίματος

"Ένας Γκιανώνος νάνος έγινε ψηλότερος κατά 10 εκατοστά, έπει-τα από μία μετάνιοι αίματος. Αι-ματοδότρια ήταν μία νέα, που έ-πασχε από γυνανισμό. "Έγινε κα-τόπιν η αντίθετη δοκιμή, δηλαδή μετάνιοι αίματος από τόν νάνο στη νέα, που ήλπιζε ότι μ' αυτό τόν τρόπο δέ έκανε λίγο άνάστημα. "Αλλά αυτή τή φορά, η μετάνιοι δέν είχε κανένα αποτέλεσμα. "Η νέα δέν έχασε ούτε έναν πόντο.

"Ένας τυχερός οδηγός μετσοκινέτας

Μία αυτοκινήταμα, που έκτε-λοβσε τή διαδρομή Ρώμης - Μιλά-νου, έπεσε σε μία διασταύρωση πά-νω σε μία μοτοσυκλέτα, που ο ά-δης τής, από κακό υπολογισμό, φαντάστηκε, ότι δέ μπορούσε να περάση από τή γραμμή, προτού ήλθη τόν τράνιο. Η αυτοκινήταμα έσπρεξε με ταχύτητα 115 χιλιό-μετρών κι' η μοτοσυκλέτα διελώθη τελείως, ενώ ο άδης τής, άφου διέγραψε ένα τόξο στο κενό, έπεσε σε απόσταση 100 μέτρων πιο πέρα,

Συνουλίες νάτων στα παρισινά βουλευτήρια

Τό δράμα των Παρισινών πυρ-σβεστών δέν είναι οι πυρκαγιές, άλλ' οι γάτοι, που ανεβαίνουν στα δέν-τρα των βουλευτήριων κι' άρχίζουν

να νισαυρίζουν. "Αρκεί ν' ανεβή ένας μόνο και ν' άρχισή τή νισαύ-ρση, για να μαζευτούν άμέσως έ-κατοντάδες. Οί παρισίνοί καλούν τότε τους πυροσβέστες, που άρχί-ζουν έναν ήρωικό άγώνα έναντίον των ένλογητικών τετραπόδων, για να μπορέσουν να τή εκπονήσουν.

Μπύρα σε σκηνή

"Ένα έργοστάσιο ζυθοποιίας στη Νέα Ζηλανδία παρουσίασε πριν από λίγο καιρό άμύρα σε σκηνή. "Αρ-κεί να διαλυθή κανείς αυτή τή σκηνή μέσα σε νερό, για να έ-μειν κανονίζεται η άμύρα. Η άμύ-ρα κανονίζεται από τή γούστα του καθενός. "Εκείνος, που θέλει έλα-φοή μύρα, ρίχνει λίγη σκηνή, άλλος που τή θέλει βαρεία, ρίχνει περισσότερη. "Ετσι, δέ χρειάζεται να ήχη κανείς στο σπίτι του μπου-κόλια με μύρα, που πίνουν με γάλο χύδρο. Μερικά κουτάκια με σκηνή είναι αρκετά.

ΚΩΜΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ τής αρχαιότητας

Ο ΛΟΙ στη «Βασιλεύουσα» ήξεραν πως ο Βγενάς Μυροδόλος, ο περίφημος στρατηγός του αυτοκράτορος Άνα-στασίου του Α', δέν είχε σωστά τή μυαλά του. "Οχι πως ήταν παρά-φρων, μά οι έκκεντρικότητες του άγγιζαν πολλές φορές τή όρια τής τρέλ-λας. Ο Μυροδόλος, που ήταν στείος φίλος με τόν Ρωμανό τόν Μελωδό, πί-στευε πως ήταν μία παραγνωρισμένη μεγαλοφύα τής μουσικής. "Έγραφε μερικά άφωνα κατασκευάσματα και προσπαθούσε να πείση τόν Ρωμανό ότι η μελωδία τους είχε κάτι τ... άποκοσιο.
— "Όταν ψάλλω τή μουσική μου, αισθάνομαι ότι ζώ σε άλλους κόσμους, έλεγε. "Υστερα πέφτω σ' έκτασι και για να συνέλθω, πρέπει να μου εά-λουν στο κεφάλι μερικά τριαντάφυλλα.
— Στέλνω τούς δούλους μου να σου φέρουν τριαντάφυλ-λα, πως βρίσκεσαι σ' έκταση;
— "Η δική μου η έκταση δέν είναι από τής συνηθισμένες. Μιλώ κι' ένέδ-γω σαν άνθρωπος, άλλ' η ψυχή μου βρίσκεται άλλοι, πέρα απ' αυτή τή σφαίρα. Οί άνθρωποι δέ δέ με καταλάβουν ποτέ. Και περισσότερο έσύ, που φοβάσαι μη σου έπικισώ σ' έκταση;
— Είσαι θαυμαστός στρατηγός, άπαντούσε ο Ρωμανός. Νίκησες στούς πολέμους και θα ξανανικήσης, αν σου δοθή η ευκαιρία. "Αλλά μουσικός δέν είσαι. Προσπάθησε να με νιώσης και μ'ήν κοπιήσης άδικα. Πολλοί από τούς κοινούς μας φίλους, λένε πως κάτι έπαθε τόν μυαλό σου.
— "Κανείς δέν τόν πιστεύει αυτό. "Ολοι τους όμως παραδέχονται πως τή έβραλες με τή μελωδία από ένα άφοντο πέισμα. Θες δηλαδή να δείξης πως η μουσική είναι ύψολο είδος κι' έτσι όλοι οι άνθρωποι είναι σε θέσι να κα-ταπιστούν μαζί τής.
— Ποιός τόν έπαι αυτό; διαμαρτυρήθηκε έξαλλος ο Μυροδόλος. "Η με-λωδία είναι τόν δυσκολότερο είδος τής τέχνης. Κι' ότι δύο είναι οι έκτρο-πικοί τής σήμε-ρας: Πρώτος έγώ και δεύτερος έσύ. "Η μάλλον πρώτος έγώ, δεύτερος έγώ και τρίτος έσύ.
— Είναι άγνωστο αν ο μεγάλος, κατά τ' άλλα, στρατηγός εκείνος πίστευε σ' αλήθεια αυτά που έλεγε. Ότε ο Σλαυπερτζέ, οτε ο Ντίλ, οτε ο οι-κός μας Χρυσόστομος, που καταπίσθηκαν με τήν παράδοση ζωή του, μάς τό θεοαίνωναν. Τό γεγονός πάντως είναι ένα: "Οτι ο Βγενάς Μυροδόλος είχε πάθει ψύχωση με τή μουσική και, όπου σκετόταν, όπου πηγαίνε, έψαλ-λε δικές του μελωδίες. "Ακούη και στα συμπόσια που έδινε, έδιναν κρα-τιές ένα γυροδωροφόρο στο κεφάλι. Οί φίλοι του θέαται δέν πηγαίναν εκεί για ν' άκούσουν τής άνοστης μελωδίας του, άλλ'α για να διασκεδάσουν με τή κα-μωμάτα του. Για να μ'ή χάσουν όωστόσο τόν θέαμα, τόν χειροκροτούσαν άδιάκοπα, τόν έπαινούσαν και τόν ανάγκαζαν να έ-παναλάη τόν άσμα του. "Αλλο που δέν ή-θελε εκείνος. Χτυπώντας τόν θώρακό του, έβγαζε κάτι περίεργες κραυγές, σαν κρώ-εμο θατράχου. Κάποτε, που τώλησε κά-ποιος να τόν πη ότι έκανε παρασωνίες, ο Μυροδόλος έκεκρόθηκε στα γέλια.

— "Άκούτε; φώναζε στούς φίλους του. "Ο Βασιλιάς λεί πώς είμαι παράφρων. Ο άφοντός! Δέ μπορεί να καταλάβη ότι αυτές άκριβώς οι παρασωνίες μου δίνουν τή γοητεία τής μουσικής μου. Μόνο οί... γάδοροι δέν είναι παράφρωνι.
— "Ισως θες να πής τόν αντί-θετο.
— Διόλου. "Η ανθρώπινη φωνή είναι πλασμένη για τήν παραφω-νία. Ένώ τού γάδορου είναι κα-τωμένη για να τραγουδή θράα.
— Πρέπει να μάς αποδείξης τόν έπιχειρηματί σου.
— Τότε σάς προσκαλώ κι' αάριο έβδ. Είμαι θέβαιος πως θα συνισφαήσετε μαζί μου.

Τήν επομένη, οί φίλοι του συγ-κεντρώθηκαν στο μέγαρό του, πε-ρίεργα να μάθουν τή θα σοφί-αν ο Μυροδόλος. Τό συμπόσιο έ-χε άρχισή χωρίς κανένα άποδο-πτο. Όταν όμως έφτασε στο κα-τακόρυφο του κι' ο περισσότεροι είχαν μεθύσει, ο στρατηγός πήρε τή λύρα του κι' άρχισε να ψάλλη μία μελωδία, που έφερνε... άνα-γούλα. Από τή μάτια του όωστόσο κυλού-σαν μεγάλα δάκρυα και κάθε τόσο στυ-αυόυσε για να πιάση τόν στήθος του. Οί παρευρισκόμενοι τόν παρακολούθουν σιω-πηλοί κι' ήταν η πρώτη φορά που κανείς δέ γέλουσε. Γιατί έβλεπαν τή άγωνία του και καταλάβαιναν πως η τρέλλα του τόν ίκανε ν' υποφέρει.

Σαφικά, πίσω από ένα θαυό παραπέ-τασμα, άκούστηκε ή... μελωδική φωνή έ-νος γαδάρου. Αυτό έκανε τούς συμπο-σιάζοντες να πεταχτούν πάνω και ν' άρ-γίσουν τή χειροκροτήματα. "Ο Μυροδόλος διέκρινε τότε τόν τραγουδ, του, άφουσε τή λύρα του και νύρισε στούς φίλους του.
— Για ποιόν χειροκροτάτε τώρα; τούς ρώτησε.
— Για μένα ή για τόν γάδορο;

— Στρατηγέ, του είπε, βραία είναι η τέχνη τής μου-σικής, αλλά σε σένα ταιριάζει περισσότερο τή πολεμική τέχνη...

ΕΝΑΣ... ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΜΕΛΩΔΟΣ

— Τό παραδέχεστε;
— Απολύτως.
— Εσείς όμως παραδέχεστε επίσης ότι είμαι παράφρωνος. Είναι αλήθεια αυτό ή όχι;
— Αλήθεια.
— Τότε γιατί δέ χειροκροτάτε τόν γάδορο, άλλ' έμένα; "Όπως έλε-πετε, τόν δικό είναι μαζί μου κι' όχι μαζί σας.
— Τό έπιχειρηματί σου δέ μάς έπεισε.
— Σωστά. Πώς ήταν δυνατό να σάς πείση, άφου τόν λεξιλόγιό μου είναι σπαθό και άσηματο; "Εγώ μιλώ και έκφράζομαι μόνο με τή μουσική. Γι' αυτό καλύτερα να κουβεντιάσετε με τόν προσκεκλημένο μου. "Ισως κατορ-θώση να σάς άλλάξη γνώμη.
Κι' έσουσε στη μέση τής αίθουσας τόν φτωχό ζωό, που κύτταζε με άπάθεια τούς συνδαιτημένους. Με κάτι τέτοια και με μερικά άλλα, ο Βγενάς Μυρο-δόλος έάφανε κάθε τόσο τούς φίλους του και τούς γνωστούς του. Μ' όλο που ήταν στρατηγός, ήταν πολύ νέος άκόμην. Και λέγεται πως η Εύδοκία, η πεντάκορη ανήψια του αυτοκράτορος Άναστασίου, ήταν τρελλά έρωτευ-μένη μαζί του. Αυτό μάς τό θεοαίνωνι ο Ντίλ στις «Βυζαντινές φυσιογνω-μίες» του και προσθέτει ότι η μικρή πριγκίπισσα, όχι μόνο άδισοφορούσε για όλα εκείνα που έλεγαν εις έάρος του, άλλ'... θαύμαζε και τή λώσε του. "Όταν κάποτε τόν άκουσε να ψάλλη, τόσο πολύ ένθουσιασθηκε, ώστε τόν κάλεσε στο παλάτι.
— Θέλω να τραγουδήσης μονάχα για μένα, του είπε. Ξέρω πως σου ζήτ'ό πολλά. "Αν άρνηθης όμως δέ με κάνης δυστυχισμένη.
"Ο Μυροδόλος έπεσε στα πόδια της.
— Δέσποινι, ψιθύρισε, κάθε σου λέξι είναι και μία προσταγή. "Αλλά μου ζήτας κάτι που είναι πάνω από τής δυνάμεις μου.
— "Ότε άρνείσαι να ψάλλης για χάρι μου;
— Άρνείμαι, δέσποινι.
— Για ποιό λόγο;
— Είπες πως αν δέν έρθω να σου τραγουδήσω, θα γίνης δυστυχισμένη. "Αν μ' άκούσης όμως, η δυστυχία σου μπορεί να μεταβληθή σε θάνατο. "Ι-σως δέν έρείς ότι όσες θέσπινες δέχτηκαν να τούς ψάλλω, αυτοκτόνησαν από λύπη. Γιατί οί μελωδίες μου έχουν κάτι τόν άπόκοσιο. Κάτι που σε στέλνει μία ώρα άφρητερα στον τάφο.
— "Α... τρώαζή, η Εύδοκία άκούστηκε τόν χέρι της στέν όμο του.
— "Ας σ' άκούσω κι' εσέ πεθάνω! τού είπε. Δώσε μου υπόσχεσι λοιπόν ότι θά-θο-θης.
— Θάρω, άφου αυτή είναι η θέλησή σου.
"Ο Μυροδόλος πήγε στο παλάτι, φορών-τας τήν... άγγελική του άμοιβή.
"Εκεί όμως τόν υποδέχτηκε ο Άναστα-σιος, που ήταν καλός και συνειτός αυτο-κράτορας.
— Στρατηγέ, του είπε, βραία είναι η τέχνη τής μουσικής, αλλά σε σένα ταιρι-άζει περισσότερο τή πολεμική τέχνη. Πρέ-πει λοιπόν να διαλέξης μία από τής δύο.
"Ο Μυροδόλος κύτταζε έκπληκτος τόν Άναστάσιο.
— Παραμένω στη μουσική, δέσποτι! ά-ποκοίθησε. "Η πολεμική τέχνη δέν είναι πλέον για μένα, έπειδή δέ μου προσφέρει αυτό που ζήτ'ω.
"Ο αυτοκράτορας χαμογέλασε.
— "Ο στρατηγός είσαι εμψυχοδότης στο παλάτι μου. "Ος μελωδός όμως δέ μου κάνει. "Επομένως δέν έχεις δικαίωμα να δής τήν Εύδοκία.
"Ο Μυροδόλος έκανε μία βαθειά υπό-κλιση.
Σ' ευχαριστώ, δέσποτι, απάντησε. Σάξεις μ' αυτό τόν τρόπο τή ζωή τής ανή-ψιας σου.
"Η αλήθεια είναι ότι ο Άναστάσιος λυ-πήθηκε που φάθηκε σκληρά στο στρατη-γό του. "Εάλεπε όμως ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν πιά άνικανος να διοικήη τόν στρατό. "Οχι πού ο λαός τής «Βασι-λεύουσας» άρχισε να τόν ταιριάζη στο... μεξέ, αλλά κι' αυτοί οι όπλίτες που δέν έννοιαν πιά κανένα θεσάυμο στο πο-σώπτό του. Με δύο λόγια, ο Βγενάς Μυ-ροδόλος είχε καταστήσει ένας καμινός τό-πος, που όλοι τόν κοροΐδουν και τόν περιγελοΐσαν. Γρήγορα όμως ο πρώην στρατηγός έπαισε στην άφραία και έγκα-ταλείφθηκε κι' από τούς πιο στενούς του φίλους άκόμην. "Ο μόνος που έμεινε κοντά του ήταν ο Ρωμανός ο Μελωδός, που προ-σπαθούσε διαρκώς να τόν συμβουλεύη. Μά-ταιος κόπος. "Ο Μυροδόλος έκακούουθε-σε να πιστεύη στην παραγνωρισμένη... με-λωδία του. "Ένα πρωί όωστόσο τόν έρω-καν περσό. Αυτοκτόνησε με άληπτή, σε ηλικία σαράνταπέντε μόλις έτών και κρα-τάντας σείχτα στα γέλια τήν άγναμένη του λύρα.
"Από τή έργα του σώθηκε μονάχα μία σίντομη μελωδία νοσός όμως καμιά τή διαίτη, αζία.

— Στρατηγέ, του είπε, βραία είναι η τέχνη τής μου-σικής, αλλά σε σένα ταιριάζει περισσότερο τή πολεμική τέχνη...

— Και τί άνακαλώατε; Ποιός από τούς δύο μας είναι ο πιο καλλίφωνος;
— Βεβαίως έσύ.

— Και τί άνακαλώατε; Ποιός από τούς δύο μας είναι ο πιο καλλίφωνος;
— Βεβαίως έσύ.

Ο γέρος τρέχει κοντά στο πτώμα, που είναι πεσμένο κάτω...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΤΑΦΕΡΕ με πολλή δυσκολία να περπάτησε τα κάγκελα και να βρεθεί μέσα στον κήπο. Ήταν νύχτα και δεν έβλεπε και τόσο καλά. Τα δέντρα, βαρειά από χιόνι, έμοιαζαν σαν γίγαντες έτοιμοι να τον άγκυλιάσουν με τα χέρια τους. Η βίλλα μέσα στο σκοτάδι έμοιαζε με παλιό πύργο, σαν αυτούς που υπάρχουν μόνο στα παραμύθια.

Ο Πάλ ένοιωσε μια παράξενη χαρά, καθώς ζούσε μέσα σ' αυτή τη νύχτα τού λησμονημένου πιά παρελθόν του. Δέκα χρόνια είχαν περάσει από τότε, δέκα χρόνια που τότε χρησιμοποιήσει για να γίνει άλλος άνθρωπος, για να ξαναβρεί τη χαμένη του αξιοπρέπεια. Είχε εξιλαστή απ' το νεανικό του αμάρτημα, απ' το σφάλμα του. Ωστόσο, μέσα στην αλλόκοτη ικανοποίηση που ένοιωσε αυτή τη στιγμή, σκεφτόταν τον πατέρα του. Άραγε ο γέρος στρατιωτικός θα μπορούσε να δει τα πράγματα, όπως εκείνος;

Όπως σ' ένα όνειρο, ξανάβλεπε για λίγο τα περασμένα. Ξανάδε τον εαυτό του νέο, ξένοιαστο έφηβο και τού φάνηκε πως ξανάμπαινε μέσα στο γνώριμο αυτό κήπο, όπως και τότε, σ' αυτή την άσπρη νυχτερινή περιπέτεια που σπούδαζε, όπου συναντούσε τα πιο διαφορετικά κορίτσια, που έπεφταν στην αγκαλιά του τόσο εύκολα, γιατί ήταν αλήθεια ένας ωραίος άντρας. Όλα τα θυμόταν τώρα, όλη τη νεότητά του, ως την ημέρα που όλα γκρεμίστηκαν γύρω του. Θυμόταν τους διαταγμούς εκείνου του πρωινού, τού φόβου του, την όγμή του, γιατί ένοιωσε τον εαυτό του ένοχο...

Ο πατέρας του, ο γέρος Λουσιέν, τον είχε δεχτεί στο ευρύχωρο γραφείο του, καθισμένος απάθης στην πολυθρόνα του. Και η απάθεια ακριβώς τού γέρος, έδωσε τότε στον Πάλ τη δύναμη να εξομολογηθεί. Είχε ένα χρέος, που τον ντροπίαζε, την παραμονή του γάμου της αδελφής του. Καταλάβαινε πως αυτός ήταν η αιτία, που κληιδωνόταν όλη η οικογένεια. Καθώς μιλούσε εκείνο τού πρωί —τώρα τού ξαναθυμόταν— είχε ένα κυνικό χαμόγελο στα χείλη του, που ήταν μια πρόκληση. Ο πατέρας του τον είχε ακούσει σωπικά και, όταν ο Πάλ τέλειωσε την εξομολόγησή του, ο γέρος Λουσιέν, δείχνοντάς του την πόρτα, τού είπε ξερά:

— Πήγαινε, φύγε, δεν είσαι πιά παιδί μου!... Τότε ο Πάλ έφυγε μακριά και πάλεψε μέσα στη φτώχεια, μέσα στις στενότητες, για να εξιλασθεί. Η καρδιά του απ' τον αγώνα τούσων χρόνων είχε γίνει σκληρή και είχε γίνει πια ένας σωστός άντρας. Και τώρα ξαναγύριζε σαν κλέφτης, σ' αυτόν τον κήπο, μέσα στη νύχτα στο πατρικό του σπίτι.

Απ' τα γράμματα που τού έγραφε κρυφά η μητέρα του, ο Πάλ ήξερε πως τ' όνομά του δεν τού πρόσφεραν ποτέ στο σπίτι, ήξερε ακόμη πως τού χρέος τότε πληρώσει ο πατέρας του για να μην κυλήσει τ' όνομα της οικογένειας στο βούρκο, και ήξερε ακόμη πως αυτός ο τόσο άσχημος πατέρας του υπέφερε κι' ο ίδιος από την απουσία τού παιδιού του. Ωστόσο, μ' όλη τη λύπη που αισθανόταν ο γέρος —Λουσιέν δεν υποχωρούσε μπρος στις παρακλήσεις της γυναίκας του για να ξαναγίνει ο γιός τού πατέρα—

«Κάνε υπομονή, παιδί μου, τού έγραφε η μητέρα του στο τε-

λευταίο της της γράμμα, κάνε υπομονή και, μια μέρα, θα μπορέσεις να ξαναγυρίσεις στο σπίτι σου κι' ο πατέρας σου θα σε περιμένει στο κατώφλι. Κάνε υπομονή, όλα εδώ είναι όπως τότε, όταν ήσουν παιδάκι και σε κρατούσα στα γόνατά μου. Όλα τ' αγαπημένα πράγματα βρίσκονται όπως τ' άφησες και θα τα ξαναβρεις τα ίδια, τίποτα δεν άλλαξε μέσα σ' αυτά τα δέκα χρόνια. Τό παράθυρο της κამαράς σου γέμισε από κόκκινα τριαντάφυλλα. Κάνε υπομονή, παιδί μου.—Σε φιλώ η μητέρα σου».

ΟΛ' αυτά τού ξανάρχονταν τώρα στο νου, καθώς προχωρούσε με βήματα άργα μέσα στον κήπο τού πατρικού σπιτιού. Να τού δέντρο του όπου όνειρευόταν τόσα πράγματα! Εκεί είχε γράψει τού πρώτου έρωτικού γράμματος και τότε ξαναδιαβάσει πριν τού στείλει στη γυναίκα που τον είχε άναστατώσει. Να και τού κίосκι όπου η μητέρα του πήγαινε και καθόταν τα καλοκαίρια για να πάρει τον αέρα της. Θέλησε να βρει και τού καθίσματά της στη νύχτα, αλλά σκόνταψε και κατ' έπεσε που έκανε έναν κρότο, που ο βραδυνός αέρας τον μετέφερε σαν ήχω λίγο παντού. Με τον κρότο αυτό κάποιο σκυλί σούλιασε και στη φωνή του κάποιο άλλο σκυλί άρχισε να γαυγίζει δυνατά χωρίς διακοπή. Ο Πάλ ένοιωσε φόβο και στάθηκε, αλλά κατανίκησε τόν τρόπο κι' εξακολούθησε να προχωρήσει μέσα στον κήπο.

Εξαφνα μιά σκιά φάνηκε πίσω από κάποιο παράθυρο της βίλλας, που φωτίστηκε. Τα μάτια τού Πάλ βούρκωσαν και συγκράτησε τον εαυτό του για να μη φωνάξει: «Μητέρα!... Μητέρα!...» Και τού δάκρυα ανέβλυσαν απ' τα μάτια του, χωρίς ανάσα, σ' ένα χαϊρόταν γι' αυτό.

Πόσα αλήθεια είχε υποφέρει απ' αυτά τα χρόνια! Τώρα τού καταλάβαινε, τώρα που ξαναγύριζε στο γνώριμο περιβάλλον του. Ήταν η κάμαρά της μητέρας του εκεί πάνω, όπου είχε άναψει τού φως. Τό δωμάτιό της ήταν δίπλα στο δικό του άλλοτε. Πόση αγάπη τότε!...

Η γριά μητέρα του είχε ακούσει τ' αγκυλιά που γαυγίζουν και φώναζε τόν άντρα της: —Λουσιέν! Κάποιος είναι κάτω στον κήπο, κοντά στη βεράντα! Φοβάμαι κι' ο φύλακας λείπει.

Ο γέρος σηκώθηκε απ' τού κρεβάτι του, πέρασε τη ρόμπα του, φόρεσε τ' παντόφλες του, και τού εξακολούθησε να γαυγίζει, και τέντωσε τ' πάνω στα χαλίκια. Τότε ο γέρος ξαναάνηκε, οι κάποιο παλιό και κάπως σκουριασμένο περίβραχνα.

Νά, τώρα πίσω απ' τ' αγκυλιά της βεράντας, φαίνεται ένας άνθρωπος, ακίνητος, που κυττάζει λουφάει να φωνάξει από τρώμα. Τό σκυλί γαυγίζει. Η γριά εξακολουθεί να γαυγίζει. Ο γέρος διατάζει τού σκυλί, αὐτὸ του καλά. Κάποιο ανάλαφρο βήμα ακούσεται πάνω στα χαλίκια. Τότε ο γέρος ξαναάνηκε, οι κάποιο παλιό και κάπως σκουριασμένο περίβραχνα.

Μαμά, μπαμπά, συγγνώμη!... Ο γέρος κατεβαίνει στον κήπο, τρέχει κοντά στο σώμα που είναι πεσμένο κάτω, πλησιάζει και τού κυττάζει.

Τότε, η φωνή αὐτῆς ἐμφανίζεται τού γέρος και φωνάζει στη γυναίκα τού να τρέξει κοντά του. Η γριά είναι τώρα κι' αὐτὴ ἐκεῖ. Καὶ οἱ δύο μεταφέρουν όπως μπορούν τόν τραυματισμένο στο στήθος γνωρίζει τού παιδί της, ξεσπάει σ' ένα κλάμα που ἀνατρέπει ἀπὸ τὴν ὁδὸν:

— Παιδί μου!... Παιδί μου!... Γρήγορα ἔνα γιατρό!... Δὲ χρειάζεται! Φιθυρίζει ὁ Πάλ. Πεθαίνω... πεθαίνω... ἀπ' τὸ χέρι τού πατέρα μου...

— Σὲ συγχωρῶ... λέει ὁ γέρος μέσα στο κλάμα του. Ἀλλ' ἡ συγγνώμη εἶν' ἀνώφελη. Ὁ Πάλ εἶναι πιά νεκρός.

ΤΗΝ ΕΠΕΘΕ Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ!

Βέβαιος πως ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ γρήγορα, ὁ σάχης Ἰμπραήμ ἄντλ, πού βασίλευε τὸν 17ο αἰῶνα τὸν Μπιζαπούρ τὸν Ἰνδῶν, τού ἔκανε σκέψεις τότε νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν δεισιδαιμονία τὸν ἀν ἔδωκεν ἄλλο πρῶτ' ὅρις ἀπ' τὸ παλάτι τού κι' ἔδωκε 3 ἐκατομμύρια σημερινῆς δραχμῆς, σὲ χρυσῶν! Ὁ σάχης δὲχθὲν νεννοήθηκε τότε μ' ἕνα σύντροφό του, ὥστε νὰ βρεθῇ αὐτὸς σὺν τῷ ἄλλῳ μέρα ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι, ὅταν θάβγαινε ὁ σάχης. Δὲ μποροῦσε ὅμως νὰ προβλεῖται ὅτι ὁ σύντροφός του αὐτός... θὰ πέθαινε ἀφαινικά, τὴν ἴδια νύχτα! Ἐτοί, ὅταν βγῆκε ὁ σάχης, τὰ ἡμερῶν ἐκείνου πρῶτ' ὅρις ἡ πανουργία τού ἀστρολόγου πῆγε χαμένη.

ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ ΣΤΟ ΑΙΤΑΙΟ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

ΣΚΥΜΜΕΝΟ Σ' πάνω από τη δυνατή φωτιά και προσέχοντας τού φτωχικό φαί που έτοιμαζε, ο Μίχος Γιαννούλης δεν άκουσε τη βαρειά πόρτα που άνοιξε πίσω του, ούτε τ' αβήματα τού γιού τού Λάμπη, που γύριζε απ' τού φάρεμα μουσκεμένος ως τού κόκαλο. Ο Μίχος Γιαννούλης ήταν ένας γερόλυκος, υπερχείρας όχι μόνο για τ' αβήματα τού κατωρβόλου, μα και για τ' αβήματα τού ράστα. Ο πατέρας τού κι' ο παππούς τού, τολμηροί θαλασσινοί κι' οἱ δύο, είχαν τιμήσει τού χωριουδάκι τους τόσο σαν ελληνικοί καταναυτοί, όσο και σ' αβήματα τού κουρσάκου. Γι' αὐτὸ κι' οἱ συγχωριανοί τού πρόφρανε με σεβασμὸ τ' ὄνομά του. Μιά σκέψη μονάχα βασάνιζε τόν τελευταῖο καὶ τὸ μυαλό τού γερόλυκου: Ὁ μονακρῖος γιός του, ἀγαπούσε παρὰφθορά μιά ὄρφανη, πὺ ἡ μῆνα της, ἔδω καὶ κάμποσα χρόνια, εἶχε παρὰ τῆς τῶν ἀντρῶν της γιὰ ν' ἀκολουθῆσει ἕνα ξένο πρᾶγματεῦτ'.

Ὅλο τὸ χωριὸ θυμόταν τὴν οἰκογενειακὴ ἐκείνη τραγωδία: Ἡ γυναίκα ἑνὸς θαλασσινοῦ, τού Ζάχου Σαχτούρη, νὰ ξεμυαλιστῇ μ' ἕναν περσικό, ν' ἀφήσει ἄντρα καὶ παιδί καὶ νὰ φύγῃ μαζί του, ἦταν κάτι πὺ δὲ μποροῦσαν νὰ τὸ συγχωρήσουν. Καὶ γιὰ νὰ δλοκληρωθῇ τὸ κακό, τὸ Ζάχου πὺ τῆς λάτρευε κι' ἔβγαινε συχνὰ σεργιάνι μαζί της καὶ μὲ τῆς μικρῆς τού Μαρίνας στὸν ὄμο, πνίγιχε τὸ ἴδιο βράδυ στ' ἀνοιχτά. Τὸ ὅτι χόρηκε τὸ παλληκάρι δὲν ἔκανε ἴσως καὶ τόσο μεγάλη αἰσθήση. Θαλασσινοὶ σάν τούς Γιαννούληδες καὶ σάν τούς Σαχτούρηδες, σπάνια πεθαίνουν στὸ κρεβάτι. Ἡ ἀπιστία ὅμως τῆς γυναίκας τού προέβρισε κατάπληξι. Καὶ φυσικά ἡ ἀπιστία αὐτὴ δὲ θὰ ἦταν ἡ πρώτη. Καὶ ἡ Μαρίνα, πὺ ἔμεινε πεντάφρανη καὶ μεγάλωσε σάν ἕνα ἀριολούλουδο στὸν κάμπο, δὲ θὰ ἦταν κόρη τού Ζάχου. Ποῖος ἔβριε μὲ πόνον τὴν εἶχε κάνει αὐτὴ ἡ ἐμμελισμένη, πὺ εἶχε ντροπιάσει μὲ τὰ καμώματά της τὸν ἀλκέρκο τού χωριό. Καὶ τώρα ὁ γιός τού τὴν ἀγαπούσε κι' ἤθελε νὰ τὴν παντρευτῇ.

— Ἐτοίμο τὸ φαί, πατέρα;

— Ἡ φωνὴ τού Λάμπη τὸν τράβηξε ἀπὸ τῆς σκέψεως τού. — Καλὸς τὸν. Γιατὶ ἄργησε ἔτσι; Ἀν ζούσε ἡ μακαρίτισσα ἡ μῆνα σου, θὰ σε γρινιάζε. Ἐδῶ ὅμως πὺ τὰ λέμε, θὰ προτιμοῦσε νὰ βγαίνει μαζί σου στὴ θάλασσα, παρὰ νὰ κάθουμαι νὰ φροντίζω τὸ νοικοκυριό.

— Μείνε ἡσυχῶς, πατέρα. Ἀβριο φύγω γιὰ τὴν Κρήτη. Μὰ στὸ γυρισμό μου θὰ φέρω ἔδω μιά γυναίκα... τὴ γυναίκα μου, γιὰ νὰ σε ξεκουράσω.

— Τῆς Μαρίνας;

— Ναι.

— Δὲ θὰ πατήσῃ τὸ πόδαρτί της στὸ σπιτικό μου. Ὁ γιός μου δὲ θὰ πάρῃ ποτὲ ἕνα κορίτσι χωρὶς ὄνομα!

— Κάνεις λάθος, πατέρα. Ἡ Μαρίνα εἶναι ἀληθινὴ Σαχτούρισσα καὶ τὴν ἀγαπῶ. Ὅτι κι' ἂν μοῦ πῆς, δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω γνώμη. Ἡ συζῆτησι σταμάτησε ὡς ἔδω. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, χαράματα, ἔφυγε ὁ Λάμπης γιὰ τὴν Κρήτη. Πέρασαν δύο ἀδελκοὶ μῆνες. Ὅπου μιά νύχτα ἔξοπασε ἀληθινὴ κοσμοκαλασσία στὸ Αἰταῖο. Κεραυνοί, ἀστραὶ καὶ καταρράχτες, ἐπύφταν ἀδελκοῦ ἀπ' τὸν οὐρανὸ. Λὲς καὶ βάλθηκαν νὰ καταστρέφουν τὸ σῶμα. Κλεισμένος στὸ σπιτάκι τού, ὁ Μίχος Γιαννούλης μόνος, κατόμανος, ἀκούγε τὸ κακό πὺ γινόταν ἔξω καὶ σκεφτόταν τὸ Λάμπη πὺ θαλασσοπάλευε. Ξαφνικά δυνατὰ χτυπήματα ἀκούσθηκαν στὴν πόρτα καὶ μιά τραγικὴ γυναικεία φωνή:

— Γιατὶ τ' ὄνομα τῆς Παναγίας, καπετὰν Γιαννούλη! Ἀνοιξέ μου...

Ξαφνιασμένος ὁ γέρος σηκώθηκε καὶ μὲ μεγάλο κόπο κατάφερε νὰ τράβηξῇ τὸ αὐρτὴ τῆς ἐξόπορας. Ήταν ἡ Μαρίνα. Ὑπέρκορη μέσα στὴν ἀπελπισία της, προσπαθοῦσε νὰ μὴν παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ δυνατὸ ἄνειο. Ὁ Μίχος, χωρὶς νὰ τῆς πῇ νὰ περᾶσῃ στὸ σπιτί, τὴν κύτταξε ἀπὸ τὰ νύχτα ὡς τὴν κορφή.

— Τί θὲς τέτοια ὦρα ἔδω; τῆς ρώτησε ἀπότομα. Ἀν γυρεύς καταφύγιο, ἔκανες λάθος στὴν πόρτα. Πήγαινε ἄλλου, δὲ σε ἔρω.

— Ἡ Μαρίνα τὸ ἔπιασε μὲ βῆμα πὺ ἔτρεμε παράξενα. Ὁ Λάμπης γυρίζει ἀπὸψε. Οἱ σηματοδότες φάγανε κι' οἱ δύο. Σπᾶνε τῆς ἀναιδίες τούς καὶ τώρα τραβᾶνε στ' ἀνοιχτά.

— Ἀς πᾶνε ὅπου θέλουν, ἔκανε ἀδιάφορα ὁ γέρος. Ὁ Λάμπης θὰ γυρίσῃ αὐριο.

— Ὁ Λάμπης θὰ γυρίσῃ ἀπὸψε, ἐπέμεινε σταθερὰ ἡ μικρὴ. Θάρ- θῇ ἀπὸψε, γιὰ νὰ παντρευτοῦμε. Τίποτε δὲ θὰ τὸν σταματήσῃ.

— Ὁ Λάμπης ἔβριε τῆς δουλειᾶς τού, εἶναι ἀληθινὸς Γιαννούλης.

— Ἀν μ' ἄλλ' αὐτὴ τὴν κοσμοκαλασσία γυρέψῃ νὰ περᾶσῃ τὸ στενὸ, θὰ περᾶσῃ.

— Ἐσὺ ὅμως δὲ θὰ πατήσῃς ἔδω μέσα.

— Ὁ καλὸς μου θὰ περᾶσῃ τοῦτ' ἡ νύχτα τὸ στενὸ, ἀπάντησε ὑπερῆφανα ἐκείνη, σερνοντάς μαζί τού κι' ἄλλες ψυχές. Σηματοδότες δὲν ὑπάρχουν. Κι' ὅσο κι' ἂν εἶναι δυνατὸ παλληκάρι, θὰ γίνῃ κοιμᾶται πάνω στοὺς ἀγρίους βράχους. Ἀν δὲ θὲς νὰ σωθῇ ἐπειδὴ μ' ἀγαπᾶς, θὰ πᾶς νὰ λύσω μόνη μου τὸ πλεούμενο τού Ζῆσι καὶ θὰ ξανοιχτῶ στὸ πέλαγος γιὰ νὰ τὸ μὴνῶς τόν κίνδυνο.

Τὸ πρόσωπο τού γερόλυκου πῆρε ἑξάρση μιά τέτοια ἑκφρασι, ὡστε ἡ Μαρίνα νόμισε πὺς τὸ ἀνστήματ' αὐτὸ διπλασιάστηκε, γίνθηκε γίγας πὺ θὰ ὀρμούσε γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί τού ἀπὸ τὸν κίνδυνο.

— Δὲ μπορεῖς νάρθῃς μαζί μου ἔτσι, τῆς εἶπε μὲ σφινμένα δον- τια. Ὁρῶσε αὐτὸ τὸ σουρτοῦκο καὶ πᾶμε.

Τρέχοντας ὅσο μποροῦσαν πὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸ ἐμπάτε- νῆμα, ὅπου ἦταν δεμένο ἕνα μικρὸ ἀπὸ γερὸ πλεούμενο. Βιαστικά δολῶσαν ἀπ' τὸν κάδο, πῆδωσαν μέσα καὶ ξανοιχτήκαν στὸ πέλα- γος, ἀμφοτέρως βαρραλέα τὰ μανισμένα κημάτια. Κατὰ ἀπὸ τὰ πό- δια τού γερόλυκου τὸ ἀτίθασσο σκάφος ὤπκωσε στὴ βελήρι τού.

Ἡ Μαρίνα ἀρπάζει γρηὶς τὴν πρῶμην, προσπαθοῦσε νὰ σχίσῃ τὸ σκοτάδι μὲ τὸ πῦρνο βλέμμα της.

Ξαφνικά ἀκούστηκε τὸ «μπορούς» τού Λάμπη, πὺ ζήτησε βοή- θεια.

Ἡ κοπέλα σηκώθηκε ὀρθὴ ἀρπάζε τὰ σχοινιά, τέντωσε τ' αὐτὴ της καὶ τέλος διέκρινε τὸ κόκκινο φῶς τού καϊκιῦ, πὺ χα- ροπάλευε.

— Παναγία μου, νάτο! φώναξε μὲ βαθὺ χτυποκάρδι. Ἐρχεται κατὰ δῶ. Τραβᾶ! καταπᾶνω στὰ βράχια πὺ εἶναι πίσω μας.

— Τί θὲς τέτοια ὦρα; τῆς ρώτησε. Πήγαινε ἄλλου, γιατί ἐγὼ δὲν σε ἔρω...

Ὁ γέρος Μίχος ἔσφιξε τὸ τιμόνι ἀνάμε- σα στὰ δύο τὸν γόνιμα κι' ἀρπάζοντας τὸ φανάρι, ἄρχισε νὰ κἀν κύκλους πάνω ἀπ' τὸν κίνδυνο. Λίγα λεπτά ἀκόμη καὶ τὸ σινιῶλο ἐκείνο τὸ πὺ γαλὶ πάνω στοὺς ἀγρίους βράχους.

— Δὲ μᾶς εἶδαν! ἔκανε ἀπελπισμένη ἡ Μαρίνα. Δὲ μᾶς εἶδαν... Μὲ μιά ἀπεγνωσμένη κίνησι ἔξωλε τὸ σουρτοῦκο της, πέταξε τὰ ποδιμάτια της κι' ἀρπάζοντας τὸ φανάρι ἀπ' τὰ χέρια τού γέρος, τὸ εἶπε μ' ὀλῃ της τὴ δύναμι γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ:

— Γιατὶ τὸ θεο, καπετὰν Μίχο! Κράτα γὰρ τὸ πέρασμα τὸ στενοῦ, μὴ μᾶς τραβῆξῃ τὸ ρεμα.

Καὶ ἐξυλιστρώνας σέβεται ἀπὸ τὸ πλάι τού. ἔπιασε τὰ σχοινιά κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει σάν τὸν αἰλουρο στὸ μεγάλῳ κατάρτι. Σὲ λίγο, μὲ μιά ἀπίστευτὴ δύναμι πὺ τὴ διπλασίαζε ὁ κίνδυνος, εἶχε φτάσει ὡς τὴν κορφή τού, πούτρινε ἀπᾶσις κι' ἔβριε ἀδελκοῦ. ὅτε δε- ξιά καὶ πότε ἀριστερά, διαγράφοντας μεγάλους φωτεινοὺς κύκλους μέσα στὸ κατάμαυρο σκοτάδι. Τὸ κορμὶ τῆς ἀγύριζε ἀπ' τῆς δύο με- ριές τὰ νερά, ἐνῶ μὲ τὴν κάθε κλισί τού μικροῦ σκάφους, ἡ τολμηρὴ νῆα ἔβριε νὰ καταβάλλῃ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, γιὰ νὰ μὴ γλυ- στρίσῃ ἀπ' τὰ σχοινιά πὺ μὸλις τὴ συγκρατοῦσαν.

Γιὰ μιά στιγμὴ ὁ γέρος Μίχος σήκωσε τὸ βλέμμα τού.

Ἐκθαμβὸς τότε προσέξε ὅτι πάνω στὸ ψηλὸ κατάρτι, δὲ βρισκόταν πιά ἕνα ἀδύνατο καὶ δεῖλο κορίτσι, ἀλλ' ἡ σκιά τού πνιγμένου πατέρα της.

Σὲ λίγο, μιά κραυγὴ πὺ ἔμοιαζε σάν σπαραγμὸς καὶ σάν θρίαμβος, βγῆκε ἀπὸ τὰ δύο στόματα:

— Στριβουν δεξιά! Μᾶς εἶδαν!

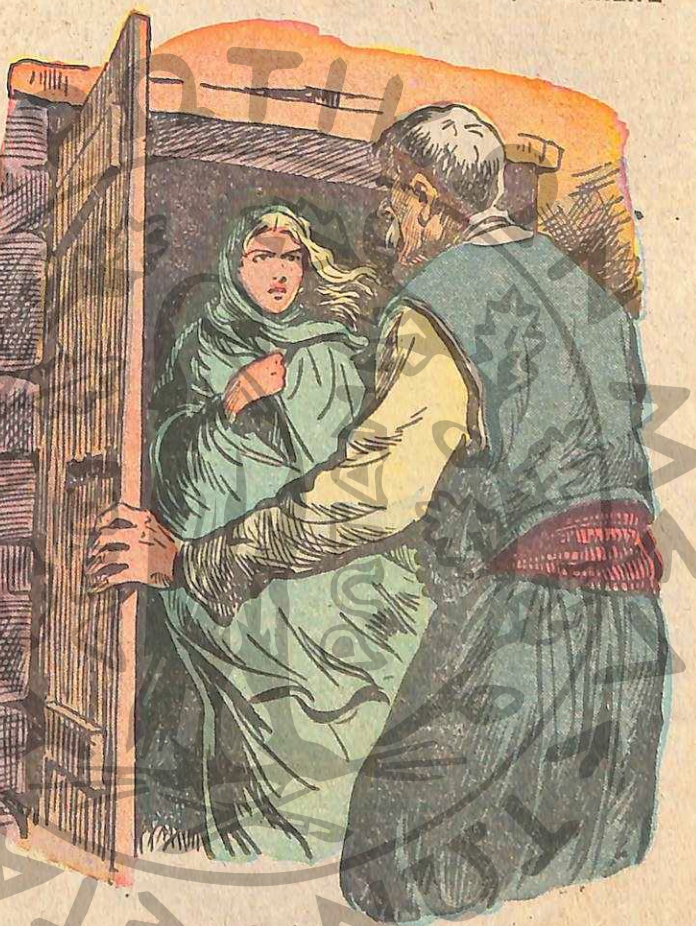
— Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ὥρες ὅταν ὁ Λάμπης ἔσπρωξε τὴ βαρειά πόρτα τού πατρικοῦ τού σπιτιοῦ, εἶδε μιάν ἐκόναν πὺ δυσκολεῖτο νὰ τὴν πιστέψῃ: Ἡ ἀγαπημένη τού, τυλιγμένη σ' ἕνα παλιὸ ἀλλά ξε- στο σουρτοῦκο τού γερόλυκου, καθόταν ἐξελωμένη σιμά στὴ φωτιά, ἐνῶ ὁ πατέρας τού τῆς χαιδεύεε τρυφερὰ τ' ὠραῖο φαινό τῆς μέτωπο. Τὸ παλληκάρι ἔμεινε ἀκίνητο στὴ θέσι τού, σάν νὰ μὴν τολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ πὺ μέσα.

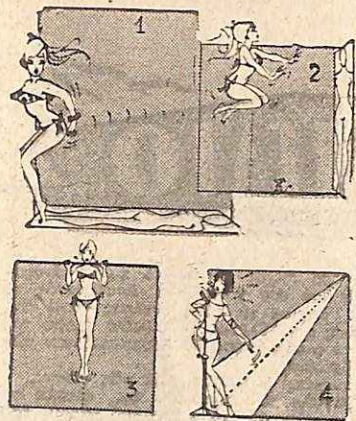
Ὁ γέρος Μίχος γύρισε καὶ τὸν κύτταξε.

— Εἶχες δίκη, Λάμπη, τὸ εἶπε μὲ φωνὴ πὺ ἔτρεμε βαρειά. Ἡ Μαρίνα εἶναι κόρη τού Ζάχου. Ἐλα... μπορεῖς νὰ τὴ φιλήσῃς.

Ὁ Λάμπης γονάτισε σιμά στὴν ἀγαπημένη τού καὶ πῆρε τὰ χέρια της στὰ δικά του. Χωρὶς νὰ πῶν λέξι κατόπιν χαμογέλασαν εὐτυχ- ῶμενοι, ἐνῶ ὁ γερόλυκος σκούπιζε ἕνα δάκρυ πὺ ἔλαμπε ἑξάρση στὴν ἄκρη τού ματιοῦ τού.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

1) Πρέπει να πηδάτε εις μήκος, χωρίς φορά και μ' ενωμένα τα πόδια όσο είναι το ανώτατό σας. 2) Πρέπει να πηδάτε εις ύψος με φορά ως το ύψος της μέσης σας. 3) Πρέπει να υπορρίψετε με φτώστε με το στήν σας την οριζοντία δοκό ενός μονόζυγου που βρίσκεται σε ύψος 2 μέτρων. 4) Για να δοκιμάσετε την αντοχή της καρδιάς σας, θα διατρέξετε σε μία ώρα 7500 μέτρα και κατόπιν θα προσπαθήσετε να τραγουδάσετε.

Είσαστε αθλήτρια ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟ ΞΕΡΕΤΕ;

Οι επιδόσεις, που ταιριάζουν στο ανώτατό σας

Πόσες φορές δεν ακούει κανείς μία νέα να λέει: «Ο αθλητισμός είναι για άλλες, δεν είναι γεννημένη αθλήτρια!» Πρώτα-πρώτα, οι αθλήτριες δεν γεννιούνται, αλλά γίνονται με τη συνεχή και συστηματική προσπάθεια. Κι' έπειτα, πώς το ξέρετε ότι δεν κάνετε για αθλήτρια; Το δοκιμάστε; Ή μήπως σας τρομάζουν οι επιδόσεις των εξασκημένων αθλητών, που διαβάστε στις εφημερίδες ή ακούτε στο ραδιόφωνο;

Αλλά η επίδοσι δεν είναι ένα απόλυτο. Εξαρτάται, τουναντίον, από το ανώτατο, τη διάπλαση του σώματος, το μήκος των ποδιών στο σύνολο και σε κάθε μέρος τους χωριστά (μυροί, κνήμες), από την ελαστικότητα των αρθρώσεων κτλ. Δεν είναι λοιπόν και δε μπορεί να είναι για όλους η ίδια. Για κάθε άνθρωπο υπάρχει μία ειδική επίδοσι. Και το ιδανικό για σας είναι να φθάσετε την ιδιαίτερη επίδοσι που ταιριάζει σε σας.

Πρώ πάντως, μην απογοητεύεστε προκαταβολικά. Το κυριώτερο είναι να αρχίσετε και να συνεχίσετε με τρόπο συστηματικό την προσπάθειά σας. Θα έχετε τότε ότι η επίδοσι σας θα αυξάνει διαρκώς. Και το κέρδος σας δε θα είναι το ότι επιτύχετε αυτή ή εκείνη την επίδοσι, πράγμα που, άλλωστε, μπορεί να μην σας ενδιαφέρει, αλλά το ότι με τον τρόπο αυτό υποβοηθήσατε την κανονική ανάπτυξη του κορμιού σας και την αρμονική διάπλασι των διαφόρων μερών του.

Θα σας δώσω με κατωτέρω τις στριχινώδεις επιδόσεις για μία γυναίκα 18 — 35 χρόνων. Τα μέτρα δεν είναι απόλυτα, αλλά τέτοια που να υπορρίψετε να τα προσαρμόσετε στην ιδιαίτερη περίπτωση σας.

1) Άλμα εις μήκος χωρίς φορά. Πρέπει να πηδάτε μ' ενωμένα τα πόδια όσο είναι το ανώτατό σας. Π.χ. αν είσατε 1 μ. 55, πρέπει να πηδάτε 1 μ. 55. (Παγκόσμιο ρεκόρ: 2 μ. 72).

2) Άλμα εις μήκος μετά φορά. Πρέπει να πηδάτε όσο είναι το ανώτατό σας συν το τετραπλάσιο του ποδιού σας (πέλμα). Π.χ. αν το ανώτατό σας είναι 1 μ. 55 και το μήκος του ποδιού σας 20 εκατοστά, πρέπει να πηδάτε 1 μ. 55

+ 0 μ. 80 (0.20 X 4) = 2 μ. 35. Με λίγη προσπάθεια, θα κατορθώσετε να πηδάτε δυο φορές το ανώτατό σας. (Παγκόσμιο ρεκόρ: 5 μ. 98).

4) Άλμα εις ύψος άνευ φοράς. Πρέπει να πηδάτε μ' ενωμένα τα πόδια όσο είναι το μήκος των ποδιών, από το σημείο της έναρξης τους ως κάτω. (Παγκόσμιο ρεκόρ: 1 μ. 42).

4) Άλμα εις ύψος μετά φοράς. Πρέπει να πηδάτε ως το ύψος της μέσης σας. (Παγκόσμιο ρεκόρ: 1 μ. 74).

5) Δρόμος. Στην ηλικία των 18 — 35 χρόνων, πρέπει να υπορρίψετε να τρέξετε σε 12 δευτερόλεπτα το πεντηκονταπλάσιο του ανώτατού σας. Αν π.χ. έχετε ανώτατο 1 μ. 55, πρέπει σε 12 δευτερόλεπτα να υπορρίψετε να διατρέξετε μία απόστασι 77 μ. 50. Αν είσατε μεγαλύτερη από 35 χρόνων, θα μειώσετε το συντελεστή (50) τόσες φορές όσα είναι τα παραπάνω χρόνια. Π.χ. "Αν είσατε 39 χρόνων, θα πολλαπλασιάσετε το 1 μ. 55 επί 46 (50—4) φορές και θα έχετε 71 μ. 30. (Παγκόσμιο ρεκόρ: 80 μέτρα σε 16 δευτερόλεπτα).

6) Κολύμπι. Πρέπει να υπορρίψετε να διατρέξετε 100 μέτρα σε 2 λεπτά. (Παγκόσμιο ρεκόρ: 1 λεπτό και 4 δευτερόλεπτα).

7) Βουτιά. Πρέπει να υπορρίψετε να μείνετε με το κεφάλι κάτω από το νερό επί 25 δευτερόλεπτα. Δεν υπάρχει κανείς λόγος να κλείσετε τα μάτια σας. Το θαλάσσιο νερό δεν τα πειράζει και το θέαμα που θα έχετε μπροστά σας θα είναι πολύ ενδιαφέρον.

8) Μονόζυγα. Σ' ένα μονόζυγο ύψους 2 μέτρων, πρέπει να υπορρίψετε να ανασκηθώτε σε τρόπο που να φτώστε με το στήν σας στην οριζοντία δοκό, χωρίς το παραμικρό τινάγμα με τα πόδια.

9) Εύλυγισια. Χωρίς να λυγίσετε τα γόνατα, πρέπει, γέρνοντας το κορμί, να υπορρίψετε να εγγύσετε το έδαφος με τις παλάμες ή τουλάχιστον με την άκρη των δακτύλων.

10) Δύναμι των χεριών. Ξαπλώθηκε μπρούμυτα. Πρέπει να υπορρίψετε να ανασκηθώτε, χωρίς να στηριζώσατε πούθεν αλλού εκτός από τα χέρια και την άκρη των ποδιών. 5 φορές στη σειρά.

11) Άντοχή της καρδιάς. Κάμψτε την ακόλουθη δοκιμή: Θα διατρέξετε σε μία ώρα 7500 μέτρα, με βήμα λίγο ταχύτερο από το κανονικό. (Με κανονικό βήμα διατρέχει κανείς 5 χιλιόμετρα την ώρα). Όταν φτάσετε στο τέτατο, τραγουδήστε ένα γνωστό σας τραγούδι. Αν η φωνή σας βγαίνει αβίαστα από το στόμα σας, έχετε γερό καρδιά. "Αν η φωνή σας βγαίνει λαχανιασμένη, αυτό δείχνει ότι η αντοχή της καρδιάς σας είναι περιορισμένη και πρέπει να την ενισχύσετε.

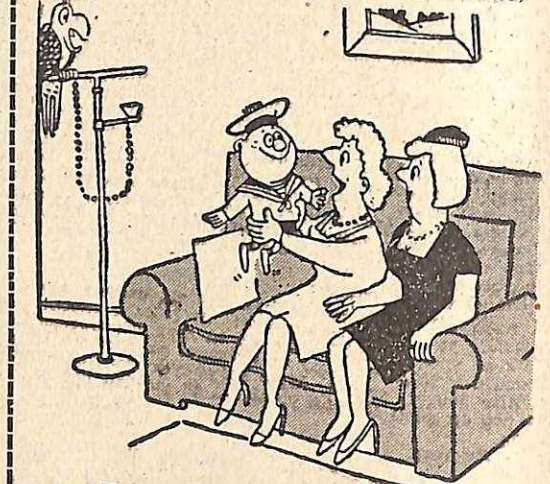
Και τώρα δοκιμάστε. Στην αρχή ίσως απογοητευθείτε. Αλλά με λίγη προσπάθεια θα υπορρίψετε να φτάσετε τις επιδόσεις που σας δώσαμε, ακόμη και να τις περάσετε. Ποιος ξέρει; Μέσα σας μπορεί να είναι κρυμμένη μία πρωταθλήτρια που δεν περιμένει παρά την κατάλληλη ευκαιρία για να εκδηλωθεί.

Απνευστείται να χάσει!

Ένα πολωνικό δικαστήριο άσχετο με το ξένο συνάλλαγμα κι έβγαλε μία περίεργη απόφασι. Συμφωνά μ' αυτήν, είναι απόλυτα νόμιμο για ένα Πολωνό να κερδίσει δολάρια, παίζοντας χαρτιά μ' ένα ξένο. "Αν όμως γυρίση η τύχη του και υποχρεωθή να χρησιμοποιήση τα ίδια δολάρια για να πληρώση τη γασούρα του, πάει τότε φυλακή!

— Άντε, ρε Νιόνιο, να τελειώνουμε καμιά φορά αυτή τη σκάλα που τρίζει!... (του 5 Χορτοβούλου)

— Και θέβαια μιλάει... Έπαναλαβάνει ό,τι λέει ο παπαγάλος!

— Ανατυχώς δε μπορώ να σε προσλάβω αγαπητέ, ως νυκτοφύλακα. Έξη διπλωματούχοι του Πανεπιστημίου ως τώρα μου ζήτηνε τη θέση!

— Α, ναι! Μένετε ακριβώς απέναντί μας! Δε θα σας αναγνώριζα, αν δεν χρησιμοποιούσα το τηλέσκοπίό μου...

Οι υποβρύχιες ρωγμές που απειλούν τη σταθερότητά της

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ ζή σήμερα κάτω από τον ξιφάλη των ατομικών και πυρηνικών εκρήξεων. Κι' ωστόσο, ο πλανήτης μας απειλείται από φυσικές καταστροφές, που ξεπερνούν κατά χιλιάδες φορές εκείνες που μπορούν να προέλθουν απ' αυτές τις εκρήξεις. Έχει γίνει πολλές φορές λόγος για τον κίνδυνο αναποδογυρίσματος της Γης πάνω στον άξονά της. Στην περίπτωση αυτή, οι πόλοι θα μετατοπιζόνταν στις τροπικές χώρες κι' η γραμμή του Ισημερινού θα περνούσε από τα σημεία, όπου βρίσκονται σήμερα οι πόλοι.

Εκτός, όμως, απ' αυτό τον κίνδυνο, μία άλλη σοβαρή απειλή προέρχεται από το δορυφόρο μας. Η Σελήνη, κάτω από τη διπλή επίδρασι της έλξης του Ήλιου και της Γης, κινδυνεύει να διαρραγεί από τη μία στιγμή στην άλλη. Τα κομμάτια της, που θα προέρχονταν απ' αυτό το διαμελισμό, θα έπεφταν τότε πάνω στη Γη και θα προκαλούσαν ανυπολόγιστες καταστροφές.

Ένας άλλος κίνδυνος, που δεν είναι λιγώτερο σοβαρός, προέρχεται από τον ίδιο τον πλανήτη μας.

Η Γη, παρά τη φαινομενική σταθερότητά της, είναι μία μάζα από υλικά, που έχουν συναρμολογηθεί στην τύχη και που δεν παρουσιάζουν μεγάλη συνοχή μεταξύ τους. Αυτή η αταξική συναρμολόγησι των υλικών που την αποτελούν έχει δημιουργήσει πολλές ρωγμές, που αποτελούν διαρκή απειλή για τον πλανήτη μας.

Μία τέτοια γιγαντιαία ρωγμή ανακάλυψαν οι επιστήμονες κατά τη διάρκεια του διεθνούς γεωφυσικού έτους. Η ρωγμή αυτή, που ξεκινάει από την Αλάσκα, διασχίζει την αμερικανική ήπειρο και τον Ατλαντικό ωκεανό, περνάει κατόπιν από τον Ινδικό ωκεανό και σταματάει κάπου στον Ειρηνικό ωκεανό. Έχει πλάτος 120 χιλιομέτρων και περιβάλλεται στις δυο πλευρές της από πανύψηλα και απόκρημνα βουνά.

Αλλά δεν είναι η μοναδική. Ο Γάλλος φυσικός Μοντεσσού ντε Μπαλνρ είχε ανακαλύψει τον περασμένο αιώνα δυο άλλες μεγάλες ρωγμές στον πλανήτη μας. Η πρώτη ξεκινάει από τη Βενεζουέλα, διασχίζει τον Ατλαντικό, περνάει από τη Λισσαβώνα, τη Μεσσηνή και τα νησιά του Ιονίου και του Αιγαίου πελάγους, συνεχίζεται στο Ιράν και τερματίζεται κι' αυτή κάπου στον Ειρηνικό. Η δεύτερη συμπιπτει με την περίφημη «πύρινη ζώνη» του Ειρηνικού. Περνάει από το Βαλπαράισο, τον Άγιο Φραγκίσκο, το Τόκιο, το Κάν-Σούν και καταλήγει στο Άννιμ.

Δυο άλλες ρωγμές, που ανακαλύφθηκαν από το Γάλλο Βερονέ, συμπληρώνουν τη μορφολογική εικόνα του πλανήτη μας, που κάθε άλλο παρά ευχάριστη είναι.

Θα πρέπει να σημειώσω εδώ ότι οι ρωγμές του Μπαλνρ και του Βερονέ διασταυρώνονται στον Ατλαντικό ωκεανό, στο σημείο όπου υποτίθεται ότι βρίσκόταν άλλοτε η εξαφανισθείσα Ατλαντίς.

Ο θυθός των ωκεανών παρουσιάζει σπινώτατα την όψη μίας γυμνής και ομοιόμορφης πεδιάδας. Διασχίζεται, τουναντίον, από πανύψηλες όρσειρες, που απλώνονται σε τεράστιες εκτάσεις. Η καλούμενη σπονδυλική στήλη του πλανήτη μας, που αρχίζει από την Ισλανδία και φτάνει ως την Ανταρκτική, έχει μήκος 16.000 και πλάτος 800 χιλιομέτρων.

Οι κορυφές αυτών των όρσειρων βρίσκονται συνήθως σε βάθος 1500—2000 μέτρων κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης. Άλλες, αντίθετα, βγαίνουν πάνω από την επιφάνεια και σχηματίζουν νήσους. Τα νησιά Χαβάι π.χ. είναι κορυφές μίας όρσειρας, που έχει μήκος 1600 χιλιομέτρων. Παράλληλα, υπάρχουν θαλάσσιες τάφροι που φτάνουν σε μεγάλο βάθος. Το βάθος αυτών των τάφρων προσεγγίζει στον Ειρηνικό τα 11.000 μέτρα, στον Α-

τλαντικό ξεπερνάει τα 8000 και στον Ινδικό φτάνει τα 7000 μέτρα.

Έτσι, το ένδεχομένο να διαρραγεί ο πλανήτης μας σε πολλά κομμάτια φαίνεται πολύ πιθανόν.

Κανείς δε μπορεί να προβλέψη τί θα συμβή σ' αυτή την περίπτωσι. Μία μερική διάρρηξι π.χ. μπορεί να προκαλέση τον καταποντισμό μίας ή περισσότερων ηπείρων, όπως συνέβη π.χ. με την Ατλαντίδα και τη θρυλική Λεμουρία, που έπιανε άλλοτε ένα μεγάλο μέρος του Ειρηνικού ωκεανού και που υπολείμματα της είναι τα σημερινά πολύμορφα νησιωτικά συγκροτήματα σ' αυτή την περιοχή.

Αλλά τίποτα δεν αποκλείει να φαντασθούμε μία γενική διάρρηξι που θα ακολουθούσε πιθανότατα τη διαδρομή των ρωγμών που αναφέραμε. Αντί της Γης, θα σχηματίζονταν τότε δυο, τρεις ή περισσότεροι πλανήτες, που οι τύχες και τα πεπρωμένα τους θα καθορίζονταν από το μέγεθος, τη συγκρότησι τους κλπ.

Οι πολύ μικροί π.χ. μά μεταβάλλονταν σε δορυφόρους της Σελήνης. Άλλοι, θα συγκροτούνταν με τους πλανητοειδείς που διασχίζουν το διαπλανητικό χώρο ή θάπαιρναν θέσι ανάμεσα σ' αυτούς. Άλλοι, τέλος, θα διατηρούσαν κάποια αὐτοπαρξία... Είναι πολύ αμφίβολο, όμως, αν οι άνθρωποι και τα έργα τους θα διατηρούνταν σε κάποιον απ' αυτούς. Γιατί η αναταραχή θα ήταν τόσο τρομακτική, που τα πάντα θα κατέρρεαν και θα νεκρώνονταν. Τα σπέρματα της ζωής, όμως, δε θα εξαφανίζονταν. Κι' έτσι, η ζωή θα μπορούσε να ξαναρχίση πάνω σ' αυτούς με τη μία ή την άλλη μορφή.

Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΞΕΠΕΦΤΕΙ ΟΛΟΕΝΑ

Στην Άγγλια, ο σύζυγος που προδόθηκε από τη γυναίκα του μπορεί να στραφή εναντίον... του τυχερού αντιπάλου του και να ζητήσει χρηματική αποζημίωσι, για το λόγο ότι τον στέρησε από τη στοργή του τρυφερού ήμισυς του και το κατέστρεψε τη συζυγική του ευτυχία. Όπως προκύπτει από μια έρευνα που έκανε η καθημερινή εφημερίδα «Στάρ», οι αποζημιώσεις που χορηγούν τα δικαστήρια γίνονται ολοένα και μικρότερες. Στα πρώτα χρόνια του αιώνα μας, τα αγγλικά δικαστήρια χορηγούσαν σε ατηρήβητες συζύγους αποζημιώσεις που ξεπερνούσαν σε μερικές περιπτώσεις τις 5000 χρυσές λίρες! Σήμερα, όμως, οι αποζημιώσεις κυμαίνονται μεταξύ 500 και 800 χαρτίμων λίρων. Όπως βλέπετε, η τιμή της συζύγου έχει σημειώσει κολοσσιαία πτώσι!

Η Γη κινδυνεύει να κομματιαστεί σαν ώριμος καρπός. Αυτή είναι η θλιβερή διαπίστωσι των επιστημόνων, που παρακολουθούν με ανησυχία τις ρωγμές του πλανήτη μας.

Συνιδιήμη

Οι γιατροί σώζουν τα πρόωρα βρέφη

Τελειότερες θερμοκοιτίδες και μασάζ στην καρδιά

Σε διάστημα λιγότερο από μισό αιώνα, η βρεφική θνησιμότητα ελαττώθηκε κατά 75%. Αυτό σημαίνει ότι διασώζονται κάθε χρόνο εκατοντάδες χιλιάδες παιδιά, που θα πέφταν άσφαλας αν είχαν την άτυχια να γεννηθούν πριν από 40 χρόνια.

Πολλές θανατηφόρες άλλως ασθένειες, όπως η πνευμονία και άλλες αρρώστιες του αναπνευστικού ή του πεπτικού συστήματος, έχουν σήμερα κατακτηθεί. Άλλα και οι επισημειωμένες πρόσφατα στην τεχνική του τοκετού σώζουν τη ζωή αμέτρητων βρεφών.

Σήμερα, η κυριώτερη αιτία θνησιμότητας των βρεφών είναι ο πρόωρος τοκετός. Όταν το παιδί έρθει στον κόσμο πολύ νωρίτερα από το κανονικό, έχει μικρές πιθανότητες να ζήσει. Άλλοτε πάλι, το νεογέννητο παρουσιάζει τέτοιες ανωμαλίες στη διάπλασή του, ώστε δε μπορεί να διατηρηθεί στη ζωή.

Ωστόσο, οι γιατροί κατορθώνουν σήμερα να διασώσουν ακόμα και πολλά από αυτά τα «θνησιγενή» βρέφη. Σε περιπτώσεις πρόωρου τοκετού, χορηγούν οξυγόνο στη υπέρτα, για να διευκολύνουν την αναπνοή του παιδιού. Επίσης, καθυστερούν το κόψιμο του ομφαλίου λώρου, ώστε να πάρουν μόνοι τους οι παλμοί μέσα στο σώμα. Έτσι επιδιώκουν να δώσουν περισσότερο μητρικό αίμα στο βρέφος και να καταπολεμήσουν το αρχικό «σốc» του τοκετού.

Έξ άλλου, η ειδική νοσοκομειακή περίθαλψη των πρόωγων βρεφών έχει αυξήσει πολύ τις πιθανότητες τους να επιβιώσουν. Σ' αυτό τον τομέα, προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες οι «θερμοκοιτίδες», διατηρώντας ζεστά τα πρόωρα βρέφη, που ο οργανισμός τους δε μπορεί ακόμα να ρυθμίσει κανονικά τη θερμοκρασία τους.

Ένας νέος τύπος τελειότερης θερμοκοιτίδας δοκιμάστηκε τελευταίως με επιτυχία στην Αμερική. Έχει το πλεονέκτημα να διατηρεί σταθερή θερμοκρασία 37 βαθμών — σχεδόν ίδια δηλαδή με εκείνη που παρείχε στο παιδί το μητρικό σώμα πριν από τη γέννησή του.

Μία αντίληψη εισάγει στη συσκευή αέρα 30 βαθμών. Επιπλέον, από ένα γυάλινο παραθυράκι εισχωρούν υπέρυθρες ακτίνες. Ένας ευαίσθητος θερμοστάτης, εφοδιασμένος στο δέρμα του βρέφους, διακόπτει ή αποκαθιστά αυτές τις θερμαντικές ακτίνες, έτσι ώστε η θερμοκρασία να μένει απόλυτα σταθερή.

Κάποτε, ο τοκετός μπορεί να διακοπεί, ενώ έχει βγει μόνο το κεφάλι του εμβρύου. Ο πράκτορας της μήτρας συσφίγγεται ισχυρά από κάποιο λόγο και δεν αφήνει να περάσουν οι ώμοι και το υπόλοιπο σώμα του παιδιού.

Φυσικά, οι γιατροί είναι προετοιμασμένοι γι' αυτό το ενδεχόμενο. Φροντίζουν άμεσα με διάφορα μέσα να χαλαρωθεί ο

τόνους της μήτρας, ώστε να συνεχισθεί και να συμπληρωθεί ο τοκετός. Δυστυχώς, δεν το κατορθώνουν πάντοτε. Έγκαιρος, στο μεταξύ, το πρόσωπο του παιδιού μελανιάζει, χάνει τις αισθήσεις του, κι όταν βγει στον κόσμο δεν δίνει πια σημεία ζωής. Τα χέρια και τα πόδια του έχουν παραλύσει, η καρδιά του δε χτυπάει καθόλου.

Είναι λοιπόν νεκρό; «Οχι, απλώς», Η μάλλον, υπάρχει κάποια μικρή ελπίδα να ξαναγεννηθεί στη ζωή.

Το θαύμα αυτό της νεοαναστάσεως μπορεί να κατορθωθεί με μασάζ της καρδιάς. Πρόκειται για μία μέθοδο που εφαρμόζεται και στους ενήλικους — αλλά δεν επιτυγχάνει πάντα: Σε επείγουσες και απελπιστικές περιπτώσεις, ο γιατρός σκίζει το στήθος με ό,τι βρή, έστω και με ένα απλό σουγιά, πιάνει με τη χούφτα του την καρδιά κι αρχίζει να την πιέζει ρυθμικά. Με κάθε ζούληγμα, στέλνει αίμα στους ιστούς του σώματος. Μπορεί δε, έπειτα από λίγο, να ξαναρχίσει η καρδιά να λειτουργεί μόνη της, κι έτσι να σωθεί ο άνθρωπος.

Το ίδιο λοιπόν γίνεται και για το «θνησιγενές» βρέφος που αναφέραμε. Μόνο που σ' αυτή την περίπτωση το μασάζ της μικροσκοπικής καρδιάς απαιτεί πολλή προσοχή και λεπτούς χειρισμούς. Δεν γίνεται με δόκιληρη τη φούχτα, αλλά μονάχα με το ένα δάχτυλο του γιατρού, που πιέζει ρυθμικά την καρδιά πάνω στο στήθος του νεογέννητου. «Έπειτα από 2—3 λεπτά, μπορεί να ξαναδοθεί η καρδιά τον «τόνο» της και να λειτουργήσει πια με τον κανονικό ρυθμό της (περί τους 120 παλμούς στο δευτερόλεπτο).

Συγχρόνως χορηγείται οξυγόνο στο βρέφος, με ένα σωλήνα χωμένο στο στόμα του, για να αρχίσει σιγά-σιγά να αναπνέει. Ακολουθούν ύστερα οι κλασικές φροντίδες για την επώλωση του χειρουργικού τραύματος του στήθους.

Το παιδί έχει πια διασωθεί. Υπάρχει όμως ακόμα ο φόβος μήπως η στέρωση αίματος επί μερικά λεπτά, κατά τον τοκετό, προκαλέσει ανεπανόρθωτες βλάβες στον εγκέφαλο. Πρέπει να περάσουν μερικές μέρες για να αποφανθεί ο γιατρός γι' αυτό, αφού παρακολουθήσει την όλη συμπεριφορά του παιδιού.

Εκτός από όλες αυτές τις επισημειωμένες προσόδους που αναφέραμε, οι γιατροί καταβάλουν προσπάθειες για να προλαμβάνουν τους πρόωρους τοκετούς, με την καλύτερη διατροφή της εγκύου και τη συστηματική παρακολούθησή της γιγνηνής της κατάστασης. Έτσι, προλαμβάνονται πιθανά και άλλα παραιομορφώσεις και ελαττώματα διαπλάσεως του εμβρύου.

Οι ακτίνες X και τα καρκινώδη κύτταρα

Γιατί οι ακτίνες X έχουν δράση στα καρκινώδη κύτταρα; «Ως σήμερα, οι επιστήμονες πίστευαν ότι οι ακτίνες X κατέστρεφαν τα καρκινώδη

κύτταρα, χωρίς να επηρεάζουν τα υγιή. Ένας δούλος έρευνήτων από τη Νότιο Αφρική, όμως, έπειτα από μακρές παρατηρήσεις και πειράματα, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ακτίνες X δεν επιδρούν στα καρκινώδη κύτταρα, αλλά στα υγιή. Κατά τους εν λόγω επιστήμονες, οι ακτίνες X απορροφούνται από τα υγιή κύτταρα, που εκκρίνουν τότε άρισμένες ουσίες. Αυτές οι ουσίες επηρεάζουν τα γειτονικά καρκινώδη κύτταρα και σταματούν την ανάπτυξή τους. «Αν αυτή η αντίληψη είναι σωστή, θα πρέπει τότε να αλλάξει και η τακτική των ακτινοβολιών. Οι ακτίνες, δηλαδή, θα πρέπει να διευθύνονται στους υγιείς ιστούς, που βρίσκονται γύρω σ' έναν καρκινώδη όγκο κι όχι στον ίδιο τον όγκο.

Νέες μέθοδοι θεραπείας των εγκυμάτων

Στην πανεπιστημιακή κλινική του Γλινιό, δοκιμάστηκε μία νέα μέθοδος θεραπείας των εγκυμάτων. Η μέθοδος αυτή συνίσταται στην εισαγωγή στον οργανισμό του ασθενούς όρου αλυσίδας που προέρχεται από ασθενείς που είχαν πάθει εγκύματα και που θεραπεύτηκαν από αυτό. Ίκανοποιητικά αποτελέσματα επέτυχεσαν σ' όλες σχεδόν τις περιπτώσεις.

Τα δακτυλικά άποτυπώματα

Κατά τον Ούγγρο καθηγητή Σαντόρ Όκρος, η εξέταση των δακτυλικών άποτυπωμάτων ενός θρέφους επιτρέπει να εξακριβώσουμε ποιός είναι ο πατέρας του. Μ' απλούστερα λόγια, τα δακτυλικά άποτυπώματα των παιδιών είναι όμοια με εκείνα των γονέων και συχνά τα ίδια.

Το καλύτερο διουρητικό

Η κλασική θεραπεία για να προλαμβάνεται ο σχηματισμός των λίθων των νεφρών σ' όσους έχουν τέτοια προδιάθεση, συνίσταται στη χορήγηση ενός από τα πολλά διουρητικά φάρμακα που έχουν φρεθεί κατά τελευταία γονία. Τώρα λοιπόν ανακοινώθηκε από ένα ειδικό Αμε-

ρικανό επιστήμονα, κάτι που το ξέραν ανέκαθεν οι ιατροί: «Ότι δηλαδή το καλύτερο διουρητικό είναι η υπύριον.

Οι μενεζέδες θεραπεύουν τις δερματοπάθειες

Κατά τον δόκτορα Ίωακείμ Πέρκινς, οι μενεζέδες θεραπεύουν τις δερματικές παθήσεις, τα πέταλα των οδών της δυσανεξίας και το λάχανο το γαστρίκο έλκος.

Μεγαλώνει η τρέλλα

Ο δόκτωρ Βίκτωρ Πάρκιν, υποστηρίζει ότι η ολόενα αυξανόμενη προτίμησή του κοινού για την αφηρημένη ζωγραφική, συμπίπτει, με μία γενική αύξηση των ψυχικών ασθενειών σ' όλο τον κόσμο.

Η χοληστερόλη και οι ανδρικές ορμόνες

Κατά τον δόκτορα Χάλμαν, η αύξηση της χοληστερόλης στους ηλικιωμένους άνδρες οφείλεται σε αντίστοιχη ελάττωση των εκκρινόμενων από τους γεννητικούς αδένες ανδρικών ορμονών. Οι ενέσεις ανδρικών ορμονών καταβάλουν άμεσα την ανολογία της χοληστερόλης.

Τα βίβια χτυπήματα δεν προκαλούν καρκίνο

Οι επιστήμονες πίστευαν ως σήμερα ότι ένα βίβιο χτύπημα σπρούσε να προκαλέσει την εμφάνιση καρκίνου. Άλλα οι νεώτερες παρατηρήσεις έδειξαν ότι αυτή η αντίληψη δεν ήταν σωστή. Πειράματα που έγιναν σε ζώα έδειξαν ότι και τα πιο βίβια χτυπήματα, είτε με οποιοδήποτε όργανο είτε από πτώση, δε μπορούν να προκαλέσουν καρκίνο. Μία στατιστική έξ άλλου, που έγινε στις Ηνωμένες Πολιτείες, έδειξε ότι ο καρκίνος δεν είναι συνηθέστερος στους τραυματίες του πολέμου και των αυτοκινητικών δυστυχημάτων, στους ανθρώπους που έπαθαν κατάγματα από πτώση και στους καταστροφές, οτι στο υπόλοιπο του πληθυσμού.

Ο ΘΕΡΜΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΡΟΣ ΑΕΡΑΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ

Ο Γερμανός δόκτωρ Ντόμπελσταϊν παρουσιάζει το σημαντικό πλεονέκτημα πως είναι εντελώς ανώδυνη και έκκοραστη για τον άρρωστο. Στο διάστημα, που η συσκευή βοηθάει τη ύπη του με θερμό αέρα, αυτός μπορεί κάλλιστα να κοιμάται ή να διαβάζει. Στο μεταξύ, στην Κολωνία, συνεχίζονται τα πειράματα με τη συσκευή αυτή, γιατι, όπως υποστηρίζεται από διαπρεπείς Γερμανούς επιστήμονες, είναι πιθανότατα, για τη θεραπεία της βρογχίτιδας, του βρογχικού άσθματος, των εντοπιζόμενων στο κεφάλι ή στο λαιμό κρυολογημάτων κλπ. Για την ώρα, πάντως — ανασφύριζε της «εφσδας» του δόκτορος Ντόμπελσταϊν — δεν έχει αρχίσει και οι συγκατοίχτες του φεταίνου χειμώνα θα πρέπει να άρκεστούν στις «ελαστικές» μεθόδους: την άποψη των συγκεντρώσεων σε κλειστούς χώρους, τη χρησιμοποίηση των χερσικών μαυτηλίων, γιά την άποψη της «αυτοθερμότητας», και αδιαβροχών παπουτσιών, όταν βρέχει, τη συστηματική εταμιοθεραπεία και τον καθημερινό περπάτο, δικήκείας μιας ώρας, σιών καθαρό αέρα.

ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ νικήθηκε!

Η συσκευή του Γερμανού γιατρού Ντόμπελσταϊν το εξαφανίζει μέσα σε τέσσερις ώρες!

Το συναχί ήταν ως τώρα, κατά τον επιγραμματικό ορισμό ενός χιουμορίστα, «η άρρώστια που ρεζίλιζε τους ασφούς». Γιατί, ενώ η επισημη είχε κατορθώσει να βρή το μυστικό της θεραπείας γιά πολυάριθμες άρρώστιες, που σφοδρώτερες από το υποτιμημένο «συναχί», παρουσίαζόταν, εντελώς ανίσχυρη εναντίον του, χωρίς ούτε την «πορεία» του να κατορθώνει να επισημεί.

Σήμερα, επιτέλους, δρέθηκε — αν πιστέψουμε τα δημοσιεύματα του γερμανικού τύπου — ο άνθρωπος που κατάφερε να ξερον το συναχί! Είναι ένας γιατρός από την Κολωνία, ο δόκτωρ Χάινριχ Ντόμπελσταϊν, που μπόρεσε, έπειτα από μακροχρόνιες έρευνες και προσπάθειες, να κατασκευάσει μία συσκευή, που εξαφανίζει το συναχί μέσα σε διάστημα μερικόν ωρών.

Ο δόκτωρ Ντόμπελσταϊν ξεκίνησε από την αλόνητη πεποίθησή πως το άπαιελαστικότερο θεραπευτικό γιά το συναχί, είναι η ζέση. Έπιχειρώντας να επιβεβαιώσει τη θεωρία του, κάθισε, μία φορά που ήταν ο ίδιος συγκατωμένος, μπροστά στην άναμμένη σόμπα, κάνοντας αδιάκοπες εισπνοές.

Πραγματικά, διαπίστωσε κάποια θελιώση, αλλά η θελιώση αυτή, όπως αποβέχθηκε έπειτα, ήταν εντελώς προσωρινή. Ωστόσο, αυτό τον έπεισε πως έβρισκαν στον σωστό δρόμο και ότι, θεωρητικά, είχε βρή τον τρόπο θεραπείας. Έκείνο, που έβλεπε, ήταν το πρακτικό, το «τεχνικό» θά μπορούσαμε να πούμε, μέρος.

Ένα δεύτερο πείραμα, που έκανε με τα ατιόλουτρα, οδήγησε πάλι σε σχετική μόνο επιτυχία. Τη φορά αυτή, μάλιστα, η επιτυχία ήταν ακόμη μικρότερη, γιάτι, όπως διαπίστωσε ο δόκτωρ Ντόμπελσταϊν, ενώ σε μερικά άτομα τα ατιόλουτρα έφερναν κάποια ανακούφιση, σ' άλλα οδηγούσαν στο εντελώς αντίθετο αποτέλεσμα.

Ωστόσο, δεν απέλπισε. Προσανατολίστηκε στη σκέψη πως τη λύση θά την έδινε μία συσκευή, που θά εντόπιζε το θερμό αέρα στην περιοχή της μήτης αποκλειστικά, μη θίγοντας το υπόλοιπο σώμα. Έπειτα από αλλεπάλληλα πειράματα, που δεν τού έδιναν το αποτέλεσμα που προσδοκούσε, ο Χάινριχ Ντόμπελσταϊν κατάληξε στη σημερινή συσκευή του. Ένα είδος μασκας, που έχει κάποια ομοιότητα με τις αντισφύζιγγες προσωπίδες, και που την κατασκεύασε σε συνεργασία με ένα εργοστάσιο της Κολωνίας.

Η συσκευή του δόκτορος Ντόμπελσταϊν απομονώνει τη μήτη και της στέλνει συνεχώς θερμό αέρα, που η θερμοκρασία του, χωρίς σ' έναν ρυθμιστή, μπορεί να κανονιστεί κατά βούληση, από τους 38 ως τους 52 βαθμούς. Ο θερμός αυτός αέρας δημιουργείται από νερό που θράζει και στο οποίο, έχουν επίσης προστεθεί αιθέρια έλαια.

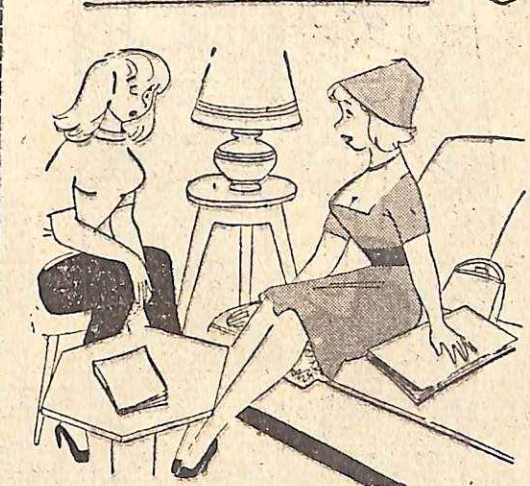
Τα πρώτα πειράματα, που έκανε ο Γερμανός γιατρός με τη συσκευή του, στεφθήκανε από εκπληκτική αληθινή επιτυχία. Από 206 συγκατωμένους κατόικους της Κολωνίας, που υποβλήθηκαν σε θεραπεία με αυτή τη μέθοδο, οι 204 είδαν το συναχί τους να εξαφανίζεται μέσα σε διάστημα 3 ως 4 ωρών!

Η μέθοδος, εξ άλλου, του δόκτορος Ντόμπελσταϊν παρουσιάζει το σημαντικό πλεονέκτημα πως είναι εντελώς ανώδυνη και έκκοραστη για τον άρρωστο. Στο διάστημα, που η συσκευή βοηθάει τη ύπη του με θερμό αέρα, αυτός μπορεί κάλλιστα να κοιμάται ή να διαβάζει.

Στο μεταξύ, στην Κολωνία, συνεχίζονται τα πειράματα με τη συσκευή αυτή, γιάτι, όπως υποστηρίζεται από διαπρεπείς Γερμανούς επιστήμονες, είναι πιθανότατα, για τη θεραπεία της βρογχίτιδας, του βρογχικού άσθματος, των εντοπιζόμενων στο κεφάλι ή στο λαιμό κρυολογημάτων κλπ.

Γιά την ώρα, πάντως — ανασφύριζε της «εφσδας» του δόκτορος Ντόμπελσταϊν — δεν έχει αρχίσει και οι συγκατοίχτες του φεταίνου χειμώνα θα πρέπει να άρκεστούν στις «ελαστικές» μεθόδους: την άποψη των συγκεντρώσεων σε κλειστούς χώρους, τη χρησιμοποίηση των χερσικών μαυτηλίων, γιά την άποψη της «αυτοθερμότητας», και αδιαβροχών παπουτσιών, όταν βρέχει, τη συστηματική εταμιοθεραπεία και τον καθημερινό περπάτο, δικήκείας μιας ώρας, σιών καθαρό αέρα.

Τεχνοθεραπεία

— Είχα τόσα να σου πω, Κούλα μου, ώστε κράτησα σημειώσεις!

ΣΤΟ ΜΕΣΙΚΟ

— Πιά αγά, τη σφραγίδα να μ'ήν... έγραψέ εδώ!

— Μείνετε αβήντοι... Είδα ένα τυγράκι!...

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΚΟΚΕΦΟΥΣ

Πού εφείλεται η νευρική κατάσταση των γυναικών

ΠΟΣΕΣ φορές δε λέμε ότι είμαστε κακόκεφοι! Αυτή η κακοκεφία δεν είναι άρρώστια, άφου, άλλως, δεν αισθανόμαστε κανένα δυσάρεστο σύμπτωμα. Έκείνο που τη χαρακτηρίζει είναι συνήθως μία άπροσβία γιά όλα. Δεν έχουμε διάθεση ούτε γιά δουλειά, ούτε γιά τίποτα. Αυτή η καθρότητα, όμως, είναι φαινομενική. Άρκει η παραμικρή αφορμή γιά να τα βάλλουμε με' όλο τον κόσμο. Έτσι, το κακόκεφο σημαίνει: έτοιμος να ξεσπάει! Κι' άλλως, όπως είπαμε, άρκει η παραμικρή αφορμή γι' αυτό. Όλοι κι' λα γύρω του φαίνε στον άνθρωπο που είναι κακόκεφος.

Άλλα ποιές είναι οι αιτίες που μας κάνουν κακόκεφους; 1) Η κακή λειτουργία του ήπατος. — Τά σηκία μας είναι εκείνο που καθορίζει το αίμα μας και συνεπώς στην απόδοσή των τοξίνων που βρίσκονται μέσα σ' αυτό. Όταν, λοιπόν, το αίμα μας είναι δηλητηριώδες, δηλητηριάζονται επίσης και τα νευρικά κύτταρα και γίνονται εξαιρετικά εύσπαστα στις εξωτερικές επιδράσεις. Στην κακή λειτουργία του ήπατος οφείλονται επίσης διάφορες αδιάθεσις, όπως οι κεφαλαλγίες, οι λιγυρί κλπ. που αυξάνουν τη νευρικότητα μας.

2) Πειράματα που έγιναν τελευταία έδειξαν ότι η ελάττωση του άσθεσιου μέσα στον οργανισμό αυξάνει τη νευρικότητα.

3) Ένα «καλό» γεύμα μας κάνει πιο νευρικούς κι' ευερέθιστους. Ο λόγος είναι ότι το «καλό» γεύμα, που περιλαμβάνει άφθονα και παικιλία τροφών, κουράζει το σηκία μας, που δε μπορεί τότε να ανταποκριθεί στον προσορισμό του και μας χαλαρεί το κέφι. Γι' αυτό, πολλά «καλά γεύματα» καταλήγουν σε καυγάδες.

Από τ' άλλο μέρος, όμως, ο υποσιτισμός ή η κακή τροφή, διαταράσσουν επίσης την κανονική λειτουργία του ήπατος, που επηρεάζει με τη σειρά του το νευρικό σύστημα. Οι υποσιτισμένοι είναι συνήθως ευερέθιστοι και μεμψιμοίροι.

4) Το οινόπνευμα περνάει ταχύτατα (σε διάστημα λιγότερο της ώρας) μέσα στο αίμα. Θεωρείται λοιπόν και διεγερτικό τα νευρικά κύτταρα. Γι' αυτό, έχουμε ένα αίσθημα ευεξίας και ευφορίας. Άλλα το οινόπνευμα αποβάλλεται θραύστατα (γραιφεται 24 περίπου ώρες). Άν, λοιπόν, εξακολουθήσουμε να πίνουμε, ο οργανισμός μας δε μπορεί να το κινή στο σύνολό του. Έκείνο που απομένει τροποποιεί τότε τις χημικές αντιδράσεις των νευρικών κυττάρων και περιορίζει τα αποθέματα κυτταρίνης Β1 και ΡΡ που περιέχουν. Έτσι ολόκληρος ο οργανισμός διαταράσσεται, στο σύνολό του. Γι' αυτό, έκείνο που κάνουν κατάχρησι οινόπνευματών πατών είναι ηλιάρδες, φθονεροί, καχύποπτοι κι' έτοιμοι πάντοτε γιά καυγά.

5) Το κάπνισμα. Μερικά τσιγάρα την ημέρα φρεμούν τα νεύρα (ό καπνός περιέχει νικοτίνη, που είναι ένα έλαφο ναρκωτικό) και με τον τρόπο αυτό μας δίνουν ένα συναίσθημα ευεξίας. Τα πολλά τσιγάρα, όμως, μας φέρνουν γάμους. Χάνουμε τότε το κέφι μας, νιώθουμε γκρινιάρδες κι' άρκει μία παραμικρή αφορμή γιά να καυγαδίσουμε.

Το «κακό κέφι» παρατηρείται πιο συχνά στις γυναίκες, που βρίσκονται πιά σχεδόν σε κατάσταση λαθροαπόσης υπερενέργειας, χωρίς να έχουν το γιγνί. Οι γιατροί αποδίδουν το φαινόμενο αυτό στις αυγές μεταβολές του όγκου και τις αλματώδεις της ποσότητας των εκκρίσεων της υποφάσεως κατά τις διάφορες περιόδους της ζωής της γυναίκας (εμμηνορροια κλπ.). Η υπόφυση επηρεάζεται αντίστοιχα τα νευρικά κέντρα του υποελαίμου και διαταράσσεται έτσι ολόκληρο το νευρικό σύστημα. Η υπόφυση επηρεάζεται επίσης και τους άλλους ενδοκρινείς αδένες, ιδίως τους γεινήσιους, που εκκρίνουν μεγάλα ποσά γαλακτογόνη, φολλικυλίνη, μεγαλόθυρη αλυστάση που αλκούς, με αποτέλεσμα τη χαλάρωση του δυναμισμού και την ελάττωση του δυναμισμού. Οι γυναίκες γίνονται τότε κακόκεφοι, νευρικές, ευερέθιστες και νιώζουν πως βλακ και όλα τους φαίνε.

Ο καθηγητής Μινιέ συνιστά, όταν είμαστε κακόκεφοι, να προσπαθούμε να φέρουμε γαρόμινες αναμνήσεις στο μυαλό μας, να διαβάσουμε εδύμες ιστορίες ή να παρακολουθήσουμε διασκεδαστικά θέαματα, να αποφεύγουμε τους κλειστούς χώρους και να μην επηρεάζουμε κανένα καταναγκασμό στον έαυτό μας.

(Ένα γραφείο επιπλωμένο πληκτικά —όπως όλα τα γραφεία. Έκείνος καθισμένος στην πολυθρόνα του, διαβάζει ένα γράμμα που μόλις έχει πάρει. Άνοιγει η πόρτα αθόρυβα και μπαίνει Έκκινη. Τον πλησιάζει από πίσω πατώντας στα νύχια και κάνει να του αρπάξει το γράμμα. Έκείνος το κρύβει ό-ποτομα στην τσέπη του).

ΕΚΚΙΝΗ: Τι γράμμα είναι αυτό;...
ΕΚΚΙΝΟΣ: Πού βρήκες εδώ;
ΕΚΚΙΝΗ: Περνούσα για τα μαγαζιά, και είπα να μπω να σου πω μια «καλημέρα»...
ΕΚΚΙΝΟΣ: Καλημέρα...
ΕΚΚΙΝΗ: Δε φαίνεται όμως πολύ ευχαριστημένος από τον αφινιδισμό...
ΕΚΚΙΝΟΣ: Γιατί το λες αυτό; Είμαι κατενθουσιασμένος!
ΕΚΚΙΝΗ: Δε φαίνεται...
ΕΚΚΙΝΟΣ: Πώς δε φαίνεται; Τι θές να κάνω; Να πηδάω...
ΕΚΚΙΝΗ: Πες μου, λοιπόν... Τι γράμμα ήταν αυτό που διάβασες;...
ΕΚΚΙΝΟΣ: Α... Τίποτε... Κάτι υπέρ-ισιακό...
ΕΚΚΙΝΗ: Δός μου το να δώ...
ΕΚΚΙΝΟΣ: Και τι ενδιαφέρον είναι δυ-ατό να έχω για σένα οι εμπίζυνες;
ΕΚΚΙΝΗ: Γιατί το λες αυτό; 'Ο δρος

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

δεν είναι μόνο εμπίζυνες» είναι και εμπίζ-νεσούμνα...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Πάντως, νομίζω, ότι αυτό το γράμμα δεν είναι δυνατό να σε ενδιαφέρει...
ΕΚΚΙΝΗ: Με ενδιαφέρει και πολύ!
ΕΚΚΙΝΟΣ: Μπορεί να είναι κάτι μυστικό...
ΕΚΚΙΝΗ: Μυστικό από μένα;...
ΕΚΚΙΝΟΣ: Από το σύμπαν! Μπορεί το γράμμα αυτό να αποδεικνύει τη διπλή προ-σωπικότητά μου; Μπορεί να είμαι ο δρόκος του Σίγ-Σου, αρχηγός σπείρας παραχαρ-κτών, κατάσκοπος ξένης δύναμης;
ΕΚΚΙΝΗ: Έλα τώρα... Μην πας να θο-λώσης τα νερά...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Καθόλου. Λέω την αλήθεια: Κάθε άνθρωπος μπορεί να έχει τα μυστικά του και να τα κρύβει από τον άλλο...

ΕΚΚΙΝΗ: Από τον άλλο σύμφωνο; Όχι όμως κι' από τον ίδιο τον εαυτό του!

ΕΚΚΙΝΟΣ: Α, ναί, έχασα...
ΕΚΚΙΝΗ: Τι; Ότι είμαι ο δεύτερος εαυ-τός σου; Το «άλλο εγώ» σου;...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Ναι, τα έχασα όλα αυτά...
ΕΚΚΙΝΗ: Γι' αυτό... δόσμου το γράμμα!

(Κάνει να βάλει το χέρι της στην τσέπη του).

ΕΚΚΙΝΟΣ (υποχωρεί και την αποφεύγει): Ξέρεις τι είπε ο Ουγκώ;

ΕΚΚΙΝΗ: Τι είπε;

ΕΚΚΙΝΟΣ: Κάτι πολύ σοφό: "Ότι εη-περίεργεια είναι μία από τις μορφές της γυ-ναϊκής παλληκαριάς!"

ΕΚΚΙΝΗ: Μπα; Έτσι είπε;...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Έτσι. Και είχε απόλυτως δι-κιο... Δε βρίσκεσαι;...

ΕΚΚΙΝΗ: Καθόλου. Δεν είναι μόνο οι γυ-ναϊκες περιέργες, είναι και οι άντρες...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Σ' αυτό το βαθμό δε;...

ΕΚΚΙΝΗ: Για στάσου, τώρα, γιατί άρ-χίζεις να με νευριάζεις! Άν εσύ με έβλεπες να σου κρύβω με τέτοια ύπουτη επίμονη ένα γράμμα που διάβασα, δε θα έκανες τα άδυ-νατα δυνατά γ' α να δεις τι λέει...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Δεν έρω... "Ισως... Πάντως, μέσα στα όρια της υπέρπαιας!...

ΕΚΚΙΝΗ: Δηλαδή;

ΕΚΚΙΝΟΣ: Μπορεί να προσπαθούσα να μάθω ποιος σου γράφει και τί σου γράφει. Άν δε μου το έλεγες όμως, δε θα σου αρπαζα την τσάντα — όπως εσύ προσπαθείς να μου φας την τσέπη!

ΕΚΚΙΝΗ: Α, έτσι...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Ακριβώς όπως σου το λέω...
ΕΚΚΙΝΗ: Καλά, λοιπόν, ως πούμε, ότι έγω είμαι πιά λίγο πολιτισμένη από σένα...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Όχι, μόνο λίγο πιο περί-εργη...

ΕΚΚΙΝΗ: Έστω. Δόσμου το γράμμα...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Τι δικιο που είχε ο Ουγκώ! Μια γυναίκα μπορεί από περιέργεια να γίνει ήρωίδα! Δηλαδή, να ανοίξει ένα κουτί με

νιτρογλυκερίνη, έστω κι' αν την ειδοποιή-σουν, ότι μπορεί να τιναχτεί στον αέρα! Την περιέργειά της μόνο να ικανοποιήσει!

ΕΚΚΙΝΗ: Με συγχωρείς; ή δική μου δεν είναι περιέργεια. Είναι ενδιαφέρον, ανησυ-

Τι τ'ον έρωτα

* Κι' η πιο περίεργη γυναίκα χαμη-λώνει κάποτε τα μάτια, για να κινήση την περιέργειά των άλλων.

* Η γυναίκα που δεν είναι όμορφη, δε γνωρίζει απ' τη ζωή, παρά ένα μέ-ρος της.

* Μη ζητάτε ποτέ από μια γυναίκα ναχ τη γνώμη σας. Γιατί είναι γνω-στό ότι η γυναίκα δε βλέπει ποτέ τα έ-λαττώματά εκείνων που αγαπάει.

* Τέσσερες κατηγορίες ανθρώπων ύ-πάρχουν στον κόσμο: οι ερωτευμένοι, οι φιλόδοξοι, οι παρατηρητά και οι ήλι-θιοι. Οι πιο εύτυχισμένοι είναι οι ήλι-θιοι.

* Σε κάθε ανθρώπινο ύπαρξη μια πληγή, όπως ένα σκουλήκι σ' ένα μήλο.

* Μια γυναίκα παντρεύεται για να μη στον κόσμο. Ένας άντρας για να βγί-απ' αυτόν.

* Όποιος θα διανοείτο να γράφει όσα λένε δέκα-δεκαπέντε γυναίκες όταν βοε-θούν μαζί, θα γράφε το χειρότερο βιβλίο.

* Ό ερωτας είναι μια παρεξήγηση μεταξύ ενός κυρίου και μιας κυρίας, μια πασελινποι που πασατείνεται.

λία, ζήλεια...
ΕΚΚΙΝΟΣ: Έλα τώρα! Μη μου πής, ότι ζήλεις...

ΕΚΚΙΝΗ: Γιατί, δηλαδή; Αποκλείεται αυτό το γράμμα να είναι της φιλενάδας σου;

ΕΚΚΙΝΟΣ: Αποκλείεται απόλυτως, γιατί δεν έχω φιλενάδα...

ΕΚΚΙΝΗ: Για να μου το αποδείξεις, δόσμου το γράμμα!

ΕΚΚΙΝΟΣ: Πριν σου το δώσω, άκου με-ρικά απαραίτητα: Δύο άνθρωποι, που αγα-πιούνται, έχουν και κάποιες υποχρεώσεις ο ένας στον άλλο. Υποχρεώσεις εμπιστοσύ-νης, ευγένειας, πολιτισμού. Δεν πρέπει με κανένα τρόπο να βασανίζουν ο ένας τον άλλο με αφορμένες περιέργειες, ανηφόρες άδια-κρισίες, ενοχλητικές ζήλειες...

ΕΚΚΙΝΗ: Ο έρωας δεν είναι φυλακή, ούτε οι ερωτευμένοι ο ένας δε-σώτης κι' ο άλλος δεσμοφύλακας... Μια ά-νεσι είναι υποχρεωτικό να τους αφήνει κάποια ελευθερία κινήσεων, να τους επιτρέπει να ά-νασαιίνουν, να κινούνται χωρίς χειροπέδες...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Όταν όμως ο ένας μη κάτω από τον ά-σταμάτητο και τυραννικό έλεγχο του άλλου, τότε ο έρωας πετάει!

ΕΚΚΙΝΗ: Πας να με απειλήσεις, ότι θα πάψης να με αγαπάς αν διαβάσω το γράμ-μα, που δε θές να διαβάσω! Κι' αυτό ά-κόμα άς γίνει! Δόσμου το γράμμα...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Χρυσόστομο Ουγκώ! 'Ηρωί-σμος γυναικίος, που φτάνει ως την τρέλ-λα! Προτιμάς να πάφω να σε αγαπάω, άρ-κεί να διαβάσης ένα γράμμα χωρίς σημασία...

ΕΚΚΙΝΗ: Άν ήταν χωρίς σημασία, δε θα τόκρυβες με τόσο επίμονη!

ΕΚΚΙΝΟΣ: Καλά, λοιπόν, άς πούμε, ότι το γράμμα είναι από την ερωμένη μου, που μου γράφει για το παιδί μας...

ΕΚΚΙΝΗ (με φρίκη): Το παιδί σας; Έ-χεις νόθο παιδί;...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Άς πούμε, ότι έχω... Τι θα κερδίσης αν το μάθης; Όλα τα δυσάρεστα γίνονται δυσάρεστα από τη στιγμή, που θα μάθουμε...

ΕΚΚΙΝΗ: Όσο τα άγνοούμε, είναι αδιά-φορα κι' άνικανα να μάς στενοχωρήσουν...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Έκεί άπάνω στηρίζεται και το εζωτικό ψεύ-δος, που αναπτύσσει ο "Ίψεν στο άριστούρ-γημά του, την «Αγρίόπασια»...

ΕΚΚΙΝΗ: Τώρα παράτησε τον Ουγκώ για να πιάσης τον "Ίψεν! Έτσι όμως γίνεται πιο πολύ ύπνος...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΚΙΝΗ: Γιατί είναι; ολοφάνερη ή προσ-πάθειά σου να θολώσης τα νερά!

ΕΚΚΙΝΟΣ: Άς πούμε, ότι είναι και έ-μυστικό, που θέλω να το κρατήσω δικό μου;...

ΕΚΚΙΝΗ (δερμητική άσυγκράτητη): Γιατί από αυτό εξαρτάται η εύτυχία μας!

ΕΚΚΙΝΟΣ: Έλα, τώρα! Μεγάλα λόγια...

ΕΚΚΙΝΗ: Είναι όπως σου το λέω! Άν δε κρύβεις στην τσέπη σου το γράμμα, που μου δώσης να διαβάσω, θα χωρίσουμε!

ΕΚΚΙΝΟΣ: Όχι δά! Για ένα γράμμα;...

ΕΚΚΙΝΗ: Γι' αυτό που θα μου έσκεπάζη το γράμμα που κρύβεις...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Καλά, λοιπόν... Άφου επίμ-ετσή του και της τόν δίνεις).

ΕΚΚΙΝΗ (βγάζει ένα φάκελλο από την τσέπη του): Βγάλε ένα φάκελλο από το γράμμα και διαβάσεις! Μά... αθ-θια!

ΕΚΚΙΝΟΣ: Ακριβώς... Μια παραγγελία από τη Θεσσαλονίκη...

ΕΚΚΙΝΗ: Και γιατί δε μου το έδινες ά-μυχή άνάποδα;...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Γιατί ήθελα να διαπιστώσω — όπως είπα ο Ουγκώ — αν η περιέργειά σου φτάνει ως τον ήρωί!μό

ΕΚΚΙΝΗ (χώνεται στην αγκαλιά του): Και το διαπιστώσεις;

ΕΚΚΙΝΟΣ: Απολύτως...

ΕΚΚΙΝΗ: Δε διαπιστώσεις τίποτα άλλο;

ΕΚΚΙΝΟΣ: Τι;

ΕΚΚΙΝΗ: Ότι η άγάπη μου με κάνει πε-ρίεργη;...

ΕΚΚΙΝΟΣ: Μάλλον η περιέργεια σε κάνει ερωτευμένη!

ΕΚΚΙΝΗ: Πώς αυτό;

ΕΚΚΙΝΟΣ: Άμα ικανοποιηθί — όπως στην αγκαλιά του. Έκείνος τη φιλάει ικα-νο περιέργεια γιατί διαπιστώνει, ότι έχει μό-αν είχε, θα έβλεπε, ότι το ένα γράμμα είχε κρυφτή στην άοστερη τσέπη του, και το άλ-λο έινε βγιά από τη δεξιά...)

Η ΑΛΛΗ ΟΥΨΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Αντίο Σόφια

Ήταν η δοξασιμένη αρχόντισσα της Άραγωνίας. Ήταν η ομορφότερη βασίλισσα των Ισπανιών. Ήταν καλή για τους φτωχούς.

Λέγανε πως, αν τη χάνανε, θα τα χάνανε όλα. Τό ξέρανε δε πως ήταν τόσο αποφασιστική, όσο κι' αγαθή κι' ωραία. Κι' αφού είχε όρκιστή πως θα σκοτώνανε, ποιός θα μπορούσε τάχα να την εμποδίσει;

Σίγουρα, κανένας! Να γιατί όλος ο τόπος έκλαιγε και πενθούσε, σ' εκείνη την υπέρλαμπρη κηδεία που θάταν η κηδεία όλης της Άραγωνίας...

Η νεκρική ακολουθία έχει τελειώσει τώρα. Ο αρχιεπίσκοπος έχει δώσει την άφεσι αμαρτιών.

Ενώ ήχουν τα νεκρικά σήμαντρα, έρχονται οι άρχοντες της βασιλικής φρουράς, για να σκώσουν το βαρύ εβένινο φέρετρο και να το πάνε στην τελευταία κατοικία του.

Λίγες στιγμές ακόμα, κι' η βασίλισσα, κατάχλωμη κάτω απ' τα μακρὰ κι' ολόμαυρα πέπλα της, θα κρατήσει το φοιχτό κι' άπαισιο όρκο της. Θα σκοτωθώ, για να μην άφισή να κοιμηθώ μόνος στη στερνή του κλίνης ο πολυαγαπημένος της. Όλος ο κόσμος ξεσπάει σε θρήνους και όδυμούς...

Εξαφνα, ξεπροβάλλει ένας καλόγερος και φωνάζει άγρια: — Βασίλισσα, που όλοι μας σε υπεραγαπούμε και δε θέλουμε να σε δούμε να πεθαίνεις! Μάθε πως δεν έχεις υποχρέωση να θύσης στον τάφο το δόν Παύλο, γιατί είχες όρκιστή ν' ακολουπιστός κι' άφοσιωμένος. Μά είχες όρκιστή σου είχε σταθή πάντα κηής, να τον τιμωρήσει με κάποιο καινούργιο βασανιστήριο.

— Εγώ, λοιπόν, ο εξομολογητής του, παραβιάζω τώρα το μυστικό που μου εξομολογήθηκε ένας πεθαμένος! Μά το κάνω για το καλό σου και για το καλό όλης της χώρας... Βάζω μάρτυρα το Θεό και δεβαιώνω μπροστά σε όλους που μ' άκούνε, πως ο δόν Παύλος, ο πολυαγαπημένος σου, δε σου στάθηκε πιστός!

— Λες ψέματα, καλόγερε! άπόκρίνεται η βασίλισσα. Άν δε μου στεκόταν πιστός ο δόν Παύλος, θα τόξερα, θα τόχα νοιώσει! Η σάρκα μου θα σπάρανε απ' τη ζήλεια, όταν θ' άκουμπούσε στη δική του, που την είχε άγγίξει πριν μιά άλλη γυναίκα. — Μου ήταν πάντα πιστός... Είμαι βέβαιη γι' αυτό! Και θα κρατήσω τον όρκο μου!... Άς άνοιξουν το φέρετρο. Το θέλω, το διατάζω! Θα κολήσω το στόμα μου στο στόμα του πολυαγαπημένου μου, και μαζί μ' αυτό το φιλή θα πετάξω ή ψυχή μου, για να ξανασιμείω με τη δική του.

— Και σύ, άτιμε συκοφάντη, θα πας στα βασανιστήρια, γιατί τόλμησες να πής πως ο δόν Παύλος, ο πολυαγαπημένος της βασίλισσας της Άραγωνίας, δεν της στάθηκε πιστός, παντοτεινά πιστός!

Το φέρετρο είναι τώρα άνοιχτό. Η βασίλισσα γέρνει πάνω στη μορφή του δόν Παύλου.

Μά τινάζεται άμέσως πίσω, με μιά τρομερή κραυγή. Ή τόμορο ψοφίμι! Κι' ένα χρυσό φίδι κατατρώνει και ρουφάει το ψοφίμι αυτό!...

Είναι ή χρυσόξανθη κοτσίδα της βασίλισσας, που μεταμορφώθηκε σε χρυσό φίδι. Νοιώσανε τα μαλλιά αυτά, που ήταν ακόμα ζωντανά, την προδοσία του αγαπημένου, και πήσαν έκδική για τη βασίλισσα μ' αυτό το καινούργιο βασανιστήριο.

— Έτσι τουλάχιστο αναφέρεται αυτή ή ιστορία στα χρονικά της Παναγίας του Πιλά, στον καθεδρικό ναό της Σαραγόσας, εκεί μακριά στην Άραγωνία.

Ο Θ

ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΜΙΑΣ ΑΡΧΟΥΔΑΣ

Μιά μέρα και μιά νύχτα έφιαλτικού τρόμου έζησε ένας κυνηγός στην Γιουγκοσλαβία, που μιά άρκούδα τον κράτησε αιχμάλωτο 23 ολόκληρες ώρες στη σπηλιά της, χωρίς να του πειράξει, ώστόσο, ούτε μιά τρίχα του κεφαλιού του!

Ο κυνηγός είχε συναντήσει, στην κυριακάτικη εξόρμησή του, δυο μικρά άρκούδια, που, στο αντίκρουσμά του, άρχισαν να τρέχουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, ώπου εξαφανίστηκαν μέσα σε μιά σπηλιά. Ο κυνηγός, μόλις μπήκε, ένοιωσε πως ή είσοδος σκηνόταν απότομα και, γυρίζοντας, είδε τον σκούρο όγκο μιάς μεγάλης άρκούδας, της υπέρας, χωρίς άλλο, τον δυο μικρών. Με το δίκιο του, φοβήθηκε τότε πως έφτασε ή τελευταία του ώρα.

Όμως, έντελώς άπροσδόκητα, ή άρκούδα περιόριστηκε να του άποσπάσει το όπλο που κρατούσε και, αφού το κομμάτισε, να πάει και να ξανασταθή στην είσοδο της σπηλιάς.

— Όπως στεκόταν, άφηγήθηκε ο Γιουγκοσλάβος κυνηγός, μού έδινε την έντύπωσι ενός φύλακα, που με φρουρούσε για να μην τός ήταν ή εφεύγη από την φυλακή μου. Και πραγματικά άκούρακο λούνα, γιατί έμεινε στη θέση αυτή 23 ώρες, παρ' όσον ή άρκούδα άπροσδόκητα, ή άρκούδα περιόριστηκε να του άποσπάσει το όπλο που κρατούσε και, αφού το κομμάτισε, να πάει και να ξανασταθή στην είσοδο της σπηλιάς.

Ευτυχώς, είτε έπειδή βέλησε να πάει ν' αναζητήση τροφή, είτε επειδή έκρινε πως... άρκετά είχε κρατήσει ή τιμωρία του κυνηγού, ή άρκούδα άπομακρύνθηκε έπιτέλους κάποια στιγμή και άνέλπιη σωτηρία του!

Ένας μεγάλος καλλιτέχνης του Χόλλυγουντ κι' ένας «χρυσός» άνθρωπος

ΜΕ δυο μόνο από τις 35 και πλέον ταινίες, στις όποιες έχει κρατήσει πρωτεύοντα ρόλους, ο εξαίρετος Άμερικανός ήθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου Λή Κόμπ, έγινε παγκόσμια γνωστός και σήμερα άριθμεί άμέτρητους και φανατικούς θαυμαστές του «δυναμικού» τάλεντου του. Η μιά άπ' αυτές ήταν «Οι 12 ένορκοι», στην όποια κρατούσε το ρόλο του προέδρου των ένορκων και ή άλλη ή «Άδελφοί Καραμαζώφ», με τον Γιούλ Μπρύννερ και τη Μαρία Σέλ, στην όποια κρατούσε το ρόλο του πατέρα Καραμαζώφ. Με τη θαυμαστή έρμηνεία του στα δυο άνωτέρω φίλμ ο Λή Κόμπ έπεδλήθη όριστικά ως καλλιτέχνης πρώτης κλάσεως και κατέκτησε δικαίως τον τίτλο του «ένος από τους 5 καλύτερους δραματικούς καλλιτέχνες της Άμερικής». Νά τί λέει ο ίδιος σχετικά:

— Δεν κάνω καμιά διάκρισι μεταξύ θεάτρου και κινηματογράφου, άρκει και τα δυο είδη θεάματος, που τόσο διαφέρουν μεταξύ τους, να μου δίνουν εύκαιριες δυνατές και άφογες έρμηνείες. Άγαπώ το θέατρο από το όποιο προέρχομαι, αλλά μου άρέσει να παίζω και στον κινηματογράφο, υπό την προϋπόθεση, ότι οι σκηνοθέτες θα μου προτείουν ένδιαφέροντες ρόλους. Και μέχρι σήμερα, νομίζω, ότι μου έδωσαν πραγματικά ένδιαφέροντες ρόλους...

Άλλά μήπως είναι μόνο οι δυο άνωτέρω ταινίες, που έκαναν γνωστό ήθοποιό τον Λή Κόμπ; Υπάρχουν άκόμη στο ένερητικό του πολλές άλλες, παλαιότερες και νεώτερες, οι όποιες, στην πατρίδα του τουλάχιστον, τον είχαν κάνει γνωστό και άγαπητό από το 1950. Άπ' αυτές αναφέρουμε τις: «Το λιμάνι της άγωνίας», του Έλία Καζάν, με τον Μάρλον Μπράντο, «Το άριστο χέρι του Θεού», με τον μακαρίτη Μπόγκαρτ και την Τζίν Τίρνεϊ, «Ο άνθρωπος με το γκρίζο κοστούμι», με τον Γκρέγκορ Πεκ και την Τζένιφερ Τζόνς, «Τα τρία πρόσωπα της Εύας», με την Τζάν Γούντγουορντ, «Άνθρωπος της Δύσεως», με τον Γκάρι Κούπερ, και άρκετες άλλες. Από τις νεώτερες, εξ άλλου, δημοφιλείς του, αναφέρουμε τις: «Το συνδικάτο των μαυριαν άέτων», δυνατό άστρνομικό δράμα, με τον Ρόμπερτ Τέυλορ και την Σύντ Τσάρλς, «Αρχόντισσα του παρθένου δάσους», μιά δραματική περιπέτεια στην Άφρική, με την Ώντρεϊ Χέμπτον και τον Άντονι Πέρκινς, καθώς και δυο-τρεις άκόμη, που γύρισε έντός του 1959.

Γεννήθηκε στην καρδιά της Ν. Ύόρκης, στις 9 Δεκεμβρίου του 1911, από πατέρα δημοσιογράφο και μητέρα τραγουδίστρια της λαϊκής σκηνής. Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε στο Μπρούκλιν και σε άλλες λαϊκές συνοικίες και, όταν έγινε 14 έτών, άρχισε να δείχνει μιά ιδιαίτερη κλίσι προς τη μουσική και ίδιος το βιολί. Ο ίδιος ο νεαρός, όταν τον ρωτούσαν, έλεγε, ότι ήθελε να γίνει μεγάλος και διάσημος βιολονίστας. Αυτό ήταν άρκετό για να πείση τους γονείς του, ότι ο νεώτερος από τους τρεις γιουίς έπρεπε να γίνει μουσικός. Πράγματι, τον έστειλαν σ' ένα από τα καλύτερα ώδεία της πόλεως, για να σπουδάσει βιολί.

Γεμάτος ένθουσιασμό και όνειρα ο νεαρός Λή έπαισε με τα μούτρα στη μελέτη. Έπειτα από τρία χρόνια σπουδών, νόμισε τον εαυτό του τόσο έτοιμο, ώστε δε θέλησε να χάσει την εύκαιρία να εμφανισθί για πρώτη φορά ενώπιον του κοινού, στο «Κάροεγκι Χάλ» της Ν. Ύόρκης, ως «νέο ταλέντο». Άλλά ή τύχη δεν τον βοήθησε καθόλου. Ένθουσιασμένο το άκροστήριο από τις μουσικές ικανότητες του νεαρού βιολονίστα, τον πηλασία, έξαλλο από ένθουσιασμό, και τον σήκωσε στα χέρια. Άλλά τη στιγμή εκείνη, ο Λή έχασε ξαφνικά την ισορροπία του και, ξεφευγοντας από τα χέρια τους, έπεσε βαρύν στο πάτωμα! Αποτέλεσμα: ένα σοβαρό χτύπημα στους γοφούς και σπασμό του δεξιού χεριού του! Το όνειρό του τώρα να γίνει βιολονίστας του βιολιού είχε χαθεί ξαφνικά, έξ αίτίας ενός καπριτσιού της τύχης!

Λίγα χρόνια άργότερα, αναζητώντας ένα καινούργιο επαγγελματικό, που να τον τραβά, προτίμησε να γίνει μαθητής σε μιά άεροναυτική σχολή μηχανικών, με σκοπό να άφοσιωθί στην έμπορική άεροπορία. Μετά τη μουσική, ή άεροπορία και τα μυστικά της έγιναν το όνειρό του. Στη σχολή αυτή έμεινε περισσότερο από τρία χρόνια και άπεφοίτησε με δίπλωμα πιλότου. Άλλά, την τελευταία στιγμή, άλλαξε πάλι σέδινα για το μέλλον. Ήταν ένας άνήσυχος και παρθένος χαρακτήρας, που δεν ίκανοποιείτο με τίποτα. Τώρα δεν ήθελε να γίνει πιλότος άεροπλάνων, αλλά... δραματικός ήθοποιός! Τα όνειρα για μιά λαμπρή θεατρική καριέρα είχαν έπισκιάσει όλα τα άλλα, παρ' ό το γεγονός, ότι πολύ έλαχιστα πρόγραμμα γνώριζε από το θέατρο και τα μυστικά του. Παρ' όλα αυτά, ξεκίνησε για το καινούργιο επαγγελματά του, με μοναδικά έφόδια το θάρρος και την πίστι, που είχε.

θουρ Μίλλερ «Ο θάνατος του έμπορικού». Το έργο αυτό σημείωσε μιά σπάνια έπιτυχία και βοήθησε έτσι τον Λή Κόμπ ν' αναδειχθί.

Ο. ΠΕΝΝΥ

ΜΑΓΝΗΤΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΣΤΑ ΑΝΤΙΑΤΟΜΙΚΑ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ

Κατά τους Άμερικανούς ειδικούς, ο μεγαλύτερος κίνδυνος άπ' όσους θα διατρέχουν εκείνοι, που θα υποκρίνονται σ' έναν ένδεχομενο πόλεμο με άτομικά όπλα να κλεισθούν στα άντιατομικά καταφύγια, θα είναι ο κίνδυνος της νευρασθεσίας. Γιατί δε θα μένουν πιά στο καταφύγιο μόνον για μερικές ώρες, ώπου να φύγουν τα έθερικά άεροπλάνα και να δοθί το σύνθημα για τη λήξη του συναγερμού, όπως γινόταν στον περασμένο πόλεμο, αλλά για δεκαπέντε ή και περισσότερες μέρες, για όσα καιρό, δηλαδή, χρειαστή για να εκλείψη ή ραδιενέργεια.

Ο κίνδυνος δε θα είναι δυνατό να άντιμετωπισθί, κατά τον κατασκευαστή άντιατομικών καταφυγίων, δόκτορα Κόραλ, μόνο με τα κλασσικά μέσα άνασθεσίας — από τα όποια, άλλωστε, θα έχη λείπει άναγκαστικά το κυριότερο: ή τηλεόρασι — αλλά, κυρίως, με τη δημιουργία της παρασθεσίας στους κλεισμένους στο καταφύγιο, ότι εξακολουθούν να ζουν στην επιφάνεια της γής.

Για το σκοπό αυτό, ο δρ Κόραλ φροντίζει να άποτυπώση, με τη σύμφων γνώμη των άμερικανικών άρχόν, που έγκριναν το σχέδιό του, χαρακτηριστικούς βορβόρους του δράμου και του υπαίθριου σε μαγνητικές ταινίες: φωνές μικροπληθάνων, κλάδων άυτόκινητων, κελαιδίσματα πουλιών, «ψιθύρους» του άνέμου στα κλαριά των δέντρων, κλπ. Έτσι, χωρίς στις μαγνητικές αυτές ταινίες, με τις όποιες θα έκλεισθούν όλα τα άντιατομικά καταφύγια, οι κλεισμένοι θα μπορούν να ξεχνούν την πραγματικότητα και να φαντάζονται τον εαυτό τους στον «άπάνω κόσμο»!

Γεμάτος άγνοια, αλλά και ένθουσιασμό, συνήθιζε τότε να λήη συχνά:

— Ξεκινώ με ένθουσιασμό, για να... πιάσω τον ταύρο άπ' τα κέρατα!...

Χτύπησε πολλές πόρτες, παρουσιάσθηκε σε πολλούς παραγωγούς και σκηνοθέτες, αλλά μόνο ένας άπ' αυτούς στάθηκε ίκανός να μαντέψι το πλούσιο δραματικό ταλέντο, που έκρυβε. Ένδιαφέρθηκε άμέσως γι' αυτόν και τον έστειλε να αξιοποιήση το ταλέντο του στην περίφημη δραματική σχολή «Πασσαντένα Πλαίηκαους» της Ν. Ύόρκης. Σ' αυτήν έμεινε κάπου δυο χρόνια. Άμέσως έπειτα, όταν ο νεαρός μαθητευόμενος έδειξε, ότι ήταν σε θέση να εμφανισθί στη σκηνή, του έμπιστεύθηκε ένα δευτερεύοντα ρόλο στο όδο δραματικό έργο του Ίβεν «Πέερ Γκύντ», που στάθηκε και ή πρώτη του θεατρική έπιτυχία. Με την ίδια έπιτυχία εν συνεχεία έπαιξε σε πολλά άλλα κλασσικά θεατρικά έργα, για να καταλήξί, το 1938, σε ηλικία 27 έτών, δηλαδή, να κερδίση τον τίτλο του καλύτερου από τους νέους δραματικούς καλλιτέχνες της Άμερικής.

Γεμάτος ένθουσιασμό για τις θεατρικές έπιτυχίες του, συνέχισε τις εμφανίσεις του στο θέατρο για λίγο καιρό άκόμη. Κι' αυτό γιατί, στο μεταξύ, οι γνωστότεροι παραγωγοί και σκηνοθέτες του Χόλλυγουντ είχαν δείξει μεγάλο ένδιαφέρον για τον «καινούργιο» και με κάθε τρόπο προσπαθούσαν να τον φέρουν κοντά τους.

Πρώτη του ταινία στο Χόλλυγουντ στάθηκε το «Κίνδυνος στους αϊθέρες». Ένα χρόνο άργότερα, το 1939, έπαιξε στο φίλμ «Το χρυσό άγόρι» και τον ίδιο χρόνο στο δραματικό-αισθηματικό «Κάτι που το λέν άγάπη». Με ρυθμό δυο ή και τρεις το πολύ ταινίες το χρόνο, από τότε ο Λή Κόμπ πήρε μέρος σε 35 συνολικά ταινίες, που τον κατέστησαν γνωστό και δημοφιλή και τον ανέδειξαν σε δραματικό «στάρ» πρώτης κλάσεως.

Δυο χρόνια μετά την άφιξί του στο Χόλλυγουντ, το 1940, γνώρισε την όμορφη ήθοποιό Έλεν Μπένερλν. Παντρεύτηκαν τον ίδιο χρόνο και έζησαν μαζί μέχρι το 1952. Στο μεταξύ απέκτησαν και δυο παιδιά, ένα άγόρι κι' ένα κορίτσι, 15 και 12 έτών σήμερα. Άλλά το γεγονός αυτό δε μπόρεσε να συγκρατήση τη διάλυσι του γάμου τους. Πράγματι, χώρισαν το 1952, εξ αίτίας της «σκληρής διαγωγής» του Λή. Πέντε χρόνια άργότερα, ο σημερινός διάσημος ήθοποιός, παντρεύταν πάλι με τη δισκοκλίσι Μαίρη Μπρόκο, έπειτα από σύντομο τριήμερο ειδίλλιο.

Σήμερα ο Λή Κόμπ, εύτυχισμένος στην ιδιωτική του ζωή, πλούσιος και πασίγνωστος, στο επαγγελματά του, συνεχίζει άκούραστος να παίρνει μέρος σε καλές ταινίες χωρίς, παράλληλα, να άδιαφορεί και για το θέατρο, στο όποιο σφαιρεί τόσο πολλά.

Άπό το Μπρόντγουεϊ ξεκίνησε πριν από χρόνια, το δε Χόλλυγουντ δεν ένδιαφέρθηκε γι' αυτόν, παρ' όφου σημείωσε τον πρώτο του θρίαμβο, παίζοντας επί μήνες στη σκηνή το ρόλο του Γουίλυ Λόμαν, στο έργο του Άρσπία έπιτυχία και βοήθησε έτσι τον Λή Κόμπ ν' αναδειχθί.

Ο Θ

— Λες ψέματα, καλόγερε! άπόκρίνεται η βασίλισσα.

Η ΤΑΝ λαμπρή κι' άξέχαστη ή κηδεία που πρόσταζε να γίνη ή βασίλισσα Μαρία—Τερέζα της Άραγωνίας για το φίλο της καρδιάς της, τον όμορφο δόν Παύλο, μαρκήσιο ντε λας Γαράντσας, που τον είχε κάνει πρωθυπουργό της. Σ' αυτήν, λοιπόν την κηδεία, ο κόσμος είδε κάτι που δεν είχε ξαναγίνει, ούτε και φαίνεται να ξαναγίνη ποτέ...

— Μην ξεθαρρεύετε έτσι, δόν Παύλο, αγαπημένε μου! Μην πολυθασιέστε στην όμορφιά σας, που με υπόταξε στον έρωτά σας... Άν τυχόν με προδώσετε, ή άγάπη μου θα γίνη μίσος άγριο. Καί τότε, εγώ ή ίδια που σας έκανα μαρκήσιο και πρωθυπουργό μου, εγώ που σας λατρεύω τώρα, θα σας βασανίσω αλύπητα! Όύτε το κομμένο σας κεφάλι δε θα σάς βασανίσουν έκδική μου. Θα έπινοήσω τότε τα φοιχτότερα μαρτύρια για σας... Είμαι τόσο ζήλιαρα!

Έτσι μιλούσε ή Μαρία—Τερέζα της Άραγωνίας, τον καιρό άκούγοντας την. Χαμογέλουσε κι' αυτή, μα έτοιζε κρυφά τα δόντια της, στη σκέψη κάποιαν πιθανής άπιστίας.

Πως μπορούσε να της ήταν άπιστος ο όμορφος δόν Παύλος, αφού δε τον άφινε στιγμή από κοντά της, αφού ήταν ή βασίλισσα κι' ή ευεργέτριά του, κι' αφού ακόμα ήταν νέα κι' ωραία, ή ωραιότερη γυναίκα του βασιλείου της;...

Δεν είχε λόγο λοιπόν να συλλογισθί να την προδώση ο δόν Παύλος. Όύτε και την εύκαιρία είχε. Μά ή, φλογερή άγάπη γεννάει κάτι τέτοιες παράλογες ύποψίες. Κι' ή βασίλισσα άπεινιστήρια, αν της έκανε καμιά άπιστία. Άπό τ' άλλο μέρος όμως, του υποσάωσε πως αν πέθαινε εκείνος πρώτος, θα πήμύ τον άφισή ούτε κι' εκεί να πλαγιασθί μόνος...

Και να που χτες πέθανε ο όμορφος δόν Παύλος, από μιά άρρώστεια κεραυνοβόλο! Η βασίλισσα έτρεξε κοντά του, μόλις τόμαθε, και πέρασε όλη την ήμέρα με λυγμούς άπελπισίας. Καί, παρ' όλα όσα της είχανε πη συγγενείς και φίλοι για να τη δέιας του λατρευτού της, θα σκοτώνονταν πάνω στο νεκρό, πριν το λόγο της.

Έμεινε όλη τη νύχτα κοντά του, τον μοιρολογούσε, τον γέμιζε φίλια και καταριότανε το Χάρο που της τον πήρε.

Τό πρωί, όταν βόλανε το λείψανο σ' ένα φέρετρο από έβενο κι' άσημι, έκοψε σύρριζα τη μακρεία πλεξίδα των χρυσών μαλλιών της και την άποθεσε πάνω στο στήθος του λατρευτού της. Ηθέλε νύχη κάτι δικό της, κάτω άπ' το κλειστό καπάκι, ως τη στιγμή που θα του δινόταν ολόκληρη, που θα σκοτώνονταν για να πάη να τον συναντήση στο τελευταίο του κορεβάτι.

Όλο το παλάτι κι' ο λαός ήταν άνάστατοι άπ' τον όρκο που είχε δώσει ή βασίλισσα: ν' αυτοκτονήση πάνω στο νεκρό κορμί του πολυαγαπημένου της. Γιατί την υπεραγαπούσαν όλοι.

ΤΟ ΧΡΥΣΟ

Χωρίς αγάπη

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΟΜ είχε αρχίσει να βαρύνεται σ' αυτό 'το πάρτυ, που δε γνώριζε άλλον απ' τόν οικοδεσπότη, όταν αντίκρυσε την κοπέλλα. Στεκόταν μονάχη της στο βάθος της σάλας, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο άσπρο μάρμαρο του τζακιού, και φαινόταν πολύ μόνη και πολύ νέα.

Τα καστανά ξανθά μαλλιά της με τις άπαλές μπούκλες και το μικρό κατακόκκινο στοματάκι της θύμιζαν μωρό παιδί.

Αυτό έδωσε θάρρος στον Τόμ να την πλησιάσει και να της πη:

— Θάπρεπε να βρίσκεσαι στο κρεβάτι σου τέτοια ώρα!

Εκείνη, αντί να θυμώσει, σήκωσε πάνω του τα φτωχικά μαλλάκια της κι' απάντησε, μισοαστεία - μισοσοδαρά:

— Τό σπίτι μου είναι πολύ κρύο. Ένω εδώ μ' άρρσει...

— Άλλωστε περιμένω να γυρίσει ο Μπίλ Πίνερ, ο καθολιέρος μου, που αυτή τη στιγμή συνοδεύει μιά άλλη κοπέλλα στο σπίτι της.

— Ο Τόμ πρόσεξε πώς η άγνωστη κοπέλλα μιλούσε με μιά ελαφριά Ιρλανδέζικη προφορά που τον γοήτευε.

— Αυτός ο Μπίλ είναι πολύ άγενής, είπε. Καλύτερα να πάψεις να του κάνεις παρέα.

— Πρόκειται να παντρευτούμε, δήλωσε η κοπέλλα. Μά ο τόνος της δεν έδειχνε καμιά χαρά, κι' εξακολουθούσε να μοιάζει σαν εγκαταλειμμένο παιδάκι....

— Θα σε πάω εγώ στο σπίτι σου, αποφάσισε ο Τόμ.

Εκείνη δέχτηκε. Και σε λίγο βρίσκονταν στ' αυτοκίνητο του νέου.

Στο δρόμο, του είπε πώς λεγόταν Κάθρην Στάνλεϋ και πώς το σπίτι που γινότανε το πάρτυ, ανήκε άλλοτε στην οικογένειά της.

— Αργότερα, καθώς χώριζαν μπροστά στην πόρτα της, ο Τόμ ένοιωσε την επιθυμία να την αγκαλιάσει και να τη φιλήσει γλυκά στο λυπημένο στοματάκι της. Μά συγκρατήθηκε, γιατί θυμήθηκε τη Νόρα, την κοπέλλα που είχε αποφασίσει να παντρευτεί.

Δεν ήταν έρωτευμένοι μαζί της, αλλά την είχε γνωρίσει στο νοσοκομείο, όπου εργαζόταν ως έσωτερικός γιατρός, κι' είχε σκεφτεί πώς αυτή η καλή νοσοκόμα θα του ταίριαζε για γυναίκα.

Είπε λοιπόν, μιά σκέτη «καληνύχτα» στην Κάθρην κι' έφυγε.

Παρ' όλ' αυτά, δε μπόρεσε να μην της τηλεφωνήσει τ' άλλο πρωί, και συμφώνησαν να την επισκεφθεί τ' απόγεμα.

Την περασμένη νύχτα, δεν είχε προσέξει το σπίτι της. Και τώρα τάχασε, όταν είδε πώς ήταν ένα πολυτελέστατο μέγαρο! Ένας υπηρέτης τον ώδηγησε στο υπέροχα επιπλωμένο σαλόνι, όπου μπήκε σε λίγο κι' η Κάθρην.

Φορούσε ένα κομψό ταγιέρ και το χτένισμά της ήταν σοβαρό. Μά και το ύφος της δε θύμιζε πιά παιδούλα.

— Χαίρω πολύ που ήρθατε, είπε στο νέο, με κοσμικό τόνο.

— Ο Τόμ αναρωτήθηκε πώς είχε χάσει έτσι ξαφνικά την Ιρλανδική προφορά της...

— Τί έγινε ο Μπίλ σας; ρώτησε, γιά να της θυμίσει τη χτεσινοβραδυή τους οικειότητα.

— Μουστειλε ένα μπουκέτο λουλούδια, γιά να τόν συχωρέσω, δήλωσε η κοπέλλα. Στην πραγματικότητα, αυτό που τόν ενδιαφέρει δεν είμ' εγώ, αλλά τα έκτατομύρια του παππού μου!

— Δηλαδή... θέλετε να πητε πώς δε σας αγαπάει; απόρησε ο Τόμ.

— Νομίζω πώς η αγάπη βρίσκεται μόνο στα μυθιστορήματα!

— Ο τρόπος της έκανε τον Τόμ να θυμώσει. Πού ήταν λοιπόν η γλυκειά κι' άπλη Κάθρην, που είχε γνωρίσει;... Αυτή η κομψή, πλούσια κοπέλλα του ήταν άγνωστη.

— Τό σπίτι σας είναι πολύ ωραίο, της είπε τυπικά.

— Είναι του παππού μου, του εξήγησε, άλλ' αυτός μένει πάντα στο διαμέρισμά του και δεν ασχολείται καθόλου μαζί μου. Ο πατέρας μου έρχε-

ται πότε-πότε, όταν χωρίζω, και ξαναφεύγει γιά να παντρευτεί πάλι. Η μητέρα μου, με την οποία έχει βρσέκεται κάπου στην Εύρώπη...

— Ο μόνος άνθρωπος που ενδιαφέρθηκε πραγματικά γιά μένα, ήταν η γκουβερνάντα μου, η Μόλλυ. Μά τη διώσανε, γιάτί ήταν απ' την 'Ιρλανδία και φοβόντανε μήπως πάρω την προφορά της. Κάθε φορά που πηγαίνω στο παλιό μας σπίτι, εκεί που γινόταν χτές το πάρτυ, τη θυμάμαι και χωρίς να τó θέλω μιμούμαι την διμιλία της.

— Αν τούλεγε τα ίδια πράγματα μ' άλλο τόνο, ο Τόμ θα καταλάβαινε τόν πόνο της. 'Αλλ' η Κάθρην μιλούσε τόσο αδιάφορα, που τόν νευρίαζε.

— Δικαιολογήθηκε λοιπόν πώς είχε κάποια δουλειά, την άποχαιρέτησε κι' έφυγε βιαστικά, με σκοπό να μη την ξαναδω.

Δε μπόρεσε όμως να κρατήσει την απόφασί του: Μετά από μιά βδομάδα της τηλεφώνησε και συμφώνησαν να ξαναπάει στο σπίτι της.

Στο βάθος της καρδιάς του έλπιζε πώς θάβρσσκε πάλι τη γλυκειά κοπελλά της πρώτης βραδυάς, πάλι τυπική και ψυχρή.

— Είσαστε ακόμα αποφασισμένη να παντρευτείτε τόν Μπίλ Πίνερ; τη ρώτησε ο Τόμ.

— Και βέβαια, τού απάντησε. Πρέπει να πάρω κάποιον που να τόν εγκρίνει ο παππούς μου, αλλιώς θά μ' αποκληρώσει.

— Δε δίνετε λοιπόν καμιά σημασία στην αγάπη; φώναξε θυμωμένος ο νέος.

— Κανείς δεν αγαπάει, αν δεν έχω κάποιο συμφέρον, τού απάντησε ξερά.

Αυτή τη φορά, ο Τόμ έγινε έξω φρενών. Τί ζητούσε λοιπόν απ' αυτή την άκαρδη και ψυχρή ύπολογίστρα, που δεν ήξερε τί θα πη αίσθημα; Πόσο κουτόγινε αυτό που τόν έγκρινε τόν παππούς του, αντί να κάνει πρό- γλυκά γαλάζια μάτια που τόν είχαν μαγέψει εκείνη τη νύχτα...

— Πρέπει να φύγω, δήλωσε. Δυστυχώς είμαι πολύ άπασχολημένος και μάλλον δεν πρόκειται να ξανα- ιδωθούμε.

— Λυπάμαι! είπε τυπικά η Κάθρην. Τόν συνάδεψε ως την πόρτα. Στο κεφαλόσκαλο, τη στιγμή που την άποχαιρέτούσε, ο Τόμ δε μπόρεσε να συγκρατηθεί: Τήν άρπαξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε με πάθος στα χείλη.

— Υστερα στράφηκε και μπήκε στ' αυτοκίνητό του. Μά, καθώς έβαζε μπροστά, είδε μέσα στον καθρέφτη την Κάθρην να τρέχει πάνω στη γλότη του πάρκου και να περνάει μέσα από ένα παρτέρι με υπέροχα λουλούδια.

«Μιά κοπέλλα δεν πατάει ποτέ τέτοια λουλούδια, εκτός αν είναι τρελή, μεθυσμένη... ή τυφλωμένη απ' την Κάθρην.

«Τί δικαίωμα έχω να τήν κρίνω τόσο αυστηρά; σκεπτότανε συγχρόνως. Πρέπει να ντρέπουμε που δεν κατάλαβα πόσο δίκιο έχει να μην εμπιστευτείται την αγάπη, αφού κανείς ποτέ δεν την αγαπάει πραγματικά!

— «Ακόμα κι' εγώ δίστασα να της δείξω τόν έρωτά μου, γιάτί ήθελα να παντρευτώ τη Νόρα, χωρίς να νοιάζω τίποτα γι' αυτήν, μόνο και μόνο γιάτί θά με βοηθούσε στη δουλειά μου».

— Έφτασε την Κάθρην και τήν άρπαξε στην αγκαλιά του. 'Η κοπέλλα έκρυψε στα χείρια της τόν κλαμένο πρόσωπό της.

— Κάθρην, σ' αγαπώ! της μουρμούρισε τρυφερά ο Τόμ.

— Απότομα η αντίστασί της έπαψε και τόν κομμάτι της σφίχτηκε μ' εμπιστοσύνη πάνω στο δικό του.

— «Ω, Τόμ, ξαναπές το!... ξαναπές το!... τόν παρακάλεσε.

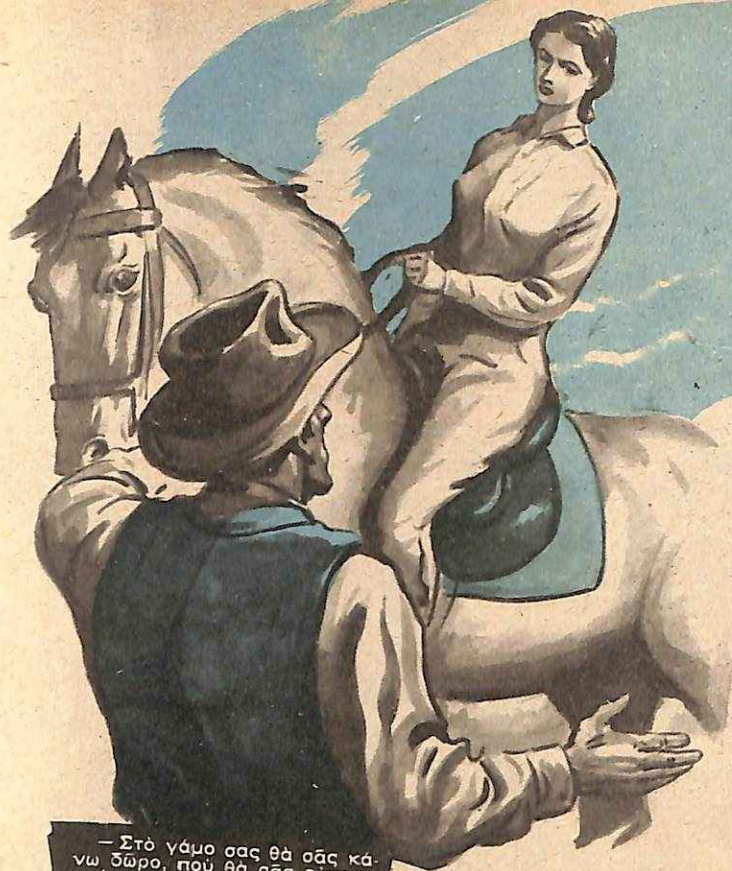
— Μά τα χείλια του Τόμ ήταν άπασχολημένα, ψάχνοντας να βρουν τά δικά της.

— Και τόν φίλί του της είπε όλα δσα ήθελε να της πη από τόν καιρό...

— Π. ΟΥΙΛΛΙΑΜΣΟΝ

— Νομίζω πώς η αγάπη βρίσκεται μόνο στα μυθιστορήματα! Είπε η Κάθρην στον Τόμ.

— Στο γάμο σας θα σας κά-
νω δώρο, που θα σας ευχαρι-
στήσει πολύ, είπε στη Λο-
λίτα.

φο, ψηλό παλληκάρι, μ' ευγενικό παρουσιαστικό κι' άρρενωπά
χαρακτηριστικά.
Η Λολίτα ένοιωσε, για πρώτη φορά, μια γλυκεριά συγκίνησι
να φουσκώνει το στήθος της. Κι' όταν ύστερα από λίγο καιρό
ο Γκετούλιο της εξομολογήθηκε τον έρωτά του, δέχτηκε χωρίς
δισταγμό να γίνει γυναίκα του.

Ο πατέρας της, όπως κι' ο πατέρας του νέου, δεν έφεραν καμ-
μιά αντίρρηση. Ήταν κι' οι δυο πολύ πλούσιοι και χαιρόνταν
που η ένωση των παιδιών τους θα έκανε και τις τεράστιες πε-
ριουσίες τους.

Ο γάμος αποφασίστηκε να γίνει γρήγορα, μια και δεν υπήρχε
κανένα εμπόδιο, κι' άρχισαν οι προετοιμασίες.

Όταν τ' άκουσε ο Ρόζα, κόντεψε να χάσει τα λογικά του.
Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό γι' αυτόν, που δε μπορούσε να
πιστέψει πως η είδηση ήταν αληθινή... Πάλεψε πολύ με τον έαυ-
τό του, και στο τέλος αποφάσισε να κάνει ένα άπονηρο μένο
διάδημα.

Τ' άλλο πρωί, καθώς βοηθούσε τη Λολίτα ν' ανέβη στ' αλο-
γό της, τη ρώτησε με φωνή που μαρτυρούσε την αγωνία του:
— Είν' αλήθεια πως δεχθήκατε να γίνετε γυναίκα του Γκε-
τούλιο;

Και βέβαια, απάντησε αδιάφορα η κοπέλλα. Παντρεύμα-
στε την άλλη Κυριακή.
Τα λόγια της ήταν σαν μαχαίριά στην καρδιά του δυστυχί-
σμένου μιγάδα.

— Κι' εγώ... Τι θα γίνει εγώ... ψιθύρισε μ' απελπισία.
— Τι σχεσι έχεις, εσύ, ρώτησε η Λολίτα, τάχα μ' άπορία.
— Γιατί κάνετε ότι δεν ξέρετε πως σας αγαπάω; Τόσον και-
ρό παίζετε μαζί μου, κι' εγώ ο άνοητος κόντευα να πιστέψω
πως θα γινόμουν κάποτε ευτυχισμένος...

— Το θράσος σου δεν έχει όρια! φώναξε έξω φρενών η κο-
πέλλα.
Και, σηκώνοντας το μαστίγιό της, τον χτύπησε με δύναμη στο
πρόσωπο, χαράζοντας του βαθιά το δέρμα. Ύστερα σπηρού-
σε τ' αλόγο της κι' έφυγε καλπάζοντας.

Μά, αν έμενε ένα δευτερόλεπτο ακόμα κι' έβλεπε την έκφραση
του Ρόζα, θα καταλάβαινε ότι διέτρεχε ένα θανάσιμο κίνδυνο...
Όλος ο έρωτας του μιγάδα είχε μεταβληθεί μέσα σε μια στι-
γμή σε μίσος! Αυτός που βάδιζε άλλοτε το αίμα του για να μην
πειραχτεί μια τρίχα απ' τα μαλλιά της Λολίτας, ήταν τώρα έ-
τοιμος να καταστρέψει με τα ίδια του τα χέρια το υπέροχο κορ-
μί της, που σε δε θα γινόταν ποτέ δικό του!

Στην αρχή, ήθελε να σκοτώσει το
Γκετούλιο, για να κάνει την καρδιά
της Λολίτας να ματώσει, όπως εί-
χε ματώσει κι' η δική του. Ύστερα
όμως σκέφτηκε πως η κοπέλλα ή-
ταν νέα και πως κάποτε θα παρη-
γοριότανε, κι' ένας άλλος θα παίρνε
τη θέση του Γκετούλιο. Όχι! Ο
μόνος τρόπος για να μη του την
πάρει κανείς, ήταν να τη σκοτώσει!

Την άλλη μέρα, ζήτησε ταπεινά
συγγνώμη απ' τη Λολίτα για το
«θράσος» του και τη θεώρησε ότι
θαίεμε πάντα ο πιστός της υπη-
ρέτης.

Στο γάμο σας θα σας κάνω
ένα δώρο που θα σας ευχαριστήσει
πολύ, της είπε ύστερα. Θάνα! μια έκπληξη!...
Η κοπέλλα ανασήκωσε τους ώμους της και δεν έδωσε καμ-
μιά σημασία στην υπόσχεσή του. Τι μπορούσε να της χαρίσει
αυτός ο φτωχός υπηρέτης...

Μά, την Κυριακή το πρωί, καθώς έβγαίνει απ' το σπίτι της
για να πάει στην εκκλησία που θα παντρευότανε —κούκλα σω-
στή μέσα στ' άσπρα σύννεφα του νυφικού της— αντίκρυσε ένα
υπέροχο αλόγο να την περιμένει μπροστά στην πόρτα.

Ο Ρόζα κρατούσε τα χαλινάρια του.
Ήταν άγριο, ξέγνησε στη θαμπωμένη κοπέλλα. Τόπισ-
α μόνος μου και το δάμασσο για να σας το προσφέρω.
— Είναι το ωραιότερο που έχω δη στη ζωή μου! φώναξε η
Λολίτα. Μ' αυτό θα πάω στην εκκλησία.

Και, χωρίς ν' ακούσει τις διαμαρτυρίες του πατέρα της, πή-
γε στη σέλλα.
— Αμέσως τ' αλόγο σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, χρεμέτισε
αγρία και ξεκίνησε μ' ένα τρελό καλπασμό!...

...Τ' άλλο απόγευμα, οι άνθρωποι της φυτείας βρήκαν το
κομματιασμένο κορμί της Λολίτας σ' ένα γκρεμό, δίπλα στο
σκοτωμένο αλόγο.

Κανείς δε μπόρεσε να εξηγήσει τί είχε κάνει το ζώο ν' αφή-
σει τη Λολίτα. Ο μόνος που το ήξερε, ήταν ο Ρόζα, που είχε βάλει με
τα ίδια του τα χέρια ένα καρφί κάτω απ' τη σέλλα, έτσι που η
μύτη του είχε χωθή στη ράχη του ζώου μόλις κάθισε πάνω ή
Λολίτα!

Μά, φυσικά, δε θα το μαστουρούσε σε κανένα...

ΑΣΧΗΜΗ ΘΕΣΙ ΓΙΑ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ!

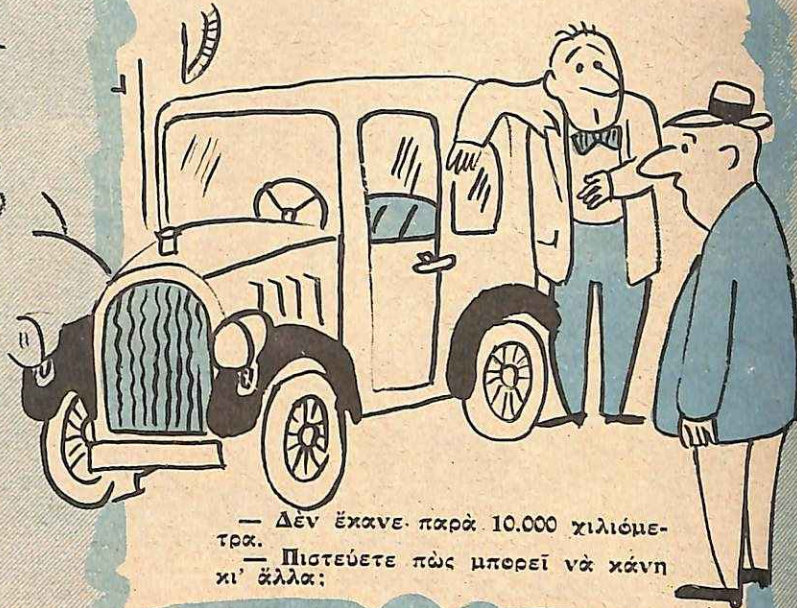
Ο... κακά τοποθετημένος πατριτισμός της μίς Λαούρα
Κούνεν ανάγκασε την Πολιτεία της Φλόριντας να ψηφίσει ένα
νόμο που περιορίζει τη χρήση της αμερικανικής σημαίας
για ώριμους σκοπούς.

Μά τί ακριβώς είχε κάνει η μίς Κούνεν; Είχε ποεί να παίξει
τέννις, φορώντας ένα σόρτ, που είχε ραμμένη στο πίσω μέρος
του την αμερικανική σημαία!

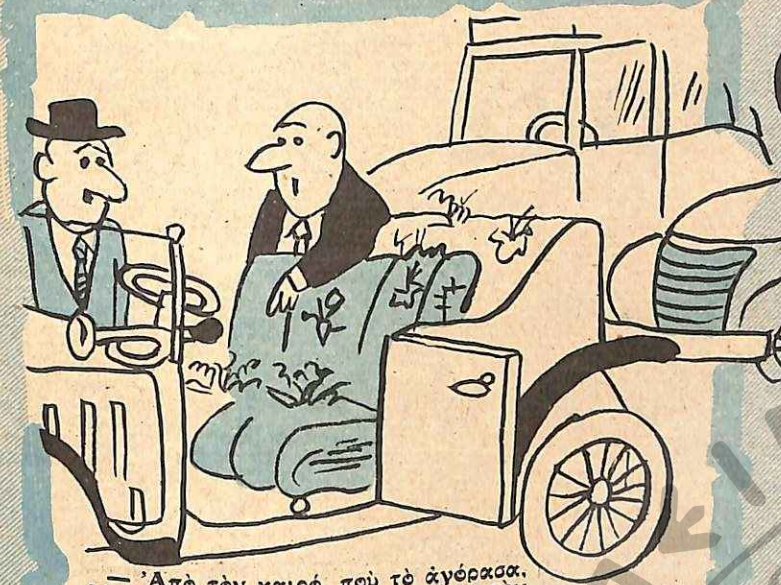
Α. ΣΩΛΚ

— Ήθελα να σας δώσω τις
διευθύνσεις μερικών καλών μη-
χανικών!

— Δεν έκανε παρά 10.000 χιλιόμε-
τρα.
— Πιστεύετε πως μπορεί να κάνει
κι' άλλα;

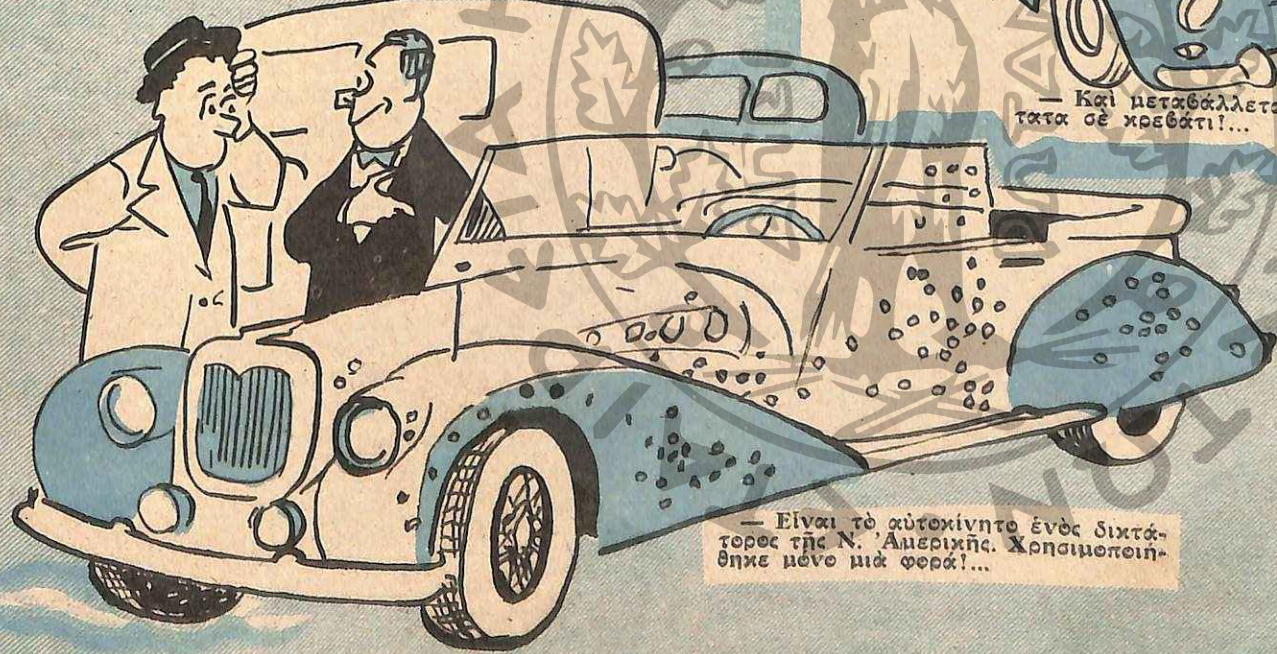

— Από τον καιρό, που το αγόρασα,
δε χρειάστηκε να του κάνω ούτε την
παραμικρότερη έπισκευή!...

Αυτοκίνητα
ΙΕΥΚΑΝΙΠΡΙΑΙΣ

— Και μεταβάλλεται εύκολώ-
τα σε κρεβάτι!...

— Είναι το αυτοκίνητο ενός δικτά-
τορος της Ν. Αμερικής. Χρησιμοποιή-
θηκε μόνο μία φορά!...

Η ΠΙΟ όμορφη από τις όμορ-
φότερες κοπέλλες της 'Αρ-
γεντινής ήταν η Λολίτα, με
τά κατάνυρα κυματιστά μαλλιά
και τα πράσινα σκιστά μάτια.
Τα λυγίσματα του κορμιού της
άναδαν πόθους όπου περνούσε,
και τα καλύτερα παλληκάρια
πέφτανε στα πόδια της.
Ήταν κόρη ενός απ' τους με-
γαλύτερους κτηματίες του τό-
που, που στις άπειρες φυτείες του δούλευ-
αν εκατοντάδες εργάτες. Η όμορφή της και
τα πλούτη της την είχαν κακομάθει κι' είχαν
κάνει την καρδιά της αδιάφορη κι' αναισθητή
στον πόνο, που δεν τον είχε νοιώσει ποτέ. Έ-
βαζε τους θαυμαστές της να κάνουν τις μεγαλύτερες τρέλλες για
χάρι της και τα παράλογα καπρίτσια της είχαν στοιχίσει τη σω-
ματική ακεραιότητα και τη ζωή ακόμα, σε πολλούς νέους.
Το μεγάλο και μοναδικό πάθος της ήταν τα αλόγα. Είχε ένα
τεράστιο σταύλο με θαυμάσια ζώα, που τα λάτρευε πραγματι-
κά. Ήταν τέλεια αμαζόνια, και κάθε πρωί ανέβαινε σ' ένα απ'
τ' αλόγα της και διέσχισε σαν σίφουνας τη φυτεία, τσαλαπα-
τώντας τα φυτάρια και διασκορπίζοντας τους τρομαγμένους ερ-
γάτες.

Ο πατέρας της την αγαπούσε τόσο, που δεν τολμούσε να
της κάνει την παραμικρή παρατήρηση. Μά, κάθε φορά που την
έβλεπε να φεύγει καλπάζοντας, τρελλαινόταν απ' την αγωνία
μέχρι το γυρισμό της.

Τ' αλόγα τα φρόντιζε ένας νέος μιγάς, ο Ρόζα. Ήταν ένα
γεροδεμένο παλληκάρι, με σκούρα επιδερμίδα, που είχε μεγα-
λώσει στη φυτεία. Αγαπούσε τη Λολίτα, από τότε που εκείνη
ήταν ακόμα μικρό κοριτσάκι και καταδεχόταν να παίξει μαζί
του. Ο έρωτας του φλόγιζε την καρδιά κι' ήταν έτοιμος να πέσει
και στη φωτιά για την κόρη του άφεντικού του!

Ήξερε πως δε θα μπορούσε ποτέ ν' αγγίξει ούτε το χέρι της
περφηνης κοπέλλας, μά του έφτανε να τη βλέπει... κι' όταν της
κρατούσε τα χαλινάρια για ν' ανέβη στο αλόγο, ήταν ο πιο ευ-
τυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

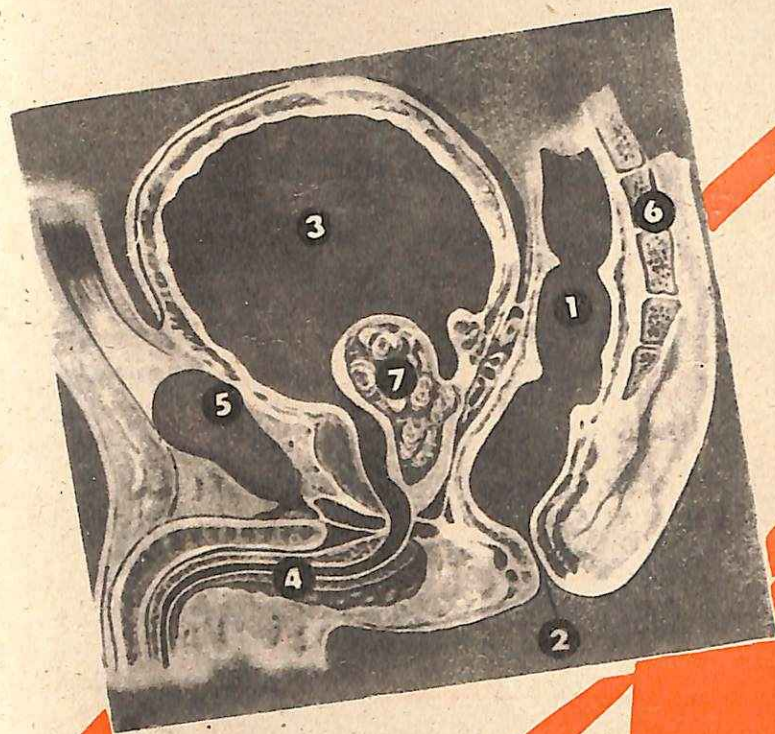
Η δυστυχία του άρχισε όταν η Λολίτα κατάλαβε το πάθος
του κι' αποφάσισε να διασκεδάσει μαζί του. Άρχισε λοιπόν να
του φέρει με ασυνήθιστη οικειότητα, να του χαμογελάει και
να του ρίχνει επίμονες ματιές.

Ο Ρόζα δεν ήταν τρελλός, αλλά την αγαπούσε τόσο, που δε
δυσκολεύτηκε να πιστέψει πως η όμορφη κοπέλλα τον έβλεπε
τουλάχιστον με συμπάθεια.

Οι πιο τρελλές ελπίδες γεννήθηκαν τότε στην καρδιά του!
Τη νύχτα όνειρευόταν ότι έκλεβε τη Λολίτα κι' ότι πήγαιναν να
ζήσουν οι δυο τους μονάχοι σ' ένα μέρος μακρινό...

Η κοπέλλα μάντευε τις σκέψεις του και γελούσε με την καρ-
διά της για το τολμηρό παιχνίδι της.

Μια μέρα, σε κάποιον απ' τους περιπάτους της, συνάντησε το
Γκετούλιο, το γιο ενός γειτονικού κτηματία. Ήταν ένα όμορ-

Η ανατομική θέση του προστάτου εξηγεί τις πολλαπλές διαταραχές που προκαλεί η διόγκωσή του: 1) Όρθον έντερον 2) Πρωκτός 3) Ουροδόχος κύστις 4) Ουρήθρα 5) Όστρον της ήλης 6) Σπινδυλική στήλη 7) Προστάτης

Ο κλασικός τρόπος χειρουργικής εξαιρέσεως του προστάτου ήταν ως προχτές η μέθοδος Φρεγιέρο. Η εγχείρησι αυτή γινόταν σε δυο χρόνους. Ο χειρουργός έκανε πρώτα μια τομή στην κοιλιά, για να φτάσει στην κύστι, όπου τοποθετούσε ένα καθετήρα, στο στό της ούρας κατερχόταν. Τοπικές βδομάδες και το πότον κίνδυνο μολύνσεως. Μερικές βδομάδες ή μήνες αργότερα, ο χειρουργός έβγαζε με το δακτύλο τον προστάτη, αφού τον απορη, ιδίως όταν υπήρχαν συμφύσεις. Οι αιμορραγίες ήταν επίσης πολύ συχνές.

Η μέθοδος αυτή, όμως, έχει εγκαταλειφθεί σχεδόν σήμερα. Οι χειρουργοί προτιμούν την εξαιρέσι του προστάτου σ' ένα χρόνο. Η εγχείρησι αυτή κατέστη σήμερα δυνατή χάρις στα αντιβιοτικά και τις καινούργιες μεθόδους προληψίας του μετεγχειρητικού σπύ.

Υπάρχει ακόμη η μέθοδος της διανοίξεως μιάς σήραγγος διά μέσου του διωγκωμένου προστάτου. Η μέθοδος αυτή είναι πιο εύκολη. Υπάρχει, όμως, πάντοτε ο κίνδυνος να κλείσει βαθμιαία αυτή η σήραγγα. Γι' αυτό, οι γιατροί την αποφεύγουν.

Εκτός από την υπερτροφία του προστάτου, όμως, έχουμε και τον καρκίνο αυτού του οργάνου. Στην πρώτη περίπτωση, ο όγκος είναι συνήθως κανονικός και στρογγυλός. Ένώ στη δεύτερη, έχει ακανόνιστο σχήμα κι' η επιφάνειά του παρουσιάζει πολλές ανωμαλίες.

Η χειρουργική θεραπεία του καρκίνου του προστάτου είναι δυνατή, μόνο όταν η διάγνωσι γίνει εγκαίρως. Αυτό, όμως, επιτυγχάνεται σπανιότατα, γιατί οι ενοχλήσεις είναι στην αρχή τόσο ασημαντές, που ο ασθενής δεν αντιλαμβάνεται το πρόβλημα. Υπολογίζεται να πάει στο γιατρό, μια περίπτωση επί είκοσι είναι δυνατή η χειρουργική θεραπεία του καρκίνου του προστάτου. Στις ύχειρησι είναι αδύνατη.

Αλλ' η έπιστήμη δεν εγκαταλείπει και πάλι τον ασθενή στην τύχη του. Με την κατάλληλη φαρμακευτική αγωγή επιτυγχάνονται, τούναντιον, σταθερές θεραπείες στα 60% των ασθενών.

Ο κυριώτερος τρόπος θεραπείας συνίσταται στην εισαγωγή στον όργανο του ασθενούς θηλυκών ορμονών, που ανακρίπτουν την καρκινώδη επένδυση. Οι ορμόνες αυτές εισάγονται στον όργανο σε πολύ μεγάλες δόσεις. Τη μοναδική τους μειονέκτημα είναι ότι προκαλούν αύξησι του στήθους, που μοιάζει κάποτε με γυναικείο κι' ότι θηλυκοποιούν τη φωνή. Αλλά το κακό είναι μικρό.

Με τη μέθοδο αυτή, όπως είπαμε, δεν εξαφανίζεται ο καρκινώδης όγκος. Περιορίζεται, όμως, σε σημαντικό βαθμό κι' ο ασθενής μπορεί να ζήσει πολλά χρόνια, χωρίς ενοχλήσεις.

Ο προστάτης είναι το γυναικείο των ενδοκρινών. Κάθε άλλο, τους. Πολλοί άνθρωποι γεννιούνται με έναν καρκίνο σχεσί μεταβλάσει του προστάτου, ενώ άλλοι εξακολουθούν να παραμένουν νέοι κι' έπειτα από μια εγχείρησι.

Ο καρκίνος δεν είναι κληρονομικός. Δεν προσβάλλει δηλαδή συχνότερα τους συγγενείς ενός καρκινοπαθούς απ' ό,τι άλλους ανθρώπους. Αυτό είναι το σπουδαιότερο συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε μια μελέτη 8 ετών, που έγινε πάνω σε 12.000 άτομα από έπιστήμονες της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας.

Ο Δοκτωρ Ντόνγκλας Μάρφου, καθηγητής της Παιδιατρικής και της Γυναικολογίας σ' αυτό το πανεπιστήμιο και οργανωτής της περιπτώσεως του καρκίνου του στήθους και των άλλων μερών του σώματος. Τα στοιχεία λοιπόν που συγκεντρώθηκαν, δεν δείχνουν καμιά αύξησι της συχνότητας του καρκίνου μεταξύ των συγγενών ατόμων πασχόντων από καρκίνο του προστάτου.

Για την έρευνα αυτή διαλέχθηκαν δυο διαδίδες: μια από 200 γυναίκες με καρκίνο του στήθους και καρκίνου του προστάτου, και μια γιατι γιατί γίνεται εύκολα ο καρκίνος του στήθους, γιατί (τη δική τους και των γονέων τους). Οι έρευνήτριες, σε δυο γενεές, οργάνωσαν να είναι οι παραινέσεις κατά τον καρκίνο. Το περσις, καρκίνου ή ομάδα των συγγενών των υγιών γυναικών! Φυσικά, πρόκειται περί συμπτώσεως.

Ο καρκίνος δεν είναι κληρονομικός. Δεν προσβάλλει δηλαδή συχνότερα τους συγγενείς ενός καρκινοπαθούς απ' ό,τι άλλους ανθρώπους. Αυτό είναι το σπουδαιότερο συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε μια μελέτη 8 ετών, που έγινε πάνω σε 12.000 άτομα από έπιστήμονες της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας.

Ο Δοκτωρ Ντόνγκλας Μάρφου, καθηγητής της Παιδιατρικής και της Γυναικολογίας σ' αυτό το πανεπιστήμιο και οργανωτής της περιπτώσεως του καρκίνου του στήθους και των άλλων μερών του σώματος. Τα στοιχεία λοιπόν που συγκεντρώθηκαν, δεν δείχνουν καμιά αύξησι της συχνότητας του καρκίνου μεταξύ των συγγενών ατόμων πασχόντων από καρκίνο του προστάτου.

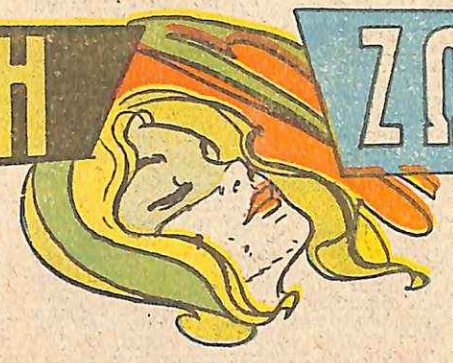
Για την έρευνα αυτή διαλέχθηκαν δυο διαδίδες: μια από 200 γυναίκες με καρκίνο του στήθους και καρκίνου του προστάτου, και μια γιατι γιατί γίνεται εύκολα ο καρκίνος του στήθους, γιατί (τη δική τους και των γονέων τους). Οι έρευνήτριες, σε δυο γενεές, οργάνωσαν να είναι οι παραινέσεις κατά τον καρκίνο. Το περσις, καρκίνου ή ομάδα των συγγενών των υγιών γυναικών! Φυσικά, πρόκειται περί συμπτώσεως.

Ο καρκίνος δεν είναι κληρονομικός. Δεν προσβάλλει δηλαδή συχνότερα τους συγγενείς ενός καρκινοπαθούς απ' ό,τι άλλους ανθρώπους. Αυτό είναι το σπουδαιότερο συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε μια μελέτη 8 ετών, που έγινε πάνω σε 12.000 άτομα από έπιστήμονες της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας.

Περιπετειώδες, κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΦΡΑΝΚ ΜΠΑΡΕΤ

ΘΑ ΜΕΝΗ

ΖΩΝΤΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Μπέρναρ Τόρν, ένας καλός αλλά φτωχός νέος, εγγράφεται ως γραμματέας στο σπίτι του πλούσιου σέρ Χένρυ Ντόνγκλς. Έρωτά του, την κόρη του κι' εκείνη τον ανταποδίδει τον έρωτά του. Αλλ' ο πατέρας της δε θέλει ούτε να ακούσει για γάμο μεταξύ τους, αν ο νέος δεν αποκτήσει πρώτα περιουσία και κοινωνική θέση. Έτσι, ο Τόρν παραιτείται και φεύγει, με το σκοπό να ξενιτευτεί και να κληρονομήσει την τύχη του. Προηγούμενος όμως θέλει να πωλήσει ένα παλιό εξοχικό σπίτι, που κληρονόμησε απ' τον πατέρα του. Το σπίτι αυτό ήταν για πολύ καιρό στην λαθρεμπόρευσ, που είχαν αρχίσει και τον προπάππο του Τόρν, ένα Ιδιόρρυθμο και κακότροπο γέρο, που ζή ακόμα. Τώρα μένει εκεί ο παππούς του Τόρν. Ο νέος του προτείνει να αγοράσει αυτό το σπίτι κι' εκείνος δέχεται. Μετά όμως σε μια ταβέρνα, πέφτει και σπάει το πόδι του. Μη μπορώντας τότε να γυρίσει στο σπίτι του, αναγκάζεται στον έγγονό του να κατέβει διάφορα τρόφιμα μέσα σ' ένα πηγάδι, που βρίσκεται στο πλυσταριό. Το δικαιοδογείται δε πως υπάρχει εκεί κάτω μια αρκούδα. Αλλ' ο νέος καταλαβαίνει, ότι πρόκειται για κάποιο φυλακισμένο.

2ον »Όταν τον ανακαλύψης επέτρεψε, πές του πως σου χρειάζονται 100 λίρες. Νάσαι οίγουρος πως θα ες βρσις στην αρχή. Όταν όμως μάθης πως πρόκειται να πωλήσης το σπίτι στο μεσίτη, θα σου δώσω τα λεφτά... Ύστερα φρόντισε να λύσης γρήγορα τα παλαμάρια και να βάλεις πληρωή για το ξένο Γιάτι δεν είναι ούστον για ένα νέο να γυρίσει τεμπέλης εδώ κι' εκεί.

»Στείλε μου, τόν πατέρα, σου όμως μην ξαναγυρίσεις. Άνοιξε τα πανιά σου, όσο είναι καλός ακόμα ο άνεμος. Αν τον πάσης ως αύριο το πρωί δεν έχης βρή τον πατέρα, ξαναγύρισε εδώ... γιατί, αν δεν πάς κάποιος να τσιπ αυτή την καταρμένη αρκούδα, θα φάειση τις πεινάς! Κατάλαβε;

Το απάντησα πως μπορούσε να βασίσειται σε μένα. Άφου έφαγα, αγόρασα από ένα κατάστημα ναυτικών ειδών ένα ρόλο γερό σκονί από καννάβι.

Το παιδί το μαγαζιού με βόηθησε να το πάω στο (Μισό Δρόμο). Τούδωσα το πουρμπουάρ του και περιμένα ν' απομακρυνθεί αρκετά, πριν αρχίσω τη δουλειά μου.

Δε μπορούσα να μπω στο σπίτι μου, γιατί ο παππούς μου μου είχε πάρει τα κλειδιά, αμέσως μόλις γύρισα στο πανδοχείο, και τότε κρύφει κάτω απ' το μαξιλάρι του.

Το απλούστερο ήταν να περάσω από ένα παράθυρο. Και πράγματι, έσπασα ένα τζάμι, άνοιξα τον παντζούρι και γλυστρήσα μέσα στο σπίτι.

Τράβηξα το σκονί μου ως το πλυσταριό. Πήρα ύστερα ένα τοκευτικό κι, με μερικά δυνατά χτυπήματα, ξεκόλλησα το σκεπάσμα του πηγαδιού.

Κατέβασα τον κουβά, τον έφισα πάνω στο χείλος του πηγαδιού κι' έδεσα καλά στην άκρη του σκονιού του το καινούργιο που είχα αγοράσει.

Για κάθε ενδεχόμενο, έβαλα μέσα στον κουβά το τοκευτικό κι' ένα μεγάλο σουγιά που βρήκα πάνω στο τραπέζι. Ίσως να παρηγούσε τους σκοπούς μου ο φυλακισμένος - όποιος κι' αν ήταν - και να ζήτουσε να εκδικηθώ σε μένα για όσα είχε τραβήξει.

Εφοδιάσθηκα επίσης με δυο κερί και μ' ένα κουτί σπέρτα. Ύστερα ανέβηκα στο πεζούλι του πηγαδιού, πήκα μέσα στον κουβά, πέρασα το σκονί κάτω απ' το χερσούλι του, το τράβηξα λίγο και βρήκα ότι κρεμασμένος στον αέρα, πάνω απ' το ανοικτό στόμιο.

Η καρδιά μου χοροπηδούσε στο στήθος μου. Καταλάβαινα πόσο επικίνδυνη ήταν η θέση μου και πόσους ακόμα μεγαλύτερους κινδύνους θα είχα ίσως ν' αντιμετωπίσω... Τέλος, συγκέντρωσα όλη την ενεργητικότητα και τη θελού μου κι' έφισα σιγά σιγά το σκονί να γλυστρήσει μέσα απ' το κερύ μου...

Όταν έφτασα στον κόμπο που έβανε τα δυο σκονιά, σταμάτησα λίγο. Βρισκόμουν σε μια τομή πηγαδιού. Θα έμπιστευόμουν πια στο σκονί που είχα αγοράσει, αν είχε το παραμικρό ελπίσμα, ήμουν χαμένος!

Μα είχε πια σπείρη ο κύβος!... Έφτασα στον κόμπο που έβανε τα δυο σκονιά, σταμάτησα λίγο. Βρισκόμουν σε μια τομή πηγαδιού. Θα έμπιστευόμουν πια στο σκονί που είχα αγοράσει, αν είχε το παραμικρό ελπίσμα, ήμουν χαμένος!

Μα είχε πια σπείρη ο κύβος!... Έφτασα στον κόμπο που έβανε τα δυο σκονιά, σταμάτησα λίγο. Βρισκόμουν σε μια τομή πηγαδιού. Θα έμπιστευόμουν πια στο σκονί που είχα αγοράσει, αν είχε το παραμικρό ελπίσμα, ήμουν χαμένος!

Μα είχε πια σπείρη ο κύβος!... Έφτασα στον κόμπο που έβανε τα δυο σκονιά, σταμάτησα λίγο. Βρισκόμουν σε μια τομή πηγαδιού. Θα έμπιστευόμουν πια στο σκονί που είχα αγοράσει, αν είχε το παραμικρό ελπίσμα, ήμουν χαμένος!

Γύρω μου επικρατούσε σκοτάδι απόλυτο. Ακούγοντας κάποιο θόρυβο πρὸς τα δεξιά, άπλωσα το χέρι μου μέσα στον κουβά για να βρω ένα όπλο. Τα δακτύλα μου συνάντησαν το σουγιά. Τον άνοιξα κι' ετοιμάσθηκα ν' αμυνθώ, λέγοντας συγχρόνως με φωνή που προσηλάουσα να την κάνω σταθερή:

— Όποιος κι' αν είσαστε, έρχομαι σάν φίλος! Μα δεν πήρα καμμία απάντησι. Ο θόρυβος δεν ξανακούστηκε. Κι' η σιωπή με τρόμαξε, περισσότερο παρα αν είχα ακούσει μια άγρια κι' απειλητική φωνή...

Κατάλαβα πως βρισκόμουν στο έλεος του άγνωστου φυλακισμένου, που μπορούσε να μου επιτεθεί άπροσπτα!

Για να τελειώση πια αυτή η τρομερή αβεβαιότητα, έσφιξα στο χέρι μου τόν άνοιγμένο σουγιά μου κι' άναψα ένα σπέρτο. Όπως είχα προβλέψει, είδα αντίκρου μου μια στοά. Μα η αδύνατη λαμψή του σπέρτου δε μου επέτρεπε να διακρίνω, παρα την αρχή της μονάχα.

Πήρα το ένα απ' τα κερί, τ' άναψα και πέταξα το σπέρτο. Την ίδια στιγμή, έτοιμάσθηκα να βγώ απ' τον κουβά. Σταμάτησα όμως, ακούγοντας ένα έλαφρό σφύριγμα. Σηκώσα αμέσως ψηλά το κερί, κύτρινε προς τα κάτω... και κατάλαβα πως το βήμα που θα έκανα, θα ήταν ίσως το τελευταίο μου! Γιατί δε βρισκόμουν στο βυθό του πηγαδιού, αλλά πάνω σε μια χοιρτή

Μα τι είδους φυλακισμένο θάβρικα; Ένα νέο κρεμώμο τράβηξε την προσοχή μου. Και τότε, μέσα σε μια κοιλότητα που σχηματίζε ένα είδος κρεβατιού, στολήμην με κρεμασμένα πολυκάρια κουρέλια - δείγμα μιάς πρωτόγονης προσπάθειας διακοσμήσεως - είδα ένα ακρυβινό στήθος. Και πάνω σ' αυτό μια κοπελίτσα, σκεπασμένη με κουβέστες!

Η κουρούνα καθόταν στον ένα ώμο της. Μπροστά στο μαύρο φτερά της, τα μαλλιά του κοριτσιού, που πεφτανε σάν καταρράκτης στην πλατή του, φαίνονταν αχνόδυ άσπρα.

Δε δέκρινα καθόλου το πρόσωπο της κοπέλλας, γιατί προφύλαγε με τα δυο αδύνατα χέρια της τα άσυννηστα στο φως μάτια της απ' τη λαμψή του κεριού που τη θάμπωνε.

Στερνίσω το κερί μου σε μια χαραμάδα του βράχου. Έκρυψα τη φλόγα του με μια μεγάλη πέτρα, για να μη βροίχη στα μάτια τη δυστυχισμένη μικρή. Ύστερα της τράβηξα τα χέρια απ' το πρόσωπο της και τη σηκώσα απ' το κρεβάτι.

Είδα τότε ότι, παρ' όλη την παιδαγωγική φυσιογνωμία της, ήταν μια κοπέλλα αρκετά μεγάλη - 18 χρονών, όπως έμαθα αργότερα.

Το άκρωμο πρόσωπό της, μακρύ κι' αδύνατο, είχε λεπτότατες γραμμές. Θάλεε κανείς πως ήταν ένα απ' τα τρυφερά και λεπτεπίλεπτα εκείνα φυτά, που αναπτύσσονται δίχως αέρα και φως...

Το μικροκόσμο κι' η λαμψή των ματιών της διναν στο κατάλλημο πρόσωπό της μια έκπρασι υπερανθρώπινη, κάτι το εύλογο... Παρατήρησα πως η ίρις των ματιών της ήταν σκεδόν άσπρη, γιατί είχε χάσει πια με τον καιρό την ικανότητα να συστέλλεται, ενώ η κόρη είχε διασταλή καταπληκτικά...

— Είναι ο πόνη σύζυγός της. Έχεται την καλύτερη να παραλάβει την ποδιά μου!...

— Είναι ο πόνη σύζυγός της. Έχεται την καλύτερη να παραλάβει την ποδιά μου!...

— Είναι ο πόνη σύζυγός της. Έχεται την καλύτερη να παραλάβει την ποδιά μου!...

σανίδα τοποθετημένη οριζόντια, λίγο ψηλότερα απ' την επιφάνεια του νερού!

Ευτυχώς, ο θόρυβος του σπέρτου, που έδωσε μέσα στο νερό, με είχε προειδοποιήσει για τόν κίνδυνο που διέτρεχα.

Οι πονηροί λαθρεμπόροι, που χρησιμοποιούσαν άλλοτε το πηγάδι για να φτάνουν στη σπηλιά της ακτής, είχαν έφευγει αυτό το έξηνο μέσον για να ναι ασφαλισμένο. Αν γινόταν ποτέ έρευνα στο σπίτι, τραβούσαν απλούστατα τη σανίδα κι' άρχιζαν να βγάζουν νερό, δείχνοντας έτσι πως το πηγάδι εκείνο έμοιαζε μ' όλα τα πηγάδια του κόσμου!

Ο κινδύνος που είχα άποψύνει, κι' ο νευρικός κλονισμός που είχα αισθανθώ, μ' έκαναν να διπλασιώσω τις προσφυαίες μου. Κρατώντας το κερί με τ' άριστερό μου χέρι τεντώνω μπροστά και σφίγγοντας το σουγιά στο δεξί, άρχισα να προχωρώ σιγά σιγά μέσα στη στοά...

Ενοίωθα μια δυσάρεστη συγκίνησι, που κοπίαζε πολύ για να την πνίξω... Σαφνικά, έφτασα σε μια εύρυχωρη και ψηλή σπηλιά. Ο βόλος της σπηλιόταν εδώ κι' εκεί με μαδέρια και τεράστια ξύλα καραβιών. Τα άσπρα άδοστολιτικά τοιχώματα της αντανάκλασαν το φως του κεριού και σκόρπιζαν μια λαμψή ο' όλη τη σπηλιά.

Αντίκρου μου, ένας σωρός από βράχους, που ύψωνόταν ως το θόλο, έδειχνε την παλιά έξοδο προς την ακτή.

Δεν έδλεπα όμως κανένα ίχνος ζωντανού πλάσματος εκεί μέσα.

Δεν άκουγα τόν παραμικρό θόρυβο... Σαφνικά, ένας κρωγμός έσκισε τη σιωπή. Σηκώσα αμέσως ψηλά το κερί μου. Και, σε μια γωνία που είχε μείνει σκοτεινή ως τότε, πάνω σ' ένα είδος φυσικού τραπέζιου από άσπρο πέτρα, δίπλα απ' τη στοά, μια είχα κατεβώσει ο ίδιος το πρωί μέσα στο πηγάδι, δέκρινα ένα μαύρο πουλί, μια κουρούνα, που ράμφιζε ένω κομμάτι ψωμί.

Δε μπορούσε, βέβαια, να ήταν αυτή ο φυλακισμένος! Όστόσο, δεν υπήρχε κανείς άλλος εκεί μέσα.

Το πουλί με κύτταξε μια στιγμή με τα γκριζά μάτια του. Ύστερα, σάν να μην το ήκανοποιούσε η εμφάνισή μου, χάθηκε με μικρά πηδημάτα μέσα στο σκοτάδι. Προχωρήσα τότε κι' έγν' προς την ίδια διέξοδο κι' έφτασα στο κατάφυτο ένός δευτέρου ύψους.

Περνώοντας κοντά απ' το πέτρινο τραπέζι, παρατήρησα μια μεγάλη πέτρα, που την είχε μεταβάλλει κάποιος σε μαξιλάρι, τυλιγντάς την με κουρέλια. Δεν άμφεβαλλα λοιπόν πως θάβρικα το φυλακισμένο στο διπλανό ύψους.

Μα τι είδους φυλακισμένο θάβρικα; Ένα νέο κρεμώμο τράβηξε την προσοχή μου. Και τότε, μέσα σε μια κοιλότητα που σχηματίζε ένα είδος κρεβατιού, στολήμην με κρεμασμένα πολυκάρια κουρέλια - δείγμα μιάς πρωτόγονης προσπάθειας διακοσμήσεως - είδα ένα ακρυβινό στήθος. Και πάνω σ' αυτό μια κοπελίτσα, σκεπασμένη με κουβέστες!

Η κουρούνα καθόταν στον ένα ώμο της. Μπροστά στο μαύρο φτερά της, τα μαλλιά του κοριτσιού, που πεφτανε σάν καταρράκτης στην πλατή του, φαίνονταν αχνόδυ άσπρα.

Δε δέκρινα καθόλου το πρόσωπο της κοπέλλας, γιατί προφύλαγε με τα δυο αδύνατα χέρια της τα άσυννηστα στο φως μάτια της απ' τη λαμψή του κεριού που τη θάμπωνε.

Στερνίσω το κερί μου σε μια χαραμάδα του βράχου. Έκρυψα τη φλόγα του με μια μεγάλη πέτρα, για να μη βροίχη στα μάτια τη δυστυχισμένη μικρή. Ύστερα της τράβηξα τα χέρια απ' το πρόσωπο της και τη σηκώσα απ' το κρεβάτι.

Είδα τότε ότι, παρ' όλη την παιδαγωγική φυσιογνωμία της, ήταν μια κοπέλλα αρκετά μεγάλη - 18 χρονών, όπως έμαθα αργότερα.

Το άκρωμο πρόσωπό της, μακρύ κι' αδύνατο, είχε λεπτότατες γραμμές. Θάλεε κανείς πως ήταν ένα απ' τα τρυφερά και λεπτεπίλεπτα εκείνα φυτά, που αναπτύσσονται δίχως αέρα και φως...

Το μικροκόσμο κι' η λαμψή των ματιών της διναν στο κατάλλημο πρόσωπό της μια έκπρασι υπερανθρώπινη, κάτι το εύλογο... Παρατήρησα πως η ίρις των ματιών της ήταν σκεδόν άσπρη, γιατί είχε χάσει πια με τον καιρό την ικανότητα να συστέλλεται, ενώ η κόρη είχε διασταλή καταπληκτικά...

— Είναι ο πόνη σύζυγός της. Έχεται την καλύτερη να παραλάβει την ποδιά μου!...

— Είναι ο πόνη σύζυγός της. Έχεται την καλύτερη να παραλάβει την ποδιά μου!...

— Είναι ο πόνη σύζυγός της. Έχεται την καλύτερη να παραλάβει την ποδιά μου!...

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ

Η Άπελπιση μένει μέχρι θανάτου, δεν είναι καμιά ζώσα γυναίκα, που την έπαιζαν τα όπλα και την έπαιζε ξαφνικά η απόφαση να θέσει τέρμα στη δύστυχη ζωή της...

Είναι ένα κοριτσάκι μόλις 15 ετών, που απελευθερώθηκε από τον θάνατο, που την έπαιζαν τα όπλα και την έπαιζε ξαφνικά η απόφαση να θέσει τέρμα στη δύστυχη ζωή της...

Μου γράφει λοιπόν, πως όταν έφυγε από το νοσοκομείο, όπου την πήγαν να τη σώσουν, και γύρισε στο σπίτι της, ο πατέρας της της έδωσε ένα... γερό ξύλο.

Ήταν σωστό αυτό, μου γράφει, να με δέσουν, έμένα, που υπόφερα τόσο, ώστε να βρω τον πατέρα μου; Της απαντώ, ότι δεν ήταν σωστό να το κάνουν αμέσως, θα έπρεπε να αφήσουν να περάσουν μερικές ημέρες!

Η μικρή φίλη μας θέλησε να θυσιάσει τα όπλα της νεάτα για να βρει τον πατέρα της, που δεν την αγαπούσε στην πραγματικότητα.

Μ' αυτό αποδείχθηκε ότι δεν αγαπάει τους γονείς της, και ότι έδωσε περισσότερη σημασία και εμπιστοσύνη σ' έναν άγνωστο παρά σ' εκείνους, που μόχθησαν και μοχθήσαν για χάρη της.

Αν τα συλλογίζονταν όλα αυτά,

Η Μιράντα απαντά

Δε θα τους πίκραινε, δε θα τους ανάγκαζε να τους φερθούν σκληρά, όπως νομίζεις.

Όσα δε σβύνει ο χρόνος; Όπως το γράμμα σας, έτσι κι' εσείς είστε πολύπλοκη και δύσκολη τόσο στον εαυτό σας όσο και στους άλλους.

Θέλετε να μιλήσετε για τον εαυτό σας και για το μέλλον σας; Αφήστε τους γονείς σας, να τα θυμάστε πέρα, αφού τα κατάφεραν 23 ολόκληρα χρόνια, να φιλονικούν και να συμφιλιώνονται πάλι.

Αυριο θα έχετε ένα δίπλωμα, που πρέπει, κάπου να το χρησιμοποιήσετε κι' επομένως θα έπρεπε να σας απασχολή αυτό και η κοινωνική σας θέση.

Γιατί περιπλέκετε τα πράγματα, αφού είναι τόσο εύκολο να διακρίνετε κάθε σέλι, όταν θα ήθελε ότι ξεπερνάτε τα βενιτά βρια;

Μείνετε απλά και φερθείτε πιο θετικά και σοβαρά. Κανονίστε τη ζωή σας με τέτοιο

τρόπο, που να μη σας επηρεάζουν ούτε η ζωή των άλλων, ούτε αντιθέτως τα μυθιστορήματα που διαβάζετε.

Κι' όταν πάρετε το πτυχίο σας και θρήνη με δουλειά, τότε να διαλέξετε το σύντροφο της ζωής σας, χωρίς πολλές επιστημονικές έρευνες, και μελέτες γι' αυτόν.

Δείλ η Χανιότισσα: Ούτε αναίσθητη, ούτε δειλή είστε αγαπητή μας φίλη.

Είστε μια ευγενική ψυχή κι' έχετε καλή αντοχή. Αυτό είναι εκείνο που σας εμπνέει να έχετε και να κάνετε άνοστα, όπως κάνουν πολλά κορίτσια.

Την αντοχή και τα ευγενικά αισθήματα τα έχουν πιο πολύ εκείνοι, που ζουν ταπεινά και που δίνουν άλλο και όχι από επίδειξη.

Ετσι, σας συγκινούν θέματα, οι διάφορες εκδηλώσεις, δεν εκτίθεντε όμως να λάβετε μέρος, γιατί ξέρε-

τε να διακρίνετε το κακό από το καλό, γιατί ξέρετε να εκτιμάτε την καλοσύνη και να φέρεστε με σεβασμό στους μεγαλύτερους σας.

Με μια τέτοια διαγωγή θα γίνετε το υπέδειγμα ανάμεσα στον κόσμο που ζήτε και να είστε θάλασσα και οι νέοι, τους οποίους αναφέρετε, θα εκτιμούσαν τα ψυχικά σας προσόντα. Ετσι θα έρθει μετά από αυτόν εκείνος, που θα σας ζητήσει για γυναίκα του μια μέρα από τη μητέρα σας.

Μια δυστυχισμένη: Βλέπω από τις σκέψεις που μου εκθέτετε, ότι είστε ένα λογικό και φρόνιμο κορίτσι.

Τόσο, ότι καταφέρατε μέχρι σήμερα να γλυτώσετε από τις κακοτοπιές και να πάρετε αποφάσεις τέτοιες, όπως είπατε. Είμαι θάλασσα ότι γρήγορα θα πετύχετε το σκοπό σας.

Η μητέρα σας σας βοηθάει, γιατί κι' αυτή έχει πείρα, σαν ηλικιωμένη γυναίκα που είναι.

Δίχως, λοιπόν, να προκαλέσετε κανένα, δίχως να είστε θεαταί, κάποιος νέος θα εκτιμήσει τη φρονιμάδα και τη λογική σας και δε θα' αφήσει να σας ζητήσει στο σπίτι, γιατί λόγω της δουλειάς μου είμαι τυπογράφος σ' εφημερίδα—της είχα πη ότι πιθανόν δε θα πήγαινα να κοιμηθώ.

Όταν το ταμπουσί μου έφτασε στο ζενίθ, συνέβη το εξής καταπληκτικό: Ένω όταν αρχίσαμε να καταβάσουμε το πρώτο κατστράφι ήμασταν τέσσερις, εγώ, ο Γιώργος, ο Μήτσος και ο Αποστόλης, τώρα γίναμε... έπτά! Εγώ, δυο Γιώργηδες, δυο Μήτσους και δυο Αποστόλινες! Όταν ξεμεθυσιάσαμε, βέβαια, το καταπληκτικό φαινόμενο εξηγήθηκε. Ήμουν μεθυσμένος και τα έδωσα όλα διπλά! Εκείνη την ώρα, όμως, μου είχε προξενήσει τεραστίες εντύψεις. Και με το δικό μου, Γιώργο ενώ απευθύνθηκα στο Γιώργο που καθόταν δίπλα μου, άκουσα τη φωνή του από... μακρύτερα να μου λέει:

—Με ποιόν μιλάς, βρε Άντρεά;

—Μά... με σένα, είπα.

—Εγώ είμαι εδώ!

—Πώς μπορεί να είσαι εδώ; Αφού εγώ σε βλέπω εδώ; Και έβαλα μια δυνατή φωνή!

—Κυρία των Δυνάμεων! Ε- νας είσαι ή... δυο;

Η «παλιοπαρέα» που όπως σας είπα ήταν πολύ πιο γερά ποτήρια από μένα, άρχισε το χαχανιστό.

—Μέθυσες, βρε Άντρεά; φώναξε ο Αποστόλης. Άιντε, τράβα στο σπιτάκι σου. Η γυναίκούλα σου θα σου ψήσει έναν σκέτο καφέ να συνεχίσεις!

Δεν περιμένα να μου το ξαναπουν, γιατί είχα αρχίσει να μην αισθάνομαι καλά. Σηκώθηκα τρεκλίζοντας, χαϊρέτησα τους φίλους μου που εξακολουθούσαν πάντα να τους βλέπω... Εξί κι' έκανα να πάω το καπέλλο μου, αλλά έπιασα μια χούφτα... αέρα! Το πραγματικό καπέλλο μου βρισκόταν πολύ πιο κει απ' το μέρος που το έβλεπα!

Ο Μήτσος μου το φόρεσε στο κεφάλι και ξεκίνησα για το σπίτι μου, ενώ το καταπληκτικό φαινόμενο εξακολουθούσε να μ' έχη αναστατωμένο! Φανταστήτε! Στο πεζοδρόμιο περπατούσαν μόνο δυο δίδυμοι άνδρες και γυναίκες! Και το φερόμενο ήταν που παρ' όλη την ώρα με παρασύρει ένα κορμί με δυο άλογα, ή δυο κόρρα μ' ένα άλογο—δε θυμάμαι καλά.

—Στραβομάρα, μου φώναξαν οι δυο αμαξάδες που κάθονταν πάνω σε δυο φορτωμένα σαναύ.

—Εσείς έχετε υποχρέωση να

ΛΕΝΕ πως το πιότερό οδηγεί στην καταστροφή. Διαφώνω! Αν εγώ δεν ήμουν τυφλά στο μεθύσι εκείνο το βράδυ, σήμερα θα βρισκόμουν στη φυλακή! Γιατί; Θά σάς διηγήθω την καταπληκτική ιστορία μου και κρίνετε μόνοι σας, αν έχω δίκιο ή άδικο.

Εκείνο το βράδυ—πάνε πολλά χρόνια από τότε—είχα «μπλέξει» όπως συχνά συνέβαινε, με την «παλιοπαρέα». Τό Γιώργο τον έφορα, τον Μήτσο τον κουρέα και τον Αποστόλη τον ηλεκτρολόγο. Ήταν κι' οι τρεις «γερά ποτήρια». Αν προσέθετε ότι η ρετσίνα ήταν γιοματάρι κι' ο μεζές ήταν σπιτάδο, θα με δικαιολογούσατε απόλυτα που βρισκόμουν ακόμη στην ταβέρνα, ενώ τα μεσάνυχτα είχαν περάσει προ πολλού. Άλλωστε, είχα και τη συνείδησή μου, ήσυχη. Η γυναίκα μου δε με περίμενε στο σπίτι, γιατί λόγω της δουλειάς μου είμαι τυπογράφος σ' εφημερίδα—της είχα πη ότι πιθανόν δε θα πήγαινα να κοιμηθώ.

Όταν το ταμπουσί μου έφτασε στο ζενίθ, συνέβη το εξής καταπληκτικό: Ένω όταν αρχίσαμε να καταβάσουμε το πρώτο κατστράφι ήμασταν τέσσερις, εγώ, ο Γιώργος, ο Μήτσος και ο Αποστόλης, τώρα γίναμε... έπτά! Εγώ, δυο Γιώργηδες, δυο Μήτσους και δυο Αποστόλινες! Όταν ξεμεθυσιάσαμε, βέβαια, το καταπληκτικό φαινόμενο εξηγήθηκε. Ήμουν μεθυσμένος και τα έδωσα όλα διπλά! Εκείνη την ώρα, όμως, μου είχε προξενήσει τεραστίες εντύψεις. Και με το δικό μου, Γιώργο ενώ απευθύνθηκα στο Γιώργο που καθόταν δίπλα μου, άκουσα τη φωνή του από... μακρύτερα να μου λέει:

—Με ποιόν μιλάς, βρε Άντρεά;

—Μά... με σένα, είπα.

—Εγώ είμαι εδώ!

—Πώς μπορεί να είσαι εδώ; Αφού εγώ σε βλέπω εδώ; Και έβαλα μια δυνατή φωνή!

—Κυρία των Δυνάμεων! Ε- νας είσαι ή... δυο;

Η «παλιοπαρέα» που όπως σας είπα ήταν πολύ πιο γερά ποτήρια από μένα, άρχισε το χαχανιστό.

—Μέθυσες, βρε Άντρεά; φώναξε ο Αποστόλης. Άιντε, τράβα στο σπιτάκι σου. Η γυναίκούλα σου θα σου ψήσει έναν σκέτο καφέ να συνεχίσεις!

Δεν περιμένα να μου το ξαναπουν, γιατί είχα αρχίσει να μην αισθάνομαι καλά. Σηκώθηκα τρεκλίζοντας, χαϊρέτησα τους φίλους μου που εξακολουθούσαν πάντα να τους βλέπω... Εξί κι' έκανα να πάω το καπέλλο μου, αλλά έπιασα μια χούφτα... αέρα! Το πραγματικό καπέλλο μου βρισκόταν πολύ πιο κει απ' το μέρος που το έβλεπα!

Ο Μήτσος μου το φόρεσε στο κεφάλι και ξεκίνησα για το σπίτι μου, ενώ το καταπληκτικό φαινόμενο εξακολουθούσε να μ' έχη αναστατωμένο! Φανταστήτε! Στο πεζοδρόμιο περπατούσαν μόνο δυο δίδυμοι άνδρες και γυναίκες! Και το φερόμενο ήταν που παρ' όλη την ώρα με παρασύρει ένα κορμί με δυο άλογα, ή δυο κόρρα μ' ένα άλογο—δε θυμάμαι καλά.

—Στραβομάρα, μου φώναξαν οι δυο αμαξάδες που κάθονταν πάνω σε δυο φορτωμένα σαναύ.

—Εσείς έχετε υποχρέωση να

ΟΛΑ ΔΙΠΛΑ

προσέχετε, απάντησα εγώ. Είσαστε δυο κι' είμαι ένας!... Οι αμαξάδες δεν έδωσαν σημασία. Τους είδα μόνο να ξεκαρδίζονται στα γέλια. Ενώ ο ένας έλεγε:

—Τύφλα, είναι!

Δεν ξέρω πότε ώρα έκανα, αλλά πάντως έφτασα στα... σπίτια μου. Λέω στα σπίτια μου, γιατί δυο έδωσα μπροστά μου. Κι' είχε το καδένα την πόρτα του και την κλειδαριά του.

Φαίνεται πως η κλειδαριά της πόρτας που αγωνιζόμουν να ανοίξω, ήταν... βουλωμένη! Άλλοιώς δε μπορεί να εξηγηθεί πως δεν τα κατάφερα να

βρω την τρύπα. Ευτυχώς δυο περαστικοί αντελήφθησαν το δράμα μου κι' οι δυο μαζί—ευνεστώτοι άνθρωποι—προσφέρθηκαν να με βοηθήσουν.

—Θέλετε να σάς βάλω το κλειδί στην κλειδαρότρυπα; μου είπε ο ένας. Ενώ κι' οι δυο απλώναν τα χέρια τους για να πιάσουν το κλειδί.

—Ευχαριστώ, κύριοι, είπα. Είσαστε εξαιρετικά ευγενείς! Τους έδωσα το κλειδί κι' οι δυο μαζί το έχωσαν στην κλειδαρότρυπα.

Μπορούσα πια να ανέβω στο σπίτι μου. Άλλα από ποιά σκάλα; Μπορούσα να έδωσα να

νεβαίνουν δυο! —Όχι! αδερφέ, είπα. Απ' όποια κι' αν ανέβω στο διαμέρισμά μου θα φτάσω.

Και σήκωσα το πόδι μου για να πατήσω το πρώτο σκαλοπάτι της σκάλας που βρισκόταν πιο κοντά μου, αλλά πάτησα στο... κενόν!

—Μνησθήτι μου Κύριε, ψιθύρισα.

Και έβαλα το πόδι μου στην άλλη σκάλα. Αυτή τη φορά, είχα πατήσει σε σκαλοπάτι.

—Εν τάξει, είπα. Κι' άρχισα να ανεβαίνω...δυο-δυο τα σκαλιά! Γιατί, παρά την προσπάθειά μου να πατώ στο επόμενο σκαλί: πατούσα πάντα στο... παραπάνω!

Επιτέλους έφτασα στον δεύτερο όροφο που είναι το διαμέρισμά μου.

Εδώ δημιουργήθηκε πάλι το ίδιο πρόβλημα. Μπορούσα να είχα δυο πόρτες και φυσικά δυο κλειδαριές! Άλλα δεν δυσκολεύτηκα να ανοίξω, γιατί αντελήφθηκα—με κάποιο ξαφνισμό το όμολογώ—πως είχα

δυο... δεξιά χέρια που κρατούσε το καδένα κι' από δυο κλειδιά! Ήταν φυσικό, λοιπόν, με την πρώτη προσπάθεια που έκανα, το ένα απ' αυτά να μπήκε σε μια απ' τις δυο κλειδαριές κι' η πόρτα να ανοίξει!

Χάρας Ευαγγελία! Βρισκόμουν επιτέλους στο σπίτι μου και σε λίγο θα τρώμουν δίπλα στη γυναίκούλα μου. Και θα ξέρετε ασφαλώς—όσοι τα κοπάνετε σαν και μένα—πόσο επιθυμητή είναι η γυναίκούλα σας—όσοι έχετε βέβαια—μετά από ένα καλό ταμπουσί.

Για να μη την ξυτηνώ, έβαλα τα παπούτσια μου και πατώντας στις μύτες των τσαρπατιών μου, πλησίασα στις δυο πόρτες της κρεβατοκάμαρας μου.

Δεν δυσκολεύτηκα να ανοίξω τη μια πόρτα, γιατί με βοήθησαν τα δυο δεξιά μου χέρια.

Η κρεβατοκάμαρα δεν ήταν σκοτεινή. Φωτιζόταν απ' το βαμπετό φως μιας απλικας.

Με την πρώτη, όμως, ματιά που έριξα στα κρεβάτια μου—δυο ήταν—τινάχτηκα αναστατωμένος. Στο καδένα απ' αυτά βρισκόταν μια γυναίκα και δίπλα της ένας ντάγλαρος! Κι' οι δυο κοιμόνταν μακαρίως!

Ενοίωσα τους κροτάφους μου να χτυπάνε.

—Ατιμή! Βουλήθηκα. Κι' άρπάζοντας με τα δυο δεξιά μου χέρια, τα δυο βαρέα βάρα που βρισκόταν στα δυο τραπέζια δίπλα στα δυο κρεβάτια, ώρμησα έξω από το ένα.

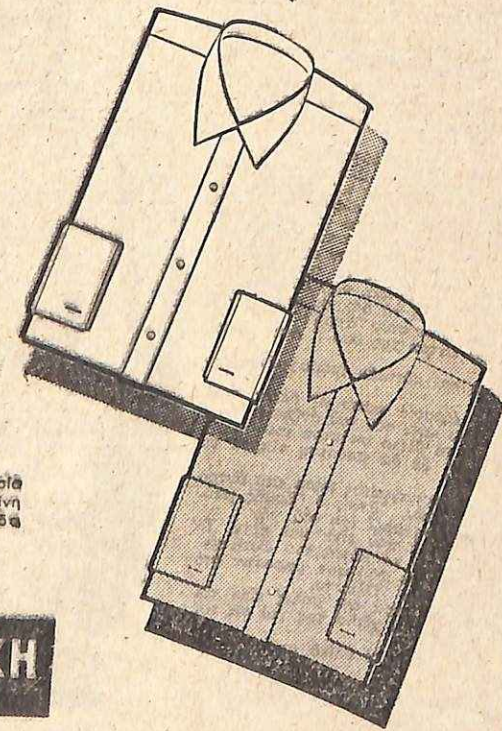
Ευτυχώς, αγαπητοί μου αναγνώστες και αναγνώστρις, που το κρεβάτι εκείνο δεν ήταν το πραγματικό, αλλά το δεύτερο που έδωσα απ' το μεθύσι μου. Γιατί με τη μανία που κοπάνησα το βάρο στο... κενόν, θα έκανα θύφαλα το κεφάλι του φίλου μου του Αποστόλη, που κοιμόταν με τη γυναίκα του. Γιατί—ελπίζω να το μαντέψατε—δεν είχα μπή στο δικό μου το διαμέρισμα, αλλά στο διπλανό!

Έχουν δίκιο, λοιπόν, εκείνοι που υποστηρίζουν ότι το πιότερό οδηγεί στην καταστροφή; Αν εγώ, εκείνο το βράδυ, δεν τα έδωσα λόγω του μεθύσιού μου δίπλα, δε θα ήμουν σήμερα ένας έγκληματίας;

Ν. ΤΣΕΚ.

Αφυγα υδουάμια...

Λευκά και χρωματιστά από πολίνες Πειραικής-Πατραϊκής που **δεν** μπαίνουν στο πλύσιμο γιατί είναι **JANFORIZED**. (Χανφοράϊζντ)

Πολίνες JANFORIZED® 6 τύπων στην καλύτερη πάντοτε ποιότητα ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ—ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

JANFORIZED® σημαίνει ειδική τεχνική επεξεργασία του βαμβάκερου υφάσματος, ώστε να μην μπαίνει στο πλύσιμο. Αποκλειστικό για την Ελλάδα Πειραικής-Πατραϊκής

Με ότι έχει ο νους σε βαμβάκερα υφάσματα, ή

ΠΕΙΡΑΙΚΗ-ΠΑΤΡΑΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νομιμοποιεί!

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ

Από επιστημονικές έρευνες διαπιστώθηκε ότι: Κύριος συντελεστής για την νεανική και δροσερή τρυφερότητα του δέρματος είναι η περιεκτικότητά του σε υγρό. Με το χρόνο όμως το δέρμα χάνει αργά-αργά αυτό το υγρό και αρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξη είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα.

Μια αποτελεσματική λύση. Με την NIVEA έχετε την βεβαιότητα να εξουδετερώνετε την έλλειψη αυτή. Τα δραστικά συστατικά της κρέμας NIVEA δίνουν στο δέρμα να πη. Έτσι NIVEA δίνουν το υγρό που και ξανα-αναπληρώνουν το υγρό του και ξανα-δίνουν στο δέρμα την ομορφιά του.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDÖRF, GERMANY

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Constant ΠΕΡΙΛΕΞΕΙΣ 28 ΤΗΛ. 36-394 Ταχεία και ασφαλή καταπολέμησης ρυτίδων, Λεκέδων, Φακίδων, Υπερτριχίας, Παχυσαρκίας. Έχειρρήσεις μύτης, σταθούς, ρυτίδων. Η πρώτη επίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ

#σελίς της γυναίκας

ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΕΣΙ

Το συνδυασμό αυτό τον βλέπουμε ιδιαίτερα εφέτος στη γραμμή, που εμφανίζουν τα χειμερινά επανωφόρια. Το κάθε τι σ' αυτά: η συνολική γραμμή, όσο και η παραμικρότερη λεπτομέρεια, συμβάλλουν στο να νοιώθω τόσο ευχάριστα ή γυναίκα μέσα στο πανωφόρι της, ενώ συγχρόνως η όλη εμφάνισή είναι ή προσωποποίηση της κομψότητας, τέτοια που τη θέλει ή μόδα 1959-1960.

Αντιπροσωπευτική αυτού του συνδυασμού είναι η κόψι, που μας εμφανίζει ένα επανωφόρι με τα κιμονό μανίκια του και τις μακρές φαρδείς ως τη μέση. Γενικά, το σύνολό του είναι φαρδύ. Όλο ωστόσο αυτό το φάρδος περιορίζεται γύρω στη μέση με μια φαρδία ζώνη, είτε από το ίδιο ύφασμα του επανωφορίου, είτε από δέρμα.

Αυτό το είδος του επανωφορίου κλείνει σταυρωτά, αλλά χωρίς κουμπάκι και μόνο η ζώνη συγκρατεί το κλείσιμο.

Το σταυρωτό κλείσιμο συμπληρώνεται στο πάνω μέρος μ' ένα μεγάλο ρεβέρ και επίσης με μεγάλο γιακά, που πέφτει αρκετά χαμηλά στην πλάτη. Η κόψι αυτή επιτρέπει, όταν το άπαιτ το κρύο, να κλείνει κανείς τελείως τα ρεβέρ στο στήθος, ενώ ο μεγάλος γιακάς μπορεί να φοριέται και σηκωτός.

Τα μανίκια στα κάτω τους άκρα διατηρούν όλο τους το φάρδος και δυο βαθιές τσέπες στο πλάγιο συμπληρώνονται με μεγάλα καπάκια.

Για τον τύπο αυτού του επανωφορίου χρησιμοποιούνται πολύ τα μελανζέ λαινάς και ιδιαίτερα τα πρένς-ντέ-γκάλ, σε συνδυασμό άσπρου-μαύρου, με κάποια πράσινη ή κόκκινη κλωστή ή σκέτα. Πολύ κομψή είναι για ένα τέτοιο επανωφόρι μια ζώνη από μαύρο μόνος.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΤΑΛΛΟΥ

Οι αντιφάσεις στη μόδα δεν παύουν ποτέ. Έτσι κι' εφέτος, παρ' όλα όσα αναφέραμε παραπάνω, σχετικά με τη ζώνη, θα τη δούμε τοποθετημένη πιο χαμηλά, για να δίνει στο σύνολο της γραμμής μια μακροτάλη εμφάνιση. Συγχρόνως, ο προορισμός της είναι διακοσμητικός, γιατί μόνο εφάπτεται στο σώμα, χωρίς διόλου να σφίγγει.

Τη γραμμή αυτή θα τη δούμε πολύ συχνά σε ντέ-πιές, που θ' αποτελούνται από τη φούστα και την ομοιόμορφη καζάκα. Η φούστα, στενή, θ' ακολουθή την τελείως ευθύγραμμη γραμμή, και η καζάκα, στον τύπο βέστας μακρείας, δε θα έχει διόλου κουμπάκι.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι μύτερο, μ' ένα γιακά στρογγυλό εβαζέ, και τα μανίκια είναι μακριά και εφαρμοσμένα χαμηλά στους ώμους, με πουνιέ για κατάληξη, σαν τις σεμιζιέ μπλούζες.

1) Φόρεμα σεμιζιέ με άνετη φούστα. 2) Φόρεμα με μονόχρωμο κορσάζ με συμπλήρωμα (3) ομοιόμορφη με τη φούστα-βέστα

Η καζάκα - βέστα συμπληρώνεται, όπως είπαμε, με μια φαρδία ζώνη από δέρμα και τσέπες οριζόντιες κοφτές με καπάκια.

ΑΛΛΟΣ ΤΥΠΟΣ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Αντίθετη πάλι εμφάνιση προς το ντέ-πιές, που εμφανίζεται με τη μακροτάλη βέστα - καζάκα, είναι το ντέ - πιές με τη βέστα - μπολερό.

Εδώ η βέστα, που συμπληρώνει την ευθύγραμμη φούστα, πέφτει αλόσια, χωρίς την παρέμβαση ζώνης, και το μακρὸς της είναι τόσο περιορισμένο, ώστε να φθάσει μόνο στην αρχή των γοφών κι' έτσι να δικαιολογή την ονομασία της βέστα - μπολερό.

Η βέστα κουμπώνει ευθύγραμμα με το άνοιγμα του λαιμού μύτερο και χωρίς γιακά και τη στολίζουν δυο εξωτερικές τσέπες. Τα μανίκια έχουν μακρὸς τρουά-κάρ και είναι ίσια από πάνω ως κάτω.

Για παρόμοια σύνολα, που τείνουν στο να παίρνουν μια κάπως άμπιγιέ εμφάνιση, χρησιμοποιούμε συχνά το ζέρσευ σε χρώμα ταμπά, με χρυσαφένιες κλωστές στην ύφανσή του. Ένα ρελάσμα από καφέ σατέν στολίζει τη γραμμή του κουμπώματος και το άνοιγμα του λαιμού, καθώς και το τελείωμα των μανικιών και τις τσέπες.

Στο συνδυασμό αυτό βλέπουμε και τα κουμπιά της βέστας - μπολερό, ντυμένα με το ίδιο σατέν.

Γι' αυτά τα σύνολα χρησιμοποιούμε πολύ επίσης το μοντέρνο ύφασμα με την ονομασία «Τρικονόλ», που απομιμείται το πλεκτό. Εδώ, τόσο η φούστα, όσο και η βέστα φοδράρονται με όργκαντζά ή βέστα από την προηγούμενη, γιατί έχει για τελείωμα μια αλβινική πλεχτή φάσα και κόψι κιμονό.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΣΕΜΙΖΙΕ

Η γραμμή σεμιζιέ σε κομψά και χαριτωμένα φορέματα θα είναι εφέτος μια από τις πολλαπλές γραμμές, που θα έπικρατήσουν. Μας προσφέρει άπλες, κουβες και εύκολοφωρες τουαλετίτσες, απ' αυτές που θεωρούνται απαραίτητες για τη γυναικεία γκαρντα-ρούπα.

Κάθε είδος λαινάς είναι κατάλληλο γι' αυτές, είτε μονόχρωμο, είτε φανταζι κι' ανάμεσα σ' αυτά τα σκατσέ-κα, τα καντριγιέ, τα πρένς-ντέ-γκάλ θα έχουν τα σκήπτρα.

Η γραμμή σεμιζιέ ακολουθεί κατά το πλείστον την εβαζέ εμφάνιση. Η φούστα του φορέματος θα σχηματίζει το φάρδος της, είτε με σού-ρες, είτε μ' ελεύθερες πιέτες, που είναι το συνηθέστερο.

Το κορσάζ έχει γραμμή μάλλον εφαρμοστή και στολίζεται με με-

1) Πλεχτό σουέτερ με γούνινο γιακά. 2) Ντε-πιές με βέστα στολισμένη με γούνα.

εφέτος να είναι σχεδόν αναπόσπαστη και από τις σπορτίφ και έκδρομικές εμφανίσεις.

Γι' αυτό το σκοπό, πολύ συχνά οι δερματίνες βέστες θα είναι φοδραρισμένες με γούνα, που θα καταλήγει σ' ένα γούνινο γιακά.

Έξ' άλλου, τα πλεχτά σουέτερ ή πουλόβερ θα έχουν κι' αυτά το γούνινο γιακά τους, πράγμα που θα είναι ιδιαίτερα ευχάριστο, όταν θα πρόκειται να τα φορέσετε σε μια έκδρομη, μέσα στην καρδιά του χειμώνα. Έπειδή όμως θα υπάρξει και στιγμή, που θα προτιμούσατε το πλεχτό σας, χωρίς τη γούνα, καλό είναι η γούνα αυτή να είναι ξεχωρή και προσθετή, ώστε να τη χρησιμοποιήσετε όταν θέλετε.

ΤΟ ΦΑΡΔΟΣ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ

Μια διπλή άποψη παίζει το ρόλο της στο ζήτημα της φούστας. Τη βλέπουμε στενή και τη βλέπουμε και φαρδία. Και τα δύο συνηθίζονται. Πρέπει όμως η κάθε γυναίκα να ξέρει να διαλέξει τι προσαρμόζεται καλύτερα στη σιλουέττα της.

Κατά γενικό κανόνα, τα ταγιέρ και τα ντέ-πιές έχουν ευθύγραμμες φούστες, ενώ οι φαρδείς ταιριάζουν πιο πολύ στα κάπως άμπιγιέ φορέματα.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Οι συνδυασμοί των διαφόρων χρωμάτων είναι πολύ της μόδας εφέτος, βλέπουμε δε τις μεγαλύτερες αντιθέσεις. Χρώματα τελείως αταίριαστα μεταξύ τους, συνδυάζονται και συντελούν στην εμφάνιση ωραιότερων συνόλων.

Βλέπουμε χρωματιστά κορσάζ από μονόχρωμα μεταξωτά ροδί, βιολε, πράσινα και φούστες φανταζι, με τόνους πιο άπιθανους συνδυασμούς χρωμάτων.

Στις διάφορες συλλογές των αθηναϊκών οίκων μόδας είδαμε ωραιότατα μοντέλα με αυτούς τρύς συνδυασμούς.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Η φετινή μόδα συμβουλεύει για τα παιδικά επανωφόρια ανοιχτά χρώματα: Μπλέ, γκρι στις πιο ανοιχτές αποχρώσεις, και πολλά λευκά. Αυτό όμως δεν εμποδίζει να βλέπουμε και απειρα σκατσέ-κα ή καρρεδάτα λαινάς, ιδίως αν πρόκειται για σπορτίφ επανωφόρια.

Η κόψι για τα κοριτσίστικα επανωφόρια είναι περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά η ριχτή, χωρίς όμως υπερβολικό φάρδος, αλλά με κλίση μάλλον προς την ευθύγραμμη. Το κουμπάκι του επανωφορίου είναι και αυτό ευθύγραμμο και φθάνει ως τη ρίζα του λαιμού, όπου το συμπληρώνει ένας στρογγυλός καρρεδάτος γιακάς. Η κόψι των μανικιών είναι ραγκλάν ή ζαπούτ, χωρίς όμως ν' αποκλείεται και η μανικιόκολλησι, λιγάκι χαμηλά πάντα τοποθετημένη.

Στα μονόχρωμα επανωφόρια βλέπουμε τσέπες κοφτές, κάβτες ή οριζόντιες, ενώ στα φανταζι οι τσέπες μπαίνουν εξωτερικές.

Στα αγορίστικα επανωφόρια βλέπουμε πολλά γαρνιρίσματα με γαζιά και στα κοριτσίστικα το άνοιγμα είναι μύτερο, με κλασικό γιακά και ρεβέρ και οι τσέπες είναι κοφτές, με καπάκια.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΕΣ

Τα κοριτσάκια, όπως και οι μύτερες τους έχουν συχνά για λουσάτο φόρεμα ένα ντέ-πιές. Γίνεται συνήθως από λαινάς σε ζεστό χρώμα και αποτελείται από ένα φόρεμα κι' ένα κοντό ριχτό μπολερό.

Στην περίπτωση αυτή το φορεματάκι ακολουθεί την κόψι «πρενές», με εφαρμοστό το κορσάζ, ένα στρογγυλό άνοιγμα γύρω στο λαιμό, κοντά μανικιά και τη συνέχεια του φορέματος με τη μέση εφαρμοστή και αρκετό φάρδος προς τα κάτω. Το μπολερό, που συμπληρώνει το φόρεμα «πρενές» στολίζεται μ' ένα αρκετά μεγάλο γιακά και κλείνει με μια κορδέλλα φάγι, δεμένη φιόγκο με κρεμαστές άκρες.

Το μπολερό είναι κοντό, καθώς είπαμε, ώστε ν' αφήνει να φαίνεται η μέση.

Τα μανίκια του μπολερό μπορεί να είναι κοντά ή τρουά-κάρ.

Ένα τέτοιο φορεματάκι μπορεί να γίνει με βελούδο μαρόν, μπλέ ή γκρενά, και το γιακαδάκι του μπολερό να είναι λευκί. Έτσι το σύνολο είναι μια χαριτωμένη ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ.

Ντε-πιές με μακροτάλη καζάκα.

γάλο γιακά εβαζέ, που συνεχίζεται μπροστά σε ρεβέρ και μύτερο άνοιγμα. Η δερματίνη ζώνη βρίσκει εδώ πάντα τη θέσι της, είτε σε μέτριο φάρδος, είτε πραγματικά φαρδία σε χρώμα, που εναρμονίζεται με το χρώμα του φορέματος. Το τρουά-κάρ μακρὸς των μανικιών θεωρείται από τη μόδα ως το καταλληλότερο για τον τύπο του σεμιζιέ φορέματος.

ΤΑ ΣΚΕΡΤΣΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ανάμεσα στις διάφορες φετινές ιδιοτροπίες της μόδας, έχουμε και το σκέρτσος του φορέματος, που δίνει την εντύπωση της φούστας και μπλουζας και που συμπληρώνεται με ομοιόμορφη με τη φούστα του φορέματος βέστα.

Στον τύπο αυτό του ντέ-πιές, δηλαδή του φορέματος και βέστας, συνδυάζουμε ύφασμα μονόχρωμο και φανταζι.

Το μονόχρωμο το χρησιμοποιούμε για το κορσάζ του φορέματος, συνδυάζοντας το με την ανοιχτότερη απόχρωση του φανταζι ύφασματος.

Η κόψι του κορσάζ στον τύπο κιμονό, στον οποίο τα μανίκια, εμφανίζονται κατά τ' άλλα μια απλούστατη γραμμή, με το άνοιγμα του λαιμού στρογγυλό, το κουμπάκι στην πλάτη με εκλαίρ, που συνεχίζεται και στη φούστα. Τα μανίκια είναι τρουά-κάρ, με ελαφρό στένεμα προς τα κάτω. Δύο τσέπες στολίζουν το κορσάζ και το δί-νουν το χαρακτήρα της μπλουζας - σεμιζιέ. Το κορσάζ αυτό ενώνεται στη μέση με τη φανταζι φούστα, σκατσέ-κα, καρρεδάτη ή άλλη και με μια φαρδία δερματίνη ζώνη. Η ζώνη σκεπάζει την ένωση και δίνει στο φόρεμα τη διαφορούμενη εμφάνισή του.

Συμπλήρωμά του, καθώς είπαμε, είναι η βέστα σε μέτριο μακρὸς, ριχτή και ευθύγραμμη συγχρόνως, είτε ελαφρὸς μεσατή. Αν το λαινάς της φούστας του φορέματος και της βέστας είναι στον τύπο των καρρῶ, μπορείτε να στολίσετε τη βέστα με μονόχρωμη τρέσσα, που είναι τόσο της μόδας εφέτος. Αν, μάλιστα, η κόψι της βέστας είναι ή ραγκλάν, ή τρέσσα μπορεί να σκεπαστεί και τη ραφή του ραγκλάν μανικιού μπροστά και πίσω και θα περιβάλλει επίσης το λαιμό.

Η ΓΟΥΝΑ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΑ

Η γούνα παίζει πολύ μεγάλο ρόλο εφέτος στο γυναικείο ντύσιμο. Θα τη δούμε να στολίζει επανωφόρια με μεγάλους γιακάδες, άλλοτε να φοδράρη όλο το εσωτερικό του εσωτερικού του γιακά και της κουκούλας. Έτσι, όταν φοριέται ή κουκούλα, η γούνα πλασιώνει το πρόσωπο και ξέρουμε πόσο κολακεύει αυτό.

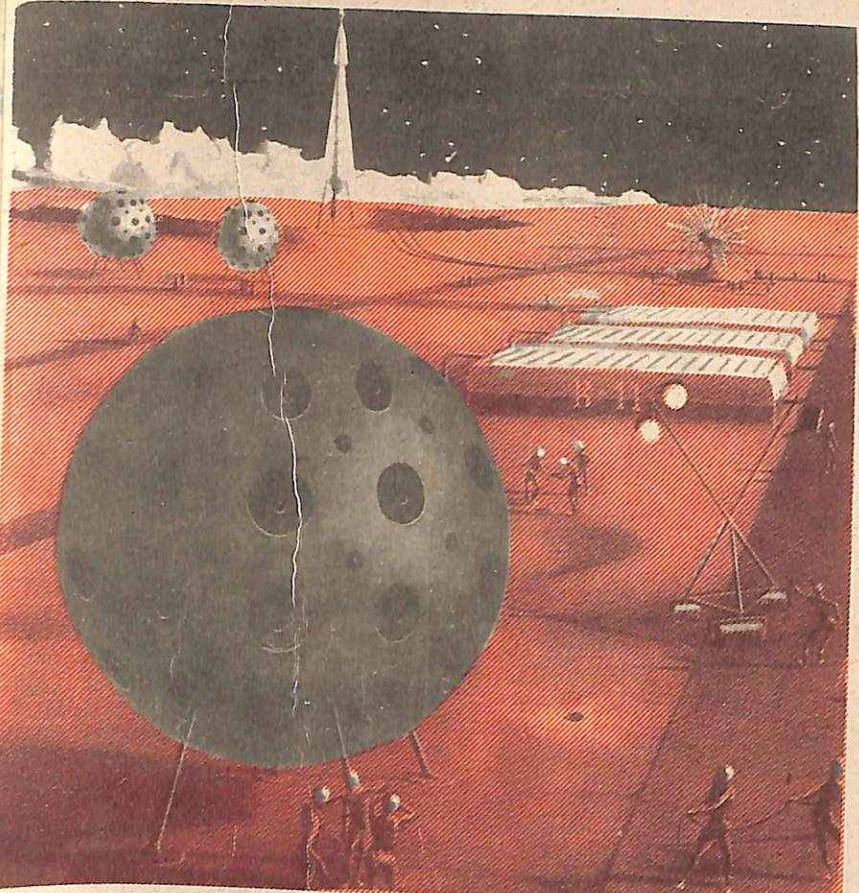
Τη βλέπουμε επίσης να σχηματίζει μεγάλες εσάρπες, που συμπληρώνουν μια βραδινή τουαλεττα. Έξ' άλλου, θα αποτελέσει ένα χαριτωμένο στολισμό στα κομψά ντέ-πιές, γαρνιρόντας τη βέστα μ' ένα γιακά, άλλοτε μικρό κι' άλλοτε μεγάλο και δίνοντας άμεσα στο σύνολο μια όψη πλούσια και πραγματικά άμπιγιέ.

Αλλά η εμφάνιση της γούνας δεν περιορίζεται μόνο στο να ν' επιδιώξει να στολίσει επανωφόρια και φορέματα σχετικώς άμπιγιέ. Θα τη δούμε

1) Κοριτσίστικο επανωφορέκι από ριγωτό λαινάς γαρνιρισμένο με λαινάς μονόχρωμο. 2) Ριχτό επανωφοράκι με ντεκούπ. 3) Λουσάτο κοριτσίστικο ντέ-πιές σε κόψι «πρενές». 4) Αγορίστικο επανωφόρι στολισμένο με γαζιά. 5) Κι' άλλο επανωφόρι σε κόψι ραγκλάν.

του μπολερό να είναι λευκί. Έτσι το σύνολο είναι μια χαριτωμένη ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ.

Η πρώτη βδομάδα στην Σελήνη. Διακρίνεται στο βάθος ο πύραυλος που μετέφερε τους ανθρώπους από τη Γη. Χρησιμοποιείται τώρα για την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος. Οι σφαίρες είναι οι πρώτες κατοικίες των ανθρώπων. Φάνερα τους χρησιμοποιούν για να διακρίνονται στην επιφάνεια. Μέσα σ' αυτές να κανονίζουν την ένταση του ηλεκτρικού φωτός. Στη σέρα που διακρίνεται δεξιά καλλι- κ' από τ' άλλο μέρος, απορροφούν το ανθρακικό δξύ που εργούνται. Από τους πνεύμονες. Άλλα μηχανήματα παίρνουν τους υδρατμούς που περιέχονται σ' αυτόν και τους μεταβάλλουν σε νερό. Οι άποικοι έξω από τις σφαίρες- με μεταλλικές σφύρες και ακολουθούν μαγνητισμένους δρό- μους ή συγκροτούνται από μαγνητισμένα καλώδια, για να μπορούν να παραμένουν στο έδαφος. Διαφορετικά, λόγω της μικρής βαρύτητας της Σελήνης, θα πετούσαν στον αέρα.

Απομένουν από το ηλιακό σύστημα ο Ζεύς, ο Κρόνος, ο Ουρανός κι' ο Ποσειδών. Άλλα δε φαίνεται πιθανόν ότι ο άνθρωπος θα μπορέσει να φτάσει ποτέ σ' αυτούς. Πρό- κειται για τεραστίους πλανήτες, που αποτελούνται κυρίως από αέρια και μοιάζουν περισσότερο με τα άστρα παρά με τη Γη. Ο Πλούτων, τέλος, που βρίσκεται στις εσχάτιες του συστήματός μας, είναι βυθισμένος μέσα στα αιώνια σκο- τιά και το κρύο και η ζωή σ' αυτόν φαίνεται ότι είναι τελείως αδύνατη.

Άλλ' όπως η Γη έχει το δορυφόρο της, έτσι κι' αυτοί οι πλανήτες έχουν τους δικούς τους, που είναι πιθανότατα κομ- μάτια που αποσπαστήκαν σε διάφορες εποχές απ' αυτούς και που στερεοποιήθηκαν με τον καιρό. Κατά τον καθηγη- τή Σαγκάλ, πάνω σ' αυτούς τους δορυφόρους μπορεί να βρούμε συνθήκες ζωής, που να μην παρουσιάζουν μεγάλη διαφορά από τις δικές μας.

Μόνο αφού συμπληρωθεί η εξερεύνηση του συστήματός μας, θάβναι δυνατό να εξαποστείλουμε πυραύλους προς τα άστρα.

Και στο σημείο αυτό ύψώνεται ένα μεγάλο ερωτηματικό. Ποιές πιθανότητες υπάρχουν να συναντήσθ' ο άνθρωπος άλ- λα όντα κατά τις περιπλανήσεις του μέσα στο διάστημα; «Μπο- ρούμε να προβλέψουμε ότι παρό- μοιες συναντήσεις θα υπάρξουν κι' ότι θάβναι γόνιμες σε αποτε- λέσματα», τονίζει ο καθηγητής

Η ΣΕΛΗΝΗ

ΚΑΤΟΙΚΗΣΙΜΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ

Τα σκεπτόμενα όντα που θα συναν- τήσουμε στο διάστημα

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ που θα ξεκινήσουν από τη Γη για την κατάκτηση του διαστήματος, βεβαίως οι διάσημοι Ρώσοι μαθηματικοί καθηγητής Σαγκάλ, θα συναντήσουν άλογα ή γρήγορα ζώ- ναντα και σκεπτόμενα όντα. Άλλα δεν υπάρχει λό- γος να φανταστούμε ότι θάρθουμε αναγκαστικά σ' ρήξη μαζί τους. Μπορούμε, τούναντι, να υποθέσω- με ότι ανάμεσα σ' εκείνα και σ' έμάς θα υπάρξη κατάστασι αμοιβαίας φιλίας και συνεργασίας, που θα μάς επιτρέψει να επεκτείνουμε ολοένα και περισ- σότερο τις εξερευνησεις μας μέσα στο σύμπαν.

Οι Ρώσοι επιστήμονες, όπως αναγνωρίζουν κι' αύ- τοι οι αντίπαλοί τους, φαίνεται ότι είναι σε θέση να εξαποστείλουν κοσμικούς πυραύλους στον Άρη και την Αφροδίτη, μ' όλο που για τον δεύτερο απ' αυτούς τους πλανήτες απαιτείται σταθερή ταχύτης 11,5 στο 1", δηλαδή ελαφρώς ανώτερη από εκείνη του Λούνικ ΙΙ, που έφτασε στο δορυφόρο μας. Άλλα δεν είναι δυνατό να γίνη λόγος για κατάκτηση άλλων πλανητών αν προηγουμένως δεν αποικισθεί η Σελήνη. Σ' αυτό εί- ναι σύμφωνοι τόσο οι Ρώσοι όσο κι' οι Άμερικανοί επιστήμονες.

Η Σελήνη, λόγω του ότι στερείται ατμόσφαιρας, είναι σημε- ρα άκατοίκητη. Η θερμοκρασία στην επιφάνειά της, άλλωστε, φτάνει την ημέρα στους 130 βαθμούς ύπερ το μηδέν, ενώ τη νύ- χτα πέφτει στους 180 ύπο το μηδέν (διαφορά 310 βαθμών!) Αύ- το, όμως, δε σημαίνει ότι δεν είναι δυνατό ο άποικισμός της, ούτε ότι δε μπορούμε να δημιουργήσουμε σ' αυτή φυτική και ζωί- κη ζωή. Ο καθηγητής Σαγκάλ ανακοινώνει ότι οι Ρώσοι επιστή- μονες επεξεργάζονται κι' άλλες σχέδια, που θα τους επιτρέψουν να κάμουν τη Σελήνη κατοικήσιμο πλανήτη.

Η πρώτη φάσι αυτής της προσπάθειας θάβναι, βέβαια, ο άποι- κισμός της Σελήνης. Οι άνθρωποι που θα πάνε εκεί θα πάρουν μαζί τους κομμάτια έτοιμων σπιτιών, που θα τα συναρμολογή- σουν επί τόπου. Αύ-α τα σπιτία θάβναι έρμητικά κλειστά και στο εσωτερικό τους θα δημιουργηθούν συνθήκες όμοιες μ' εκείνες της Γης. Ο αέρας, το νερό και τα τρόφιμα θα μεταφέρονται σ' αυ- τὰ με ειδικούς πυραύλους από τη Γη.

Κατά το δεύτερο στάδιο, έτόνισε ο καθηγητής Σαγκάλ, οι άν-θρωποι θα προσπαθήσουν να παραγάγουν επί τόπου τον αέρα και το νερό που τους χρειάζονται. Είναι πολύ πιθανό ότι η Σελή- να ιδρύσθν ισχυρότατα πυρηνικά εργοστάσια, που θάβναι δυνατό να παράγουν άπύο, δξνγόνο και όλα τ' άλλα αέρια που αποτελούν τη γήινη ατμόσφαιρα. Έτσι, θα δημιουργηθεί μια τεχνητή ατμόσφαιρα γύ- ρω στη Σελήνη. Θα σχηματιστούν τότε νέφη, από τα όποια θα πέ- σουν οι πρώτες βροχές πάνω στο κατάξερο έδαφος της Σελήνης. Από τις βροχές αυτές θα σχηματιστούν κατόπιν ποταμοί και θάλασσες όπως και πάνω στη Γη.

Ο καθηγητής Σαγκάλ έτόνισε ότι θα χρειαστούν ελάχιστα δε- καετηρίδες για να μεταβληθεί η Σελήνη σε κατοικήσιμο πλανήτη, όπως είναι και η Γη.

Έπειτα από τη Σελήνη, ο άνθρωπος θα πάη στον Άρη, στην Αφροδίτη και πιθανόν στον Έρμη. Στους δύο πρώτους απ' αυ- τούς τους πλανήτες, η δημιουργία ατμόσφαιρας θάβναι πολύ ευ- κολότερη παρ' ό,τι πάνω στη Σελήνη.

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΛΑΤ'ΟΝΕΛ ΟΥΑ'ΙΤ

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μόλις ο Λέν Νάϊλσεν γυρίζει στο σπίτι του, μισομυθισμένος, ο αστυνομικός Τζίντεον τον συλ- λαμβάνει για το φόνο της Λουί- ζας. Ένας μικρός της γειτο- νίας, ο Πίτερ Ντούλ, φαντασιό- πληκτος και μυθωμανής, επιθα- ρύνει τη θεσι του Νάϊλσεν, δη- λώνοντας στην αστυνομία ότι βρήκε το καπέλλο και τα γυα- λιά του στον τόπο του εγκλη- ματος, ενώ πραγματικά τα εί- χε βρη στο όριο. Έπισος οι Σβάνσον, που είχαν δώσει το παρτί του νύχτα του εγκλημα- τάρτη, βεβαιώνουν πως δεν έλει- ψε κανείς απ' τους καλεσμέ- νους τους, μολοντι είχαν δñ να φεύγουν για λίγο ο Χού- αντ Μακ Νάλλυ και η γυναίκα του. Ο σωφείρ του ταξί, που πή- γε στο σπίτι του Νάϊλσεν, μεθυ- σμένο, αφηρημένος να παρουσια- σθή στην αστυνομία και να το καταθέσει, για να μη βρεθεί μπλεγμένος. Στο μεταξύ, ο Τζεράλντ Τόμλινσον δραπετεύ- ει με τ' αυτοκίνητό του, γιατί φοβάται πως θα τον ανακαλύψη η αστυνομία. Στο δρόμο όμως, ακούει στο ραδιόφωνο τη συλ- λαψη του Νάϊλσεν και την κα- τηγορία εναντίον του, κι' αυτό τον δίνει θάρρος και ζανταυρι- ζει πίσω, με την πεποίθησι πως είναι ασφαλής μένος.

Ο Σβάζν διέθετε έρκε- το χρόνο του γι' αυτή την έταιρεία κι' είχε γί- νει στενός φίλος με τον αντιπρόεδρο Τζωρτζ Ράντολφ.

Αύτη η προσωπική φίλια, πε- ρισσότερο από τις επαγγελματι- κές σχέσεις τους, έκανε το Μάρ- τιν Σβάζν να δεχθή ν' αλλάξη το τιν Σβάζν να δεχθή ν' αλλάξη το στερεότυπο πρόγραμμά του για το άπονημα και το βράδυ του Σαββάτου.

Πήρε την είδοποίησι του Ράν- τολφ τη στιγμή, που μοίραζε χαρτιά στους συμπαίκτες του. Ήταν δε τόσο δραματικό το πε- ριχόμενο της, ώστε σταμάτησε αμέσως το μείρασμα.

Νά τί του έγραφε ο Ράντολφ: «Τηλεφώνησε μου άμεσα στο ξενοδοχείο μου. Πρόκειται για ένα ζήτημα σπουδαίοτατο. Περι- μένω. Τζωρτζ Ράντολφ».

Ο λόγος, που έβρισκε τόσο έν- διαφέρον ο Ράντολφ, ήταν γιατί τον πίεζε ένα συναίσθημα ένο- χης. Μόλις τότε είχε μάθει τους μπλεσδες του Νάϊλσεν. Τον είχε υποπτευθεί ο γιατρός Πήτρι, ο ίδιος με τον όποιο είχαν πιή ο Λέν κι' αυτός το προηγούμενο βράδυ.

Η γυναίκα του γιατρού είχε διαβάσει όσα γράφανε σχετικά οι βρομνές έφημερίδες. Όταν εί- δε τ' όνομα του Λέν, σκέφτηκε αμέσως πως ήταν ίσως ο συμ- παθητικός εκείνος νέος, που εί-χε συναντήσει γτές, μαζί με το Τζωρτζ Ράντολφ. Στην αρχή, όστόσο, είχε μερικές αμφιβολίες αν έπρόκειτο για το ίδιο πρό- σωπο. Προχωρώντας όμως στο διάβασμα, βρήκε τη διεύθυνσι του Λέν και το μικρό όνομα της γυ- ναίκας του. Αυτά την πείσανε τελείως. Θυμότανε καλά όσα εί-χε διηγήθ' ο Λέν για το σπίτι του στο Φερλδον, τη γυναίκα του, τ' αγοράκι του.

Αναστατωμένη, λοιπόν, η κ. Πήτρι ήλπιζε στον άντρα της γι' αυτή την υπόθεσι, κι' εκείνος τη- λεφώνησε στο Ράντολφ.

Φυσικά, ο Τζωρτζ Ράντολφ ρώτησε τηλεφωνικώς την αστυ- νομία, για επιβεβαίωσι. Δε θέ-

λησαν να του δώσουν πολλές πληροφορίες, του είπαν όμως πως είχαν συλλάβει πραγματικά το Λέν Νάϊλσεν και πως τον κρατούσαν στη γενική διεύθυνσι της αστυνομίας, στην Μινεόλα.

Ούτε στιγμή δε σκέφθηκε ο Ράντολφ πως μπορούσε ποτέ να είχε κάνει ο Λέν το στυγρό έ- κεινο εγκλημα. Πίστευε πως ή- ξερε πολύ καλά να κρίνη το χα- ρακτήρα των ανθρώπων. Ήταν βέβαιος, λοιπόν, ότι είχε διακρί- νει στο Λέν τα ανώτερα ήθηκα προσόντα, που τον έκαναν να τον διαλέξη για γενικό γραμματέα της έταιρείας του.

Το προηγούμενο βράδυ, είχε καταλάβει πως ο Λέν δε συνήθι- ζε να πίνει και πως το αλκοόλ τον ζάλιζε πολύ. Αυτό τον είχε διασκεδάσει στην αρχή. Μά τώρα δε συγκρατούσε στον έαυτό του πως τον είχε σχεδόν εξαναγκάσει να πιή.

Δέν ήξερε πως είχε βρεθή ά- νακατεμένος ο Λέν στο φριχτό έ- κεινο δράμα. Συμπέρανε όμως πως θάφταιγε σ' αυτό το χτεσι- νοβραδυό μεθύσι του. Σίγουρα δε θα μπορούσε να εξηγήση στην αστυνομία τί είχε συμβή πραγ- ματικά.

Ο Ράντολφ δεν είχε να κάνη παρά ένα πράγμα: να βρη άμέ- σως το Σβάζν, το δικηγόρο της επιχείρησής και προσπαθήση να φίλο, και να προσπαθήση να βγάλη το Λέν απ' τη φυλακή το γρηγορώτερο, πριν τον παραλά- βουν οι έφημερίδες... Έκτος απ' την άομηκή του εύθυνη, διακυ- βεύσαν η ύπόληψι της έταιρείας του.

Ήταν βέβαιος πως ο Σβάζν

θα ταχτοποιούσε εύκολα την έ- νοχλητική αυτή ιστορία.

Μά εκείνος τον πήρε στο τη- λέφωνο και του εξήγησε πως δεν ήταν δυνατό να κανονισθ' το ζή- τημα τηλεφωνικώς με την αστυ- νομία. Προσπάθησε να τον πεί- σθ, ότι το προτιμότερο θα ήταν ν' αφίσουν έτσι τα πράγματα το Σαββατοκύριακο και να ενεργή- σουν το πρωί της Δευτέρας, αφού, στο μεταξύ, κατατοπίζον- ταν καλύτερα.

Μά ο Ράντολφ δε θέλησε ν' ά- κούση τίποτα.

Καλά, Μάρτιν, του είπε, αφού δε μπορείτε να το ταχτο- ποιήσετε τηλεφωνικώς, πηγαίνετε ο ίδιος στην αστυνομία. Θάρθω να σας βρώ εκεί μ' ένα ταξί. Έ-τσι, θα κερδίσουμε καιρό.

Θέλοντας καί μη, ο Σβάζν δε- χτηκε. Δε μπορούσε να χαλάση το χατήρι του καλύτερου πελάτη του.

Μά τα πράγματα δε γίνανε ό- πως τα είχε προβλέψει ο Ράν- τολφ.

Πρώτα, ο Μάρτιν Σβάζν έφτα- σε καθυστερημένος, κι' ο Ράν- τολφ αναγκάστηκε να τον περι- μένη τρία τέταρτα της ώρας έξω απ' την αστυνομία. Ύστε- ρα, όταν έφτασε επιτέλους ο δι- κηγόρος, υπήκαν μαζί και ζήτη- σαν να δουν το Λέν Νάϊλσεν. Τους δέχτηκε όμως ο αστυνομός Τζίντεον, που άρνήθηκε να τους το επιτρέψη. Τους είπε δε, ά- παντώντας στις διαμαρτυρίες τους:

Δέν καταλαβαίνετε, φαίνε- ται, ότι αυτός ο άνθρωπος κατη- γορείται για δολοφονία! Βρίσκε- ται στα χέρια μας εδώ και με-

ρικές ώρες μόνο. Δέν έχει συμ- πληρωθή ακόμα η ανάκρισι του... Θάβναι πολύ να σας εξυπρετή- σω, κύριοι, αλλά δε μπορώ δυσ- ταχώς.

Μολονότι δεν είχε πολλή πεί- ρα στις ποινικές υποθέσεις, ο Σβάζν, καταλάβαινε πως είχε δι- κιο ο αστυνομός. Μά ο Ράντολφ δεν ένοωσε να το παραδεχθ'.

Πολύ καλά, είπε. Αφού τον θεωρείτε ένοχο, έχετε δικαίωμα να κρατήτε τη δουλειά σας, όπως νομίζετε. Άλλα κι' αυτός έχει δικαίωμα, που έπιμενω να γί- νουν σεβάστα... Ο κ. Σβάζν από δά είναι ο δικηγόρος του. Ο κ. Νάϊλσεν έχει δικαίωμα να μιλήση με το συνηγόρο του. Άν δε μ' αφήσετε να τον δώ έγώ, όφείλετε να το επιτρέψετε τουλάχιστον στον κ. Σβάζν.

Ο Τζίντεον δίστασε. Δέν εί-χε ακούσει ποτέ τ' όνομα του Μάρτιν Σβάζν κι' άγνοούσε ποσο σπουδαίο ήταν το γραφείο του. Ο ίδιος ο Σβάζν δεν είχε άνοι- ξει σχεδόν το στόμα του, σ' όλη αυτή τη συζήτησι.

Μά ο Ράντολφ φαινόταν έν- θρωπος με μεγάλο κύρος και με πολλές γνωριμιές. Γιατί να τον κάνει έχθρο του ο Τζίντεον;... «Όχι πως τον φοβότανε. Άλλα, στο κάτω-κάτω, είχε δικιο, όταν μιλούσε για τα δικαιώματα του Νάϊλσεν. Τι σημασία είχε, άλ- λωστε, αν ο δικηγόρος τον έδλε- πε τώρα άμεσως ή αργότερα;

Δέν τον είχαν κακομεταχειρί- στη, δεν τον είχαν χτυπήσει κα- θόλου. Τον άναγκάζανε μόνονα. Δέν πείραζε να διακοπή η άνα- κρиси για μερικά λεπτά.

Έτσι, ο Τζίντεον κάλεσε ένα ντετέκτιβ με πολιτικά και του ά- ναθέσε να οδηγήσθ' ο Σβάζν με το Νάϊλσεν.

Μπορούν να μιλήσουμε μι- σή ώρα, είπε.

Στο διάστημα της άπουσίας του Σβάζν, ο Τζίντεον κουδέν- τισε με το Ράντολφ. Του εξή- γησε λεπτομερώς ό,τι είχε συμβή. Δέν πρόκειται εδώ αν έσείς ή έγώ θεωρούμε το Νάϊλσεν ένο- χο ή όχι, είπε. Δέν έχει σημα- σία η γνώμη σας ή η δική μου, αλλά τα γεγονότα. Αυτά λοιπόν άρχίζουν να μου φαίνονται πει- στικά.

Απαρίσθησε το στοιχείο, που είχε συγκεντρώσει, και πρόσθεσε στο τέλος:

Όπως βλέπετε λοιπόν, έμ- χομ' όχι λίγες αποδείξεις! Κι' η κορωνίδα είναι αυτή η ιστο- ρία, που μάς διηγήθηκε ο Νάϊλ- σεν. Πρέπει να ομολογήσετε, ότι φαίνεται τελείως άπλοη. Θα μπορούσαμε άκόμα να την πα- ραδεχτούμε, αν δεν υπήρχε η άλ- λη υπόθεσι: η δολοφονία της μικρής.

Δε έβλεψ' ο Σβάζν το Νάϊλ- σεν δεν πίστεψε, στο μένος του, πως ήταν αλήθην η περσιτέτατά του. Είναι πολύ πιθανόν. Πι- στεύω πως τα πράγματα θα έ- γιναν κάπως έτσι: Είχε πιή πο- λύ και έχεσσε ένα σαρφ πράγ- ματα. Θυμάται μόνο ότι υπή- ρχε ένα πτόμα, ότι έπρεπε μέσα σ' ένα κήπο... Μά δε μπορεί να θυμηθ' αλήθην ό,τι συνέβη, απ' την αρχή ως το τέλος.

Έτσι είν' έρωγ. Δέν έρωγ. Έκείνο που έρωγ έρωγ, είναι πως η αστυνομία δε μπορεί να βασισθ' σε μια σειρά άπιστευ- των συμπτωμάτων. Προπάντων δε- ταν διαβάτε έμα από ένδειξεις.

Μικρή ιστορία

Άπρόοπτη επίθεσι

Κάποτε δυο μανιώδεις κυνηγοί, άποφασίζον με διάφορα τεχνάσματα να έπιτύχουν όσο το δυνατό πιο πλούσιο θή- ραμα.

Έγώ είμαι της γνώμης, λέει ο πρώτος, ότι για το κυ- νήγι της αγριόπασις δεν πρέπει να είμαστε ντυμένοι σαν άνθρωποι...

Άλλα πως νάμιασε ντυμένοι; άπορεί ο άλλος. Για να τις πλαιοιάσουμε πιο εύκολα, πρέπει να φαίνό-μαστε κι' έμεις άν... φίληνοχα ζώα του κάμπου...

Πολύ σωστά!... Η ιδέα σου είναι έξοχη και γι' αυτό προτείνω να μεταμφιεσθούμε σε αγελάδες...

Κι' άμέσως οι δυο φίλοι βάδυν το τέχνασμά τους σ' ένέρογεια. Προμηθεύονταν ένα όεσμα αγελάδας κι' αφού φτάνουν κοντά στο βάλτο, τυλίγονται μ' αυτό και περιμέ- νουν να πλοιάσουν οι αγριόπασιες.

Πραγματικά, οι δουλειές πάνε πολύ καλά. Το κυνήγι εί- ναι πολύ πλούσιο κι' όταν πια δεν τους έχη άπομείνει πα- ρά ένα μονάχα φουγιγιο, άποφασίζουν να φύγουν. Έκείνη όμως τη στιγμή ο ένας απ' τους δυο και μάλιστα εκείνος που παρίστανε το... νάτο της (ψευτοαγελάδας) φωνάζει άπεληπισμένα στον φίλο του:

Δώσε μου γρηγόρα το τελευταίο μας φουγιγιο!

Δώσε μου γρηγόρα το τελευταίο μας φουγιγιο! ο άλλος, για άλλες αγριόπασιες; ρωτάει περιεργός ο άλλος.

Κι' ο φίλος του με πνιγμένη από την άγωνία φωνή του άπαντάει:

Όχι, δεν πάμκειται για αγριόπασιες... Ένας ταύρος πλαιοιάζει!...

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΜΕ ΤΙΣ 100 ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

Είμαι βαύμα πως έπέλανε κι' έγινε έδδομος Πρόεδρος των Η- νανέων Πολιτειών ο Άντριου Τζάκσον. Γιατί, μέσα στα 33 χρό- νια της πολιταρχίας ζωής του — άπο που ν' έλεγεν Πρόεδρος — τίπαλους και με άδους άστυρούς!

ποδ βαρύνουν όλες το ίδιο & τομο.

Όπου να ξαναγυρίση ο Σβά-
ζυ από την επίσκεψή του στο
Νάιλσεν, ο Ράντολφ είχε κατα-
λάβει πως η υπόθεσή αυτή δεν
ήταν από κείνες, που κανονίζον-
ται εύκολα...

Φεύγοντας απ' την αστυνομία,
οι δύο άντρες μπήκαν σ' ένα
γειτονικό ρεστοράν για να πιούν
ένα καφέ. Ο Μάρτιν Σβάζυ φαι-
νόταν πολύ κακόκεφος.

— Τι σας είπε, λοιπόν; τον
ρώτησε ο Ράντολφ, μόλις καθή-
σαν.

— Εκείνος τον κτύπησε για λί-
γο, αμίλητος. Στο τέλος, απάν-
τησε άριστο:

— Ξερετε, Τζώρτζ, δεν είμαι
ειδικός σε τέτοιες υποθέσεις. Το
γραφείο μου...

— Ξέρω καλά το γραφείο σας
και τις ειδικότητές σας, διάβο-
λε! Γι' αυτό, σας πληρώνω 100
χιλιάδες δολάρια το χρόνο, έδω
και 15 χρόνια... Πέστε μου ό-
μως αυτό που σας ρωτώ: Τι
σας είπε;

— Ο Σβάζυ έγειρε το κεφάλι του
κι' άλλαξε τόνο. Αφού ήθελε ο
Ράντολφ να μάθι την αλήθεια, θα
του την έλεγε...

— Μου διηγήθηκε την πιο άνα-
γη ιστορία που έχω ακούσει στη
ζωή μου, απάντησε. Θα μπορούσα
να παρω όρκο πως δεν έχει ξεμε-
θύσει ακόμα! Πάντως, βρωμοκο-
πούσε αλκοόλ... Αρνήθηκε πως συ-
νάντησε ποτέ τη μικρή. Όταν ό-
μως τον ρώτησα τι είχε κάνει
χτές το βράδυ, όταν τον φορτώ-
σατε σ' ένα ταξί και τον στείλα-
τε στο σπίτι του, μου ξεφούρνι-
σε μία ιστορία τελείως άπιστευτη.
Ίσχυρίζεται πως μπήκε σ' ένα
σπίτι που δεν ήταν το δικό του
και που είναι άνικανος να το ά-
ναγνωρίσει. Έκει λοιπόν ανακάλυ-
ψε το πτώμα ενός άγνωστου και...

— Ξέρω, ξέρω, διέκοψε ο Ράν-
τολφ. Μου τ'αίπε ο αστυνομός.
Ομολογώ πως η ιστορία αυτή φαί-
νεται το λιγότερο παράξενη.

— Παράξενη; Μα είναι... Πέστε
μου όμως, Μάρτιν, πιστεύετε πως
μπορεί ο Νάιλσεν να... ναχασε
προσωπικά τα λογικά του;

— Πρέπει να τ'αχάσε, αν φαν-
τάζεται πως θα πιστέψι κανείς
αυτά τα παραμύθια του!

— Καλά, καλά, διέκοψε και πά-
λι ο Ράντολφ. Ας αφήσουμε για
την ώρα την ιστορία του... και
πιστε μου, πιστεύετε πως είναι
ένοχος ο Νάιλσεν; Πως σκότωσε
αληθινά τη μικρή;

— Ο Σβάζυ κτύπησε το Ράντολφ
με μία έκφραση διαμαρτυρίας.

— Ακούστε, Τζώρτζ, άρχισε.
Δε μπορώ να...

— Φτάνουν οι φλυαρίες! φώνα-
ξε ο Ράντολφ, νευριασμένος. Α-
παντήστε καθαρά στην ερώτησί
μου: Τον θεωρείτε ένοχο;

— Ο Σβάζυ δίστασε μία στιγμή
κι' ύστερα είπε σιγανά:

— Για να είμαι ειλικρινής, ναί.
— Πάμε να δούμε την κυρία
Νάιλσεν! είπε ο Ράντολφ.

Και ζήτησε το λογαριασμό απ'
το γκαρσόνι.

Ο Τζώρτζ Ράντολφ κι' ο Μάρ-
τιν Σβάζυ βρίσκονταν ακόμα στο
σπίτι των Νάιλσεν, όταν πέρασε
από κει ο Τζέραλντ Τόμλινσον,

γυρίζοντας στο δικό του σπίτι, άρ-
γά το Σάββατοβράδυ. Είχε πάει
να τους βρη και κάποιος "Όσκαρ
Λήδν, δικηγόρος κι' αυτός.

Μολονότι πολλά πρόσωπα—και
μεταξύ των άλλων αρκετοί δικα-
στές και πολυάριθμοι συνάδελφοί
του—τον θεωρούσαν κορυφή στην
ειδικότητά του, ο Σβάζυ δεν εί-
χε τύχει ακόμα να τον συναντήσει
ποτέ. Δίχως την ύποθεσι Τζούλι, δε
θα γνωρίζονταν ίσως ποτέ, οι
δύο τους. Γιατί ο Λήδν ασχολείτο
αποκλειστικά με τις ποινικές ύ-
ποθέσεις—ήταν μάλιστα ο κα-
λύτερος ποινολόγος της Αμερι-
κής.

Είχαν πάρει την απόφασι να
τον καλέσουν, την ώρα που η "Αλ-
λι Βοισκότν στην κουζίνα κι' έ-
λι Βοισκότν στην κουζίνα κι' έ-
φιναν καφέ. Οι δύο επισκέπτες

ΑΝΕΓΓΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΙΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολών Παρισίων)
ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥ ΥΠΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ — ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ
ΧΑΡ. ΙΡΙΚΟΥΠΗ 20. ΙΗΛ. 612.588
ΑΘΗΝΑΙ

Γιατί να υποφέρετε ;

Μήπως η κακή
λειτουργία του οργανισμού
σας οφείλεται στη χρησιμο-
ποίησι άνευθύνων και
έπιβλαβών λιπαρών;

Χρησιμοποιείτε
ΒΙΤΑΜ-ΦΥΤΙΝΗ.

- Από άγνό έλαιόλαδο.
- Πλούσια σε βιταμίνες.
- Πλούσια σε θερμίδες.
- Χαμηλού όημειου τήξεως.
- Τά πιο πλούσια σε άκόρεστα.

Δέν πειράζουν ποτέ το στομάχι—το ουκωτι—την
καρδιά. Τονώνουν—ζωντανεύουν τον οργανισμό.

ΒΙΤΑΜ-ΦΥΤΙΝΗ
Είναι προϊόντα ΕΛΛΑΪΣ

είχαν ήδη κουβεντιάσει μαζί της
πάνω από μισή ώρα. Κι' ο Ράν-
τολφ είχε πεισθή πως είχε δικιο
ο Μάρτιν: "Η ύποθεσι, εκείνη δεν
ήταν της αρμοδιότητος του γρα-
φείου Σβάζυ, Στήλ, Καλντουάτερ
και Κόν. Χρειάζονταν ένας εξειρι-
τρες ποινολόγος, με πολλή πείρα
σ' αυτά τα πράγματα.

Ο Ράντολφ τον θεωρούσε τά-
ρα ακόμα πιο άπαραιτήτο, γιατί
είχε καταλάβει να πιστέψι πως
ήταν ίσως ένοχος ο Νάιλσεν.

Για να μπορέσει να κουβεντιάσει
ιδιαιτέρως με το Σβάζυ, παρακά-
λεσε την κ. Νάιλσεν να τους φτιά-
ση καφέ. Τους είχε διηγήθη κι' έ-
κείνη την ίδια ιστορία που είχε ά-
κούσει ο δικηγόρος απ' το Λέν
κι' ο Ράντολφ απ' τον αστυνομό.

Μόλις βγήκε απ' το αστυνομό,
η νέα γυναίκα, ο Ράντολφ στράφηκε
στο Σβάζυ και του είπε σιγανά:

— Πολύ καλά, Μάρτιν, πιστεύω
πως έχετε δικιο. Μας χρειάζεται
ένας ειδικός. Ποιόν προτείνετε
σείς;

— Μπορούμε να ξαναϊδωθούμε
τη Δευτέρα το πρωί και να επικοι-
νωνήσω με...

— Όχι τη Δευτέρα! Τώρα ά-
μέσως! φώναξε ο Ράντολφ.

— Εσφίγγε την τετράγωνη μασέ-
λα του. Ο Σβάζυ άναγνώρισε την
τραχειά και επιθετική έκφρασι που
είχε ο Ράντολφ όταν έπαιρνε μία
άμση και κάπως ριψοκίνδυνη ά-
πόφασι, ενώ θα ήταν φρονιμότε-
ρο να περιμένι λίγο...

— Τώρα άμέσως! ξαναείπε.
Ποίος είναι ο καλύτερος ποινικο-
λόγος που μπορούμε να βρούμε;

— Μα... πιστεύω πως είναι ο
Λήδν, ο "Όσκαρ Λήδν. Ήταν άλ-
λοτε δικαστικός και άνακριτής.
Δέν έχει πολύ καλή φήμη ως ά-
τομο, αλλά...

— Άδιαφορώ για την άτομική
του φήμη! Θέλω μονάχα να μάθω
άν άσχηλῃται με τέτοιου είδους
υποθέσεις κι' αν καταφέρν να ξε-
λασπώση τους πελάτες του.

— Και βέβαια! δήλωσε ο Σβά-
ζυ.

— Τηλεφωνήστε του λοιπόν και
προκαλέστε τον έδω.

Ο Σβάζυ κτύπησε με έκπληξι
το συνομιλήτή του.

— Δέν ξέρω αν θα δεχθι νάρθι,
παρατήρησε. Είναι Σάββατοβρά-
δυ, βλέπετε... Κι' ύστερα, πρέπει
να ξερετε ότι πληρώνεται άκριβά.

— Δε μ' ενδιαφέρει ποσα παίρ-
νει... Όσο για το Σάββατοβρά-
δυ, αν είναι ο τύπος που λέτε και
που ζητάμε, θαχί άσφαλώς τη συ-
νηθεια να δουλεύι όλες τις ώρες.
Κυττάχτε αν μπορητε να τον πε-
τύχετε και καλέστε τον έδω. Έγώ
θα μιλήσω σχετικά στην κ. Νάιλ-
σεν.

Εύτυχώς, ο Λήδν βρισκόταν στο
σπίτι του, όταν του τηλεφώνησε
ο Μάρτιν Σβάζυ.

Όπως είχε πη ο Σβάζυ, ήταν
μεγάλος ποινολόγος. Κι' όχι μό-
νον αυτό, αλλά είχε μία σχεδόν
μαγική ικανότητα να μαντεύι τις
οικονομικές δυνατότητες ενός ύ-
ποψήφιου πελάτη του.

Ήξερε από φήμη το γραφείο
Σβάζυ, Στήλ, Καλντουάτερ και
Κόν. Ήξερε τί είδους πελάτες
είχε ο Σβάζυ. Δίχως να χάση λοι-
πόν στιγμή, διάταξε το σωφεί του
να έτοιμάση τ' αυτοκίνητο και ξε-
κίνησε άμέσως.

Εκείνο που δεν ήξερε ο Σβάζυ,
είναι πως ο Λήδν θ' αναλάβαινε
με πολλή ευχαρίστησι την ύποθε-
σι Νάιλσεν, ακόμα και δίχως την
ηγεμονική άμοιβή που συμφώνησε
να του πληρώση ο Τζώρτζ Ράν-
τολφ. Γιατί ήταν απ' αυτές άκοι-
τάς που τον ενδιαφέραν.

Μία όμορφη κοπελίτσα άσφα-
λή, και κακοποιημένη άφημε-
ρίδες... Τι άλλο ήθελε; Ή έκλα-
μα που θα του γινόταν, άξισε λοι-
πόν στο σπίτι των Νάιλσεν. Και,
μόλις πάτησε εκεί το πόδι του,
σχημάτισε την πεποίθησι πως ο
Λέν ήταν ένοχος...

Στο μεταξύ, μπαίνοντας στην
κουζίνα, ο Τζώρτζ Ράντολφ είχε
βρη την "Αλλι να κλαίη. Κυττά-
ζοντας την, όρθια μπροστά στα

φουρνέλα της ο Ράντολφ έκανε δι-
άφορες σκέψεις... "Αν είχε σκο-
τάσει ο Λέν εκείνη τη μικρή—κι'
ο Ράντολφ είχε σχεδόν πεισθή γι'
αυτό—ήταν άδύνατο να προκει-
ται για άσθιστικό έγκλημα. Μάλ-
λον, θα τον είχε τρελλάνει προσω-
ρίνα το αλκοόλ. Κανείς νέος σαν
το Λέν, παντρεμένος με μία λα-
χταριστή γυναίκα σαν την "Αλλι,
δε θα είχε ποτέ την παραμικρή
διάθεσι να κακοποιήση και να σκο-
τώση μία κοπέλλα, αν ήταν εν τά-
ξει στα μυαλά του...

Ο Ράντολφ ένοιωσε και πάλι έ-
να βαρύ συναίσθημα ένοχής. Αυ-
τός είχε μεθύσει το Λέν. Ώφειλε
λοιπόν, με κάθε τρόπο, να τον γλυ-
τώση τώρα απ' τις συνέπειες!

Πλησίασε την "Αλλι και τη χτύ-
πησε προσητατευτικά στν ώμο.

— Έλάτε, έλάτε, μην κλαίτε!
της σύστησε. Θα βοηθήσουμε τν
άντρα σας να ξεμπλέξη...

Η νέα γυναίκα σήκωσε τα μά-
τια της και τον κτύπησε.

— Δέν είν' ένοχος, απάντησε.
Σας τ' όρκίζομαι, δέν είν' ένο-
χος! Είχε μεθύσει... μα αυτό δεν
έχει καμμία σχέση! Δέν είν' ένο-
χος, σας λέω!

Ο Ράντολφ ήξερε πως δεν ύ-
πρχε η παραμικρή άμφιβολία μέ-
σα στο μυαλό της.

— Καλά, καλά... της είπε έν-
θαρρυντικά. Θα τον ξεμπλέξουμε...

Μα η "Αλλι, κυττάζοντας τον
στα μάτια, είχε μαντέψει τι σκε-
πτότανε, τί πίστευε πραγματικά
για το Λέν. Κι' ένοιωσε να την
πλημμυρίξη φρίκη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

Έχει παρατηρηθῇ ότι η βία
προκαλεί πολλές φορές ένα είδος
άλυσιδωτης αντίδράσεως—κάτι
σαν επίδημα, που προσβάλλει τον
ένα και τον άλλο, με διάφορες
μορφές, περισσότερο ή λιγώτερο
σοβαρές. Ή συνέπεια είναι ότι,
πολύ σύντομα, άνθρωποι τελείως
ξένοι πρὸς το άρχικό περιστατικό
βρίσκονται άνακατεμένοι σε κάθε
είδους περιέργες και άπρόδλεπτες
καταστάσεις, στις όποιες αντι-
δρύνε με διάφορους τρόπους.

Αυτό λοιπόν συνέβη όταν ο Τζε-
ραλντ Τόμλινσον σήκωσε το χέρι
του, για να χτυπήση στο κεφάλι
με τη λαβή του πιστολιού του τον
"Αντζελο Μπερτολι, τη στιγμή που
ο δυστυχισμένος αυτός ντέκετιβ
έτοιμαζόταν να ριξη τη χρημα-
τική κατάθεση των πελατών του
μέσα στο κουτί της Τράπεζας.

Ή περιέργη εκείνη επίδημα έ-
φτασε στο κορύφωμά της την Τρί-
τη—απ' την άποψι της επεκτάσε-
ως δηλαδή, γιατί η έντασι της εί-
χε ήδη λιγοστέψει σημαντικά. Ή
Τρίτη εκείνη ύπρχε ημέρα άξιο-
μνημονευτη για ένα σωρό ανθρώ-
πους, που κανείς απ' αυτούς δεν
είχε άκούσει ποτέ ούτε τ' όνομα
του Μπερτολι...

Και πρώτα, ο νεαρός Πήτερ
Ντούλ έφαγε την ημέρα εκείνη ένα
ξύλο που δε θα το ξεχούσε ποτέ!

Όστόσο, δεν είχε κανει καμμία
αταξία αυτή τη φορά. Ή τιμωρία
όμως ήταν για όσα είχε κανει άλ-
λοτε, χρόνια ολόκληρα.

Ο Χόουαρντ Μάκ Νάλλν, ενώ
κανονικά δεν έπιπε ποτέ τίποτα
πριν βασιλεύη ο ήλιος, κατάφερε
να μεθύση πριν απ' το μεσημέρι
και χτύπησε τη γυναίκα του, τη
Μύρτλ. Μα κι' εκείνη του το πλή-
ρωσε με το παραπάνω, με μία
πέτατινι ζώνη.

Ή Γκρέις κι' ο Τόμ Σάνσον εί-
χαν επίσης μία δυσάρεστη οικo-
γενειακή σκηνή, αλλά χωρίς χει-
ροδικίες.

Ή Μάριαν Τόμλινσον τ'αχάσε τε-
λείως, όταν ο κουνιάδος της έδει-
ρε την κορούλα της, που είχε όμο-
λογησει πως είχε βγῇ απ' το σπίτι
το Σάββατο. Τ'αποτέλεσμα ήταν
ώστόσο να ξεχάση προσωρινά το
όσο που την τυραννούσε ως τότε,
και να μιλήση στο Τζέραλντ "έξω
απ' τα όδντια". Εκείνος τάβαλε
τότε μαζί της και τη χτύπησε με
τέτοια κτηνωδία, ώστε για μία
βδομάδα δεν έβλεπε απ' το ένα
μάτι της, ενώ το βῆ άσχημο πρό-
σωπό της προοικίσθηκε για πάντα

με μία σπασμένη μύτη.
"Η κ. Τζούλιο η μητέρα του θύ-
ματος, δε μπόρεσε να παρακολου-
θήση την κηδεία της κόρης της,
γιατί έπαθε μία όξυτατη νευρική
κρίσι και την πήγανε στο νοσο-
κομείο για καταπραυντική थे-
ραπεία.

"Ακόμα κι' η συμπαθητική κ.
Κίτερτζ λογομάχησε με τον άν-
τρα της, για πρώτη και μοναδική
φορά στη ζωή τους!

Θάλεγε κανείς πως είχε πέσει
κατάρα στο Φερλόνν "Ακρ και
στούς κατοίκους του...

Το πιο περίεργο ήταν δε ότι,
έκτός από μία περίπτωση, κάθε
μία απ' τις διάφορες αυτές έκδη-
λώσεις, άκολούθησε έπειτα από
μία επίσκεψι της "Αλλι Νάιλσεν.
Κι' ώστόσο αυτή η δυστυχισμένη,

έχοντας τ'α δικά της βάσανα, δε
σκόπευε καθόλου να προκαλέση την
παραμικρή ένόχλησι σε όποιονδη-
ποτε...

Αυτά όμως γίνανε την Τρίτη.
Τη Δευτέρα, ήταν άλλοιαις τα
πράγματα. Την ημέρα κείνη, η

"Αλλι δοκίμασε άλλεπάλληλες δυ-
νατές συγκινήσεις. Της επιτρέψα-
νε να δῇ τον άντρα της, για πρώ-
τη φορά μετά τη σύλληψι του.
Προηγούμενος είχε κουβεντιάσει
με το συνήγορό του, τον "Όσκαρ
Λήδν.

Ο Λήδν της τηλεφώνησε την ά-
ρα που προγευμάτιζε—αν μπο-
ρη να θεωρηθῇ πρόγευμα ένα φλυ-
τζάνι καφέ κι' ένα τσιγάρο. Μάλι-
στο, δε βέβαινε ούτε και τον καφέ.
"Αλλά έπρεπε να καθήση στο τρα-
πέζι μαζί με το μικρό γυιό της,

το Μπίλ, που θάπαιρνε το πρωινό
του. Ήξερε πως το παιδί ήταν
νευρικό κι' άναστατωμένο, γιατί
καταλάβαινε πως κάτι συνέβαινε
...κάτι που κανείς δεν ήταν ικα-
νός να του το εξηγήση.

Από τότε που ο αστυνομός
Τζίντεον είχε πάρει μαζί του το
Λέν, ο Μπίλλν ζητούσε διαρκώς
το μπαμπά του. Ή "Αλλι είχε
προσπαθήσει να τον πείση πως αἰ
μπαμπάς είχε πάει ταξίδι για
δουλειές του». Μα η άπουσία έ-
κείνη μαζί με τν πηγαίνονερχομό
τόσων ξένων ανθρώπων μέσα στο
σπίτι και την άπαγόρευσι να πάν
να παίξη έξω όπως συνήθως, εί-
χαν κάνει το παιδί να τ'α χάση
όλωσδιόλου.

"Ενοιωθε πως είχε συμβῇ κά-
ποια καταστροφή κι' ήθελε να μά-

γρήκε

Μοντέρνα
γυναικεία
υφάσματα

των μεγαλύτερων Ευρω-
παϊκών και Ελληνικών
έργαστασιών δια Παλτά,
Αναόμπλ, Φορέματα

βτά διαταβτήματα
εμπόδοβύνης

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ — ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΓΙΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΔΩΡΑ

Θη την αλήθεια.
 «Η Άλλι, είχε καθήσει μαζί του στο τραπέζι, ενώ έτρωγε το πρωινό του, και προσποιότανε πως όλα πήγαιναν κανονικά. Μά δε μπορούσε να τον ξεγελάσει έτσι. Προσπαθούσε λοιπόν ν' αποφυγή τις ερωτήσεις του, ν' αλλάξει θέμα και ν' μην συναντήσει την ανήσυχη ματιά του, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.
 «Αναγνώρισε άμεσα την φιλήρωνη του Λήδου.
 «Ήταν οι δημοσιογράφοι; τη ρώτησε ο δικηγόρος.
 «Σήμερα όχι ακόμα. Έρχονται όμως χτες, όλη τη μέρα.
 «Ναι, ξέρω...
 «Ο Λήδου μιλούσε γρήγορα, χωρίς να χάνει καιρό. «Η Άλλι κατάλαβε πως τον απασχολούσε κάτι το πολύ επίκαιρο...
 «Φοβάμαι πως θα σας επισκεφθούν κι άλλοι πολλοί, όπου να το λέει αυτή η ιστορία, της είπε. «Ήθελα όμως να μάθω αν είχαν έρθει κι όλες. Αυτό μ' άνησχυσε.
 «Γιατί;... Μήπως συνέβη κάτι τίποτα; ρώτησε η Άλλι μ' αγωνία.
 «Όχι, όχι, μην ταραξέστε, έσπευσε να την καθησυχάσει ο Λήδου. Φοβάμαι μονάχα πως θα διατυπωθή σήμερα το πρωί το κατηγορητήριο... και θέλω να μη δώτε κανένα, να μη μιλήσετε σε κανένα!...
 «Πρέπει να δώ το Λέν! είπε η Άλλι. Πρέπει να μ' άφισουν νύχτα τον δώ...
 «Δυσκόλως κατάφερα να συγκρατήσω την συγκίνησή της. Ένοιωσε ξαφνικά μια καινούργια επιθυμία να κλάψω...
 «Θα προσπαθώ να το κανονίσω σήμερα, κυρία Νάϊλεν, της υποσχέθηκε ο δικηγόρος. Είμαι σίγουρος πως θα το κατορθώσω... Για την ώρα όμως, το πιο σπουδαίο είναι αυτό: «Αν έρθουν στο σπίτι σας οι δημοσιογράφοι ή οποιοδήποτε άλλος, μη τους ανοίξετε! Ούτε και ν' απαντήσετε καν στο τηλέφωνο, από τώρα και στο εξής... Καταλαβαίνετε; Δε θα δεχθώ κανένα, δε θα μιλήσετε σε κανένα!
 «Μα γιατί;...
 «Θα σας το εξηγήσω όταν σας δώ. Θάρθε σε λίγο... Κάνετε όμως ό,τι σας είπα. Μην απαντήσετε, ούτε στο τηλέφωνο, ούτε στο κουδούνι της πόρτας. Σε μία ώρα το πολύ, θα βρισκόμαι εκεί.
 Καθώς έκλεινε το τηλέφωνο η Άλλι, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Η νέα γυναίκα έλειπε μια στιγμή σαν απολυθώμενη. Ύστερα πήδησε πάνω, βλέποντας πως ο γιος της πήγαινε ν' ανοίξει την πόρτα.
 «Μπάλου, χρυσό μου, έλα δώ! του φώναξε. Θα πάω η μαμά ν' ανοίξω.
 Το παιδί σταμάτησε και την κτύπησε μ' απορία.
 «Τελείωσε έσύ το φαγητό σου, πρόσθεσε η Άλλι.
 Βγήκε γρήγορα στο χώλο και κτύπησε απ' το μικρό τζαμάκι, που υπήρχε στο κέντρο της πόρτας. Κατάλαβε τότε πόσο δικίο είχε ο δικηγόρος.
 Είδη στο κεφάλισκαλο δυο άντρες και μία γυναίκα. «Ο ένας απ' τους άντρες είχε κρεμασμένη απ' τον ώμο του μια φωτογραφική μηχανή, κρατούσε ένα πέπινο σακκίδιο. «Όσο για το δεύτερο, ήταν ένας δημοσιογράφος, που είχε ξανθάρει και χτες. Η γυναίκα φάρδσε ένα σκέτο γαϊόχο κι ένα κομψό μαύρο καπέλλο κι ένα κοντά ξανθά μαλλία της.
 Το κουδούνι έπαψε να χτυπάει. Η Άλλι κούνησε το κεφάλι της δεξιά-αριστερά, αρνητικά. «Ο ένας απ' τους άντρες τη φώναζε με τ' όνομά της, αλλά αυτή δεν τον άκουσε σχεδόν. Ξανακούνησε το κεφάλι της, στράφηκε κι απομακρύνθηκε απ' την πόρτα. Το κουδούνι ξανάχισε να χτυπάει. Η Άλλι διάστασε μια στιγμή. Ύστερα διευθύνθηκε προς την

Λένη πως κι ο άγιος θέλει φοβέρα! Δεν βαρύνετε... Μάλλον και ο άγιος θέλει δώρα. Αυτό είναι το πιο σωστό! Διότι, όπως φαίνεται, πήγαμε ήδη για καλά στην εποχή των εορτών. Και να τα Εισόδια της Παναγίας, με τη Μαίρη και τη Μάρω, με τον Παναγιώτη και τη Νότα, να της Άγιος Αικατερίνης, να του Άγιου Ανδρέα... Και πού είσαι ακόμα! Κάθε μέρα και γιορτή. Κάθε γιορτή και Άγιος. Κάθε Άγιος και δώρα. Δώρα για φίλους και συγγενείς, δώρα για γνωστούς, δώρα για μικρούς και για μεγάλους. Άλλα, δώρα θέλει και ο έαυτός μας. Μην τον λησμονούμε και τον έαυτό μας που τόσο κουράζεται και ποτέ κανείς δε βρίσκεται να τον προσέξει. Να του κάνουμε και τον καυμένο του έαυτού μας το δωράκι του, ένα δώρο που ν' αξίζει! Δε νομίζετε; Καίφως του είναι!

Δώρα, λοιπόν! Άλλα βεβαίως δώρα. Δώρα γουστόζικα; Φυσικά! Δώρα πρωτότυπα, δώρα σικάτα, δώρα χρήσιμα, δώρα ευπρόσδεκτα; Βεβαίως! Μα τότε, η απάντησή δε μπορεί να είναι άλλη, η απάντησή είναι μόνο μία: Δώρα Τρικόζα!

Μία εδαναδοστική εφεύρεση

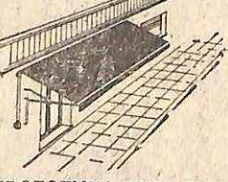

ELECTROTHERM
 (ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΘΕΡΜΟΦΟΡΑ)

Η Ηλεκτροθερμ συνδεόμενη με την πρίζα μόνον 2-3 λεπτά της ώρας, αποδίδει την θερμότητά της επί 4 ώρες στο κρεβάτι και εξασφαλίζει ένα γλυκό και εύχρηστο ύπνο στις παγερές νύχτες του χειμώνα.

- Ένεργεί κατά εξαιρετικό τρόπο θεραπευτικώς όπου ένδεικνυται ξηρά θερμότης (Ρευματισμοί, άρθριτικά, ισχυαλγίες κλπ.).
- Είναι η πιο οικονομική ηλεκτρική συσκευή που υπάρχει. Η χρησιμοποίησή της απαιτεί 1 δραχμή τον μήνα.
- Δέν καταστρέφεται ποτέ και δέν έχει ανάγκη επίσκεψης και επιδιορθώσεως.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΤΕΝΤΕΣ

ΠΡΟΤΥΠΑ ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ

ΑΦΟΙ ΔΟΥΛΓΕΡΑΚΗ
ΤΕΝΤΟΤΕΧΝΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ
 ΑΘΗΝΑΙ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ & ΠΡΑΞΙΠΕΛΟΥΣ 2 - ΤΗΛ. 31-823
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΕΦΕΝΑΤΙΑ 109 - ΤΗΛ. 70-272

σων που ξετυλίγονται μπροστά σας σαν ταξιδεύετε σούρουπο το τραίνο στην Άγγλια. «Ενα κιτρινωπό από χρυσάφι τριαντάφυλλα, από ήλιο φιλτραρισμένο μέσα από κίτρινα άνεμο και από τιτιβίσματα κατ'αρινιού. «Ενα λευκό σαν το χιόνι των Άλπεων, πλούσιο, δυνατό και απαλό. «Ενα μαύρο σαν φτερό κορακιού, μουντό, ξεψυχο. Η παλέτα του πιο μοντέρνου, του πιο παριζιάνικου, του πιο ραφινάτου γούστου. Η φινέτσα της αποχρώσεως και της λεπτομέρειας. Η φινέτσα του συνόλου. Το άριστο-ύγγραμ του μέλλοντος.

Δώρα, λοιπόν, για δώστε αγαπάμε. Άλλα και δώρα για τον έαυτό μας. Πάντως δώρα με προσωπικότητα. Και, μεταξύ μας, έώρα απολύτως προσίτα. Μια καινούργια μπλουζάκι φανταζι Τρικόζα, συνδυασμένη με μια πλεκτή ολόμαλλη φούστα με πιέτες ή μ' ένα ολόμαλλο πλεκτό πανταλόνι Τρικόζα, δίνουν ένα σύνολο πολύτιμο, ζηλευτό. Είναι ένα δώρο άρχοντικο, πραγματικά αλησμόνητο.

Δώρα για δεσποινίδες, για νέες κυρίες, για ηλικιωμένες μητέρες. Άλλα επίσης δώρα για αγορά, για εφήβους, για κυρίες που ξέρουν να ντύνονται. Επίσης δώρα για παιδιά, για τις κομψές μικρές δεσποινίδες και για τους κομψούς λιλιπούτειους κυρίους. Δώρα Τρικόζα. Η ιδανικότερη λύσις για δώστε δωρίζουν. Το πιο ευπρόσδεκτο δώρο για δώστε γιορτάζουν. Η έγγραφος της εξοχής ποιότητας, του καλού δοκιμασμένου γούστου, της άριστης εκτέλεσεως, της άφλογης εφάρμογής.

Στην Αθήνα στη στοά της οδού Έρμού 6, δυο βήματα από το Σύνταγμα.

Στη Θεσσαλονίκη, Μητροπόλεως 51 (γωνία Γ. Κ. Ντήλ).

κουζίνα. Αυτή τη φορά, δε μπορούσε να κρατήσει τα δάκρυά της... Μέσα στην επόμενη ώρα, το τηλέφωνο κουδούνισε δυο φορές. Μά η Άλλι δεν απάντησε. Δεν κουνήθηκε επίσης, όταν ξαναχτύπησαν την πόρτα. Ξαφνικά όμως, σκέφθηκε πως μπορούσε να τον διηγόρε. Σηκώθηκε, λοιπόν, και ξαναπήγε στο χώλο.

«Ο Μπίλλυ έλκυγε, δίχως να ξέρει κι ο ίδιος το γιατί...
 «Ήταν πραγματικά ο Λήδου. Τον συνόδευε μια γυναίκα μεσοκόπη.
 Καθώς η Άλλι τους άνοιγε την πόρτα, για να μπρούν, είδε κάποιον να περπάτη από ένα σύτοκιντο στομαχικό από έξω.
 «Ήταν ένας δημοσιογράφος.
 Μά ο Λήδου πρόλαβε, να του κλείσει κατόπιν την πόρτα και να τη συρτάσει.
 «Πάμε καλύτερα στο λιβινγκ-ρούμ, πρότεινε. Από δώ, η κ. Μάνινγκ, μια γκουβερνάντα. Την έφερα για να προσέχει το μικρό σας.
 «Η Άλλι στράφηκε μηχανικά και χαίρετσε την επισκέπτρια. Ύστερα ξαναγύρισε προς το δικηγόρο, που έβγαζε το άψωγο πάλτο του.
 Τί να την κάνω, τη γκουβερνάντα; απόρησε. Είμαι αρκετά έγω για το παιδί μου...
 «Αλλά ο Λήδου τη διέκοψε, με τόνο μολακό και σταθερό:
 «Σας παρακαλώ, μη φέροντε αντιρρήσεις. Θα χρειαστούμε κάποιον εδώ για να σας αντιπαραστή, όταν πάτε να δώτε τον άντρα σας.
 «Μά έχω φροντίσει ναρθή μια θεία μου...
 «Σας παρακαλώ, ακούστε με, κυρία Νάϊλεν. Αφήστε την κ. Μάνινγκ να κάνει τη δουλειά της. Θα σας εξηγήσω...
 «Η Άλλι έγειρε το κεφάλι της, σαν παρακαλισμένη.
 «Ο Μπίλλυ βρίσκεται στην κουζίνα, είπε μ' αδιαφορο τόνο. Πάρτε μαζί σας την κ. Μάνινγκ και συστήστε τους μεταξύ τους. Έπειτα, έλατε να με βρήτε στο λιβινγκ-ρούμ.
 «Η Άλλι υπάκουσε. Πέντε λεπτά αργότερα, βρισκόταν και πάλι στο σαλόνι και κουβεντιάζε με το δικηγόρο.
 Ο Μπίλλυ είχε παρηγορηθεί γρήγορα, βρισκόμενος επίτελους κάποιον για να του μιλήσει. Η γκουβερνάντα του άρεσε πολύ, προσάτων απ' τη στιγμή, που έδειξε ζωηρό ενδιαφέρον για το ηλεκτρικό τριαντάκι του.
 Καταλαβαίνετε, κυρία Νάϊλεν... εξήγησε ο δικηγόρος. Δε θέλω ν' απομακρύνετε από δώ το αγοράκι σας, όσο θα κρατήσει αυτή η ιστορία. Καλύτερα να μείνετε εδώ, όλοι μαζί. Θα χρειαστείτε, λοιπόν, κάποιον...
 «Μά σας είπα πως θαρθή η θεία μου! Έξέ, άλλου, δεν είμαστε σε θέσι να πληρώσουμε γκουβερνάντα... προπάντων τώρα! Ήταν έτοιμη και πάλι να κλάψη. Ο Λήδου την ξαναδιέκοψε.
 «Αφήστε! Ξέρω έγω τί κάνω. Καλύτερα έτσι... «Όσο για τα έξω, μην ανησυχείτε. Τάχει αναλάβει ο κ. Ράντολφ.
 «Ο κ. Ράντολφ.
 «Μάλιστα. Θέλει να υποστηρίξη τον άντρα σας. Μου άρεσε τον υπερασπιστή του, διοντάς μου την έντολη ν' απασχοληθώ αποκλειστικά μ' αυτή την υπόθεση.
 «Μά τί σχέση έχει η υπερασπιστή του Λέν με...
 «Ο Λήδου έγκυψε και χτύπησε ήλικά στον ώμο την Άλλι.
 «Πρόκειται για μια υπόθεση εξαιρετικά πολύπλοκη, της είπε. Θέλετε, βέβαια, ν' αποφυλάκιση ο άντρας σας... δεν είν' έτσι, κυρία Νάϊλεν;
 «Μά βέβαια! Θέλω...
 «Αφήστε με, λοιπόν, να κάνω ό,τι νομίζω. Πρέπει να ξέρε-

τε ότι, σε τέτοιου είδους υποθέσεις, όσα συμβαίνουν πούν απ' τη δική, είναι σπουδαιότερα από την ίδια τη δική. Η γενική έντοπωση, που θα κάνει στον κόσμο ο κατηγορούμενος...
 «Εξακολουθώ να μιλάω. Άλλ' η Άλλι δεν τον άκουγε πιά.
 «Σε τέτοιου είδους υποθέσεις, της είχε πη.
 «Μά, αλήθεια, Θεέ μου, πρόκειται για μένα; αναρωτιόταν η Άλλι. Μας συμβαίνει πραγματικά αυτό το πράγμα; Στο Λέν, σε μένα και στο Μπίλλυ;...
 «Οι λέξεις του δικηγόρου έφτασαν και πάλι ως το νού της:
 «Καταλαβαίνετε επίσης πως είναι απαραίτητο να μη μάθουν οι εφημερίδες, παρά ό,τι θέλουμε να τους πούμε. Θα προσπαθήσω με όσο το δυνατόν να τους δώσω μια συμπληρωτική εικόνα του Νάϊλεν και της οικογενείας του. Πρέπει, λοιπόν, να σας προστατεύουν οι κατάλληλοι άνθρωποι από τις ενοχλητικές ερωτήσεις των δημοσιογράφων...
 «Όσο για την ιστορία, που διηγήθηκε ο Λέν... για κείνο το σπίτι όπου μπήκε κατά λάθος και βρήκε ένα πτώμα... δε μπορώ να την...
 «Μά είναι η αλήθεια, κύριε Λήδου! διέκοψε η Άλλι. Δε λέει τίς νύχτες ο Λέν!
 «Ο δικηγόρος κούνησε συγκαταβατικά το κεφάλι του.
 Βέβαια, βέβαια, κυρία Νάϊλεν. Δεν το αμφισβητώ. Δεν πρόκειται τώρα να βρούμε αν είναι αλήθεια ή όχι. Δεν έχει σημασία αν ο άντρας σας το φαντάστηκε άπλως, στην κατάστασι που βρισκότανε. Το ζήτημα είναι...
 «Μά αφού ο Λέν λέει πως έγιναν έτσι τα πράγματα, δεν υπάρχει αμφιβολία! τόνισε ξερά η Άλλι.
 «Προσπαθήστε να με καταλάβετε, κυρία Νάϊλεν! Κι' αφήστε με να τελειώσω, σας παρακαλώ πολύ. Αφήστε με να σας εξηγήσω...
 Ο Λήδου έδειχνε μεγάλη υπομονή. Το αναγνώριζε η Άλλι. Έβλεπε πως καταλάβαινε τη συγκίνησή της και πως προσπαθούσε να της δείξει κατανόηση και συμπόνια.
 Κατάπτε, λοιπόν, τις διαμαρτυρίες της και πρόσθεσε στα λόγια του.
 «Το μόνο, που μπορούμε να κάνουμε, είναι να ξεχάσουμε αυτή την ιστορία. Για να υπερασπιστώ τον άντρα σας και να πετύχω την απόβασή του, είναι απαραίτητο να ξεχάσουμε όλη αυτή την ιστορία για το μεθύσι του, το άγνωστο σπίτι και το πτώμα στο κοσμάτι...
 «Έχω να διαλέξω ανάμεσα σε πολλά συστήματα υπερασπίσεως. Το ποιο θα προτιμήσω, θα εξαρτηθή κυρίως απ' τις περιστάσεις κι απ' το δρόμο που θα πάρουμε τα πράγματα. Όποια κι αν θάναί όμως η μέθοδος που θα ακολουθήσω, δε μπορούμε σε καμιά περίπτωση να βασισθούμε σε κάτι τόσο άριστο και νεφελώδες, όπως ήταν η αφήγησι του κ. Νάϊλεν για τα γεγονότα της νύχτας της Παρασκευής προς το Σάββατο.
 «Είναι πολύ πιθανό ν' αναγκασθώ να επικαλεσθώ προσωπική διαφορά, φρενών, μολονότι...
 «Μη μπορώντας να κρατήθη, η Άλλι τον διέκοψε και πάλι:
 «Μήπως τυχόν φανταζόσθε πως ο άντρας μου έχει κάποια σχέση μ' αυτό το έγκλημα;...
 «Ο δικηγόρος σηκώθηκε κι' άκουμπησε τα δυο του χέρια στους ώμους της, σαν να θέλε να την ανάγκαση να μείνη καθισμένη στην καρέκλα της.
 «Όχι, κυρία Νάϊλεν, απάντησε σαφώς. Μά πρέπει να προσέμεινε να με καταλάβετε! Στο ναμία έχει στα χέρια της αποδείξεις τρανταχτές! Δεν έχει να κάνει η δική μας γνώμη. Το γεγονός πως ο κ. Νάϊλεν είναι άθωος,

Αυτό σίγουρα είναι δημημένο με ROL

Και με κλειστά μάτια το ξεχωρίζεις
 • Γιατί το ρούχο γίνεται απαλό σά χαδί και διατηρεί ένα λεπτό ευγενικό άρωμα, το άρωμα του ROL.

ROL με 07

• 07 μιά δαυματουργή προσθήκη στο ROL.
 • 07 Το ΑΟΡΑΤΟ ΓΑΝΤΙ που προστατεύει τα χέρια σας.

ROL με 07!

• Μπουγάδα πεντακάθαρη χέρια βελουδένια...

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

ROL με 07!

και μη ξεχνάτε πως σε κάθε κουτί ROL υπάρχει πάντα ένα χαρούμενο ΑΔΡΟ έκπληξις.

CREME LE SECRET DE LA FEMME
Special
LADAS

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΕΥΘΑΓΙΣΤΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Γύρω απ' τα μάτια, το μέτωπο, το λαιμό κ.λπ. προς αποφυγήν της πρόωγου ρυτίδωσης.

Έχει πολύ μικρή σημασία. Η αστυνομία τον θεωρεί ένοχο, και βασίζει την έκδοσή της αυτή σ' ένα σωρό θετικά στοιχεία. Πρέπει να συγκεντρώσουμε κι' εμείς άλλα τόσα, για ν' αποδείξουμε το αντίθετο.
 «Μά... αφού είν' αλήθεια... τραύισε η Άλλι, σαν παρακαλισμένη.
 «Ο Λήδου κούνησε το κεφάλι του, προσπαθώντας να μη φανή ο έκνευρισμός του.
 «Η αλήθεια δεν παίζει κανένα ρόλο, αν δε βρούμε κάποιον που να την πιστέψει, απάντησε. Για να γίνει όμως πιστευτή η ιστορία του κ. Νάϊλεν θαπρεπε να βρεθώ πρώτα το πτώμα που υποστηρίζει πως είδε... ένα πτώμα άντρίκο!
 «Αλλά, για την ώρα, η αστυνομία έχει βρή μόνο το πτώμα μιας κοτελλίστας!
 «Η Άλλι, κατάλωμη και με τα μάτια γουρλωμένα απ' τον τρόμο, άκουγε το δικηγόρο, χωρίς να τολμά να τον διακόψη.
 «Όχι, δεν πρέπει να γίνη πιά λόγος γι' αυτή την ιστορία, συνέχισε έκνευσε. Βέβαια, θα την αναφέρουμε στη δική, δε βρούμε όμως τότε κάποια εξήγησι. Στο μεταξύ, όσο λιγότερο μιλάμε γι' αυτήν, τόσο το καλύτερο.
 «Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, για την ώρα, είναι να πείσουμε τον κόσμο — απ' τον όποιο θα προέρχονται οι ένοχοι — ότι δε μ' εμπορεύσε ο άντρας σας να κάνει αυτό το έγκλημα. «Οτι δεν είναι το πιο χαρακτηριστικό. «Οτι αποτελείτε οι δυο σας ένα ταίριασμένο κι' αγαπημένο αντράγυνο, φυσιολογικό κι' ευτυχισμένο. «Οτι δεν είχε ο άντρας σας τον παραμικρό λόγο να κάνει ένα τέτοιο έγκλημα.
 «Όσο για το άλλοθι του, θα δώμε πως θα το εξασφαλίσουμε... βλεπόντας και κάνοντας!
 Σταμάτησε λίγο. «Έβγαλε απ' το τσεπάκι του ένα άσπρο λινό μαντήλι και σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του. Ύστερα πρόσθεσε:
 «Και τώρα, αν θέλετε, σας προτείνω ν' αφήσετε το παιδί σας στην κ. Μάνινγκ και ναρθήτε μαζί μου. Θα προσπαθώ να σας επιτρέψω να δώτε τον άντρα σας... Μπορείτε να παραγγείλετε στη θεία σας να μην έρθη;
 «Ναι, πιστεύω.
 Είκοσι λεπτά αργότερα, βγήκαν μαζί απ' το σπίτι. Δυο δημοσιογράφοι που περίμεναν στο δρόμο, ανέβηκαν άμεσα σ' ένα ταξί και παρακολούθησαν τη λιμουζίνα του Λήδου. Οι άλλοι μείνανε μπροστά στο σπίτι.
 Ο Λήδου βάφευε, αφού πήγανε θα Άλλι στην αστυνομία, αλλά δε κανονίζει ώστε να την ξανααναδείψω ύστερα ως το σπίτι της.
 Η συζητήσι της με το δικηγόρο ήταν οδυνηρή για την Άλλι. «Εκείνη που είχε με το Λέν, μια ώρα αργότερα, την ανασάτωσε σε τέτοιο σημείο, ώστε λίγο έλειπε να παραδθ τον όρκο που είχε κάνει στον έαυτό της να μην κλάψη...
 Δεν της επιτρέψανε καν να τον φιλήση.
 «Η συνάντησή τους κράτησε λίγα λεπτά μόνο — κι' αυτό ήταν, σφαλώς, το καλύτερο.
 Είχαν καθήσει στις δυο άκρες ενός τραπεζιού, που το χωρίζε στη μέση ένα κρυστάλλο, για ν' αποφεύγεται κάθε επαφή. Κιτάζοντας με προσοχή το Λέν, η Άλλι παρατήρησε άμεσα τα κομμένα και κοκκινισμένα μάτια του και την παρακαλισμένη και νικημένη έκφρασή του.
 Χρειάστηκε να βάλη όλα της τα δυνάτα για να μην κλάψη σε λυγμούς. Κατάφερε μάλιστα να του χαμογελάσει αχνά.
 «Η φωνή του έφτασε σ' αυτή της μέσα από μια τριπλή τζαμιού, φρονιμένη μ' ένα δικτυωτό. Και δεν της φαινόταν καν πως ήταν η φωνή του Λέν...
 ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΓΙΣ: Η συνέχεια.

Δύο εξαιρετικής σημασίας α-
γώνες έγιναν την προπερασμένη
Κυριακή για το πρωτάθλημα
'Εθνικής Κατηγορίας, στους α-
πολύς ήταν «αναμεμειγμένες» οι
ομάδες, που θεωρούνται «αποδο-
ρική» για την κατάσταση του Πα-
νελληνίου τίτλου. Πρόκειται για:
τις συναντήσεις Παναθηναϊκού-
ΑΕΚ και 'Ολυμπιακού-Δόξης
Δράμας. Και οι δύο αγώνες έ-
ληξαν ισόπαλοι. Με άρκετα τέρ-
ματα ο ένας (2-2), με κανένα ο
άλλος (0-0).

Ο άγώνας Παναθηναϊκό - ΑΕΚ συνενέκρινε περί τους 25.000 θεατές, που γέμισαν το πρώτο, όπου διεξήχθη. Ήταν αναμφισβήτητα ένας άγων αντισφαίρισης και κυρίως δυναμικός. «Ισως το ισόπαλο αποτέλεσμα του ν' αδικεί κάπως τον Παναθηναϊκό, που υπήρξε ζωηρότερος, δραστηριότερος και μαχητικότερος της ΑΕΚ».

Φυσικά, ο ρυθμός και η ζέση, που ανέπτυξαν οι παίκτες του πρωταθλήτου «Αθηνών» κατά τη συνάντησή τους αυτή, είναι στοιχεία εξαιρετικής εχθρότητας για τον ΠΑΟ, ο οποίος κατ' αναλογίαν πέρυσι παρουσίασε λυπηρή κατάπτωση κι εξουθένωση της αγωνιστικής διαθεσής των αθλητών του. «Αναμφιδόλος, η διάση το «τριφυλλίδιο» σημείωσε σημερινή άνοδο και μπορεί φέτος να συγκταλεγάται δικαιωματικά μεταξύ των κυριότερων διεκδικητών του Πανελληνίου τίτλου. Στο κεφάλαιο, όμως, της τεχνικής, ο Παναθηναϊκός δεν παρουσιάζει ακόμη κατανοητή άνοδο. Και στον άγωνα αυτόν προς την ΑΕΚ, που ήδη αποτελεί σοβαρό στοιχείο της «φαισιογονμίας» των δύο ομάδων, ο Παναθηναϊκός άπτεχε από ένα παλαιότερο Παναθηναϊκό, που ήταν τεχνικώτατος, άλλ' εωτερείτο ίσως της «φυικής» που παρουσιάζει σήμερα. Αι λοιπόν, οι «Παναθηναϊκοί» κατορθώνουν να συ-

νη ΑΕΚ ήταν σχεδόν άπογοητευτική στη συνάντησή αυτή. Μετά μία προηγηθείσα φήμη εξαιρετικής «φύρας» της, παρουσίασε άδύναμη μετρίας ποιότητας και όρεξη σε καλή τύχη το ότι δεν έγκυατέμισε το γήπεδο ήττημένη. Παρά της μεγάλης «φύρας», που διαθέτει στην έπιθετή της έπρεπε να βρεθεί ένα νεαράτατος παίκτης, που ήρθε από την Καβάλα, ο Δημήτρης, για να σημειώσει και τα δύο γκολ εναντίον του Παναθηναϊκού. Ο νέος αυτός άπέτελεσε και το πιο εύχριστο γεγονός για τους παθάρους της Κανστανινοπολιτικής ομάδας.

Φυσικά, η ΑΕΚ δεν είναι αυτή, που παρουσιώθηκε μέ τον Παναθηναϊκό. Οι άνοδο της είναι μεγαλύτερης και μεγαλύτερα θα μά παρουσιάσει μελλοντικός καλύτερα παιχνίδια. Όστόσο παραμείνει αλήθεια, ότι το άμυντικό της τμήμα χωλαίνει. Είναι σημαντικά ασθενέστερο από το έπιθετικό. Ο διακεκριμένος προπονητής της (ο παλαιός άσος της «Αούστριας κ. Αουρέτιν») βά πρέπει να κατάβαλλι ιδιαίτερες προσπάθειες προς την κατεύθυνση αυτή, της τόνωσης δηλαδή της άμύνης της ομάδος του.

✱

Παρατήρηση ήταν και η μορφή του άλλου μεγάλου άγώνος της Δράμας, που έγχε ως αντίπαλός του πρωταθλήτου «Ελλάδος» Όλυμπιακό και τη συνε-

Ἡ δημοφιλὴς ὁμάς τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ἡ ὁποία θὰ διεκδική-
σῃ ἐφέτος μὲ μενάλως πιθανότητες τὸν πανελλήνιο ποδο-
σφαιρικό τίτλο.

ἡ Δόξα παρουσίασε ἐπὶ
 τὴν καὶ ἱκανοποιητικὰ τεχνικὴ
 ἡγεσίαν, εἶται ὥστε τοὺς ἀξι-
 ολογούμενους, τὴν προτεραιότητα Κωνσταν-
 τίνῃ, ὡς δόσην τῆς ἐντύπωσιν τῆς
 ἀπὸ ἀρίστης οὐδίας. Ἀναμφι-
 βήτητον, πάντως, εἶναι, ὅτι ἡ
 ἱστορικὴ μακεδονικὴ πόλις, ἐκ-
 τὸς ἀπὸ τῶν λαμπρῶν ποδο-
 σφαιριστῶν, ποτὶ κατὰ καιροὺς
 εὐρίσκετο, ἀναδεικνύοντι ἡδὴ ἀν-
 τὸν καὶ εἰνα ποδοσφαιρικὸν σύλ-
 λογῶν, μὴ οὐδίας, ποτὶ συνεχῶς
 ἐθελαι. «Φινάλιστ» ἀρετῆς
 ὅς ἡ Δόξα ποτὶ Κυπέλλου
 γιγασθῶν, θὰ εἶναι ἐξόχως ἐκ
 τῶν βασικῶν προταγμένων ἀν-
 τὸ ἐθνικοῦ μας πρωταθλή-
 τος.

71

78

